

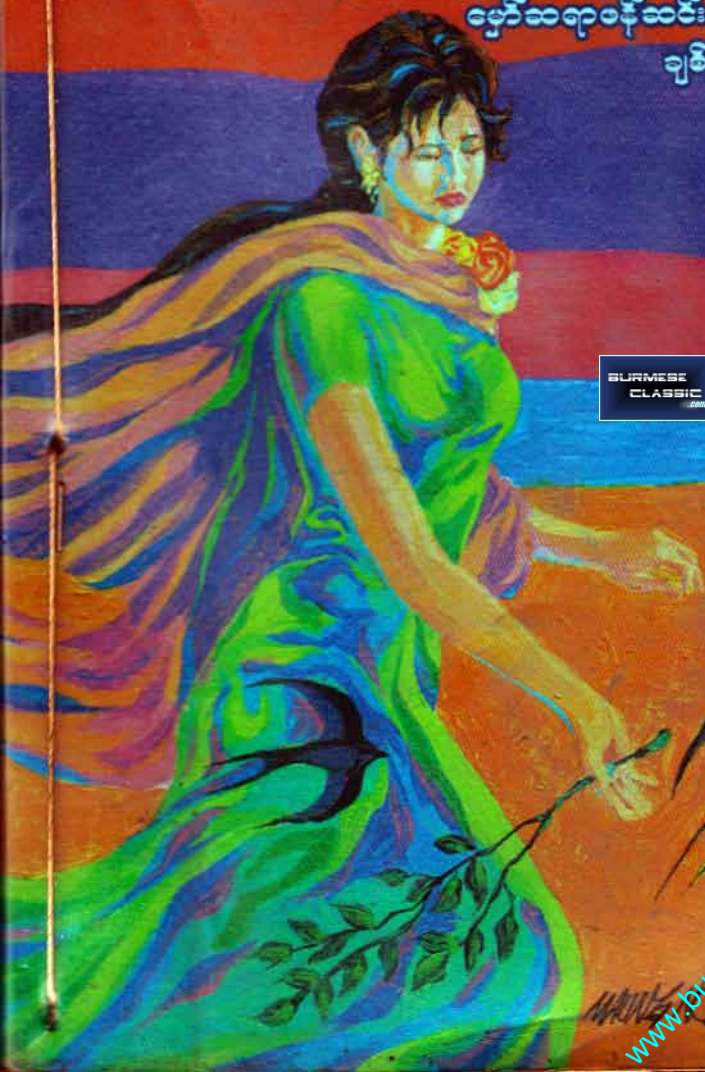
ပုည ခင် စာ အုပ် တိုက်

ပုညခင်

မွှော်ဆရာဝန်ဆင်းတဲ့

ချစ်ခြင်းနွဲ့ကများ

BURMESE
CLASSIC
.COM

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၄၀၁၂
- မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၆၀၁၂
- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
ပထမအကြိမ်
- မျက်နှာပိုးပန်းချီ - မောင်နီ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်သင်းသင်းမာ
ပုညခင်စာပေ (ယာယီ-၈၅၆)
တိုက်(၆၁)၊ အခန်း(၁၁)၊
ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်။
- အတွင်းပုံနှိပ် - ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း
ကလျာပုံနှိပ်တိုက် (မြ-၀၂၆၇၀)
အမှတ်(၄၂)၊ ၄၂ လမ်း၊ ရန်ကုန်။
- မျက်နှာပိုးပုံနှိပ် - ဦးမြသိန်း
သိန်းမြိုင်ဝင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၉၆)၊ (၁၁)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

၈၉၅ . ၈၃

ပုညခင်

မှော်ဆရာဖန်ဆင်းတဲ့ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ကဗျာ/ပုညခင်-ရန်ကုန်

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၂။

၂၀၈-စာ၊ ၁၈x၁၂ စင်တီမီတာ

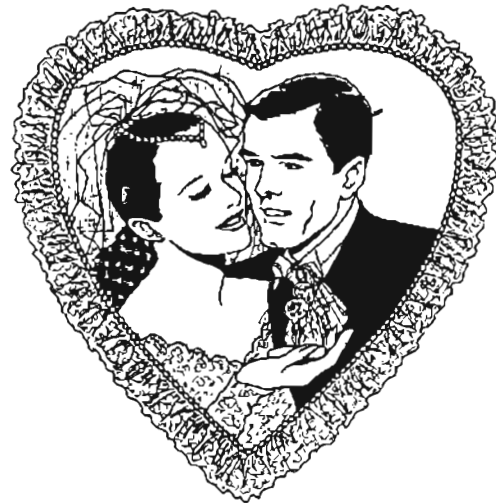
(၁)၊ မှော်ဆရာဖန်ဆင်းတဲ့ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ကဗျာ

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်

မှော်ဆရာဖန်ဆင်းတဲ့ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ကဗျာ

BURMESE
CLASSIC

အပိုင်း (၁)

“မပြင်ဘူး...”

“ပြင်ရမယ်...”

“မပြင်ဘူး...”

“ပြင်ရမယ်...”

“မပြင်ချင်ပါဘူး... ဆို...”

“အို... ပြင်ကိုပြင်ရမယ်ဘေ...”

တာတာတို့အိမ်၌ ထိုသို့ပြင်းခုန်နေရသည်မှာ တစ်ရာ
တစ်ကြိမ်မက ရှိလေပြီ...။

တာတာမှာလည်း စိတ်နဲ့ငါနဲ့ ညစ်လှပါသည်။

ဘွားဘွားက တာတာ တောင်းဆိုချက်ကို ခွင့်မပြု၊
သူ့ဆန္ဒကိုသာ ပြင်းပြင်းရှုရှု ကြွေးကြော်နေသည်မှာ သူမို့ မမော
နိုင် မပန်းနိုင်...။

“ဘယ့်နှယ်တော်... တစ်သက်မှာ တစ်ခါ မင်္ဂလာဆောင်

ရတဲ့ သတို့သမီးက ဆွဲကြိုးလေး တစ်ကုံးတောင် မဝတ်ဘဲ

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

လည်ပင်းဗလာနဲ့ မင်္ဂလာဆောင် မယ်ဆိုတာ လူကြားလို့ တောင် မကောင်းပါဘူးအေ ...။ သတို့သမီးဆိုတာ စိန်ရွှေ ရတနာ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်ကလေးနဲ့ ကျက်သရေရှိရှိလေး ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး ပွဲထွက်ရတာ ထုံးစံပဲအေ ...။”

တာတာမှာ ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ ရှင်းပြရ

ပြန်သည်။

“ဘွားဘွားပြောသလို လည်ပင်းနဲ့ ရင်ဘတ်အပြည့် ဖြတ်ခဲ နေအောင် လက်ဝတ်ရတနာတွေ ဝတ်ထားမှ လှတာ ကျက် သရေရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး ဘွားရယ်၊ တာတာတို့ဆီမှာဆို မင်္ဂလာဆောင်ရင် ဘယ်တော့မှ ရှုပ်ပွယုန်ခဲနေအောင် မဝတ် ကြပါဘူး...”

“အို ... ညည်းတို့ နိုင်ငံခြားက ထုံးစံတွေ၊ စတိုင်လ်တွေ လာမပြောနဲ့၊ တို့ဆီမှာတော့ ဒါမျိုးမရှိဘူး၊ ညည်းဘာသာ နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားတက်နေပေမယ့် ညည်းက ဗမာပဲ လေ၊ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ ဗမာမလေးလို ဝတ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင် ရမှာပဲလေ...”

“ထိုင်မသိမ်းကြီး ဝတ်ရမှာ တာတာ စိတ်ကျဉ်းကြပ်လို့ပါ ဘွားဘွားရယ်၊ ပြီးတော့ တာတာက ပိန်တော့ ထိုင်မသိမ်း နဲ့ မလိုက်ပါဘူး၊ ဟိုမှာ မင်္ဂလာဆောင်ကြတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ဘွား မမြင်ဖူးဘူးလားဟင်၊ ဒီလိုပဲ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ဂါဝန် ရှည်ရှည်လေးပဲ ဝတ်ကြတာ၊ ဂါဝန်အရောင်ကလည်း ဆင် ဈယ်၊ အဖြူ... အဲဒီလို ယဉ်ယဉ်ဖျော့ဖျော့အရောင်လေး

တွေ၊ ဂါဝန်အင်္ကျီရဲ့ လည်ပင်းပေါက်ကလည်း ကျယ်ကျယ် ရှင်းရှင်း ကပ်ကပ်လေးဆိုတော့ လည်တိုင်နဲ့ ရင်ညွန့်အလှ လေးက သဘာဝအတိုင်း ပေါ်လွင်နေတာလေ၊ ဘာမှ မဝတ်တာကိုက ကိုယ့် မူရင်းအလှကို ပိုပြီး ပေါ်စေတာ ဘွားရဲ့...။

“မျက်နှာဆိုလည်း မိတ်ကပ် ထူလှပျစ်ကြီး မလိမ်းဘူး၊ ဖျော့ဖျော့ ပြေပြေပါးပါးလေး၊ သဘာဝကျကျ လေးပဲလိမ်းတော့ ကိုယ့်မူရင်းအလှလည်း မပျက်ဘူး၊ ဆံပင် ကိုလည်း ဆံညှပ်တွေ သေအောင်ထိုးပြီး တင်းရင်းနေအောင် မထုံးဘူး၊ ကိုယ့်မူရင်း ဆံပင်လေးကိုပဲ နည်းနည်းပါးပါး မွမ်းမံပြီး ဒီအတိုင်းလေး ချထားတာ ဘယ်လောက် ပေါ့ပါး သလဲ...”

“ဒီမှာကတော့ မိတ်ကပ်တွေများ လိမ်းထား လိုက်တာ မူရင်းရုပ်တောင် ပျောက်တယ်၊ အဲဒီလောက် ထူပျစ်နေတဲ့ မိတ်ကပ်တွေကို ဖြန်းနဲ့ ခြစ်ချလိုတောင် ရတယ်...”

“ဘွား ဂျာနယ်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ မတွေ့ ဖူးဘူးလား၊ အင်္ဂလန်ဘုရင်မကြီးရဲ့ မြေး ဝီလျံ မင်္ဂလာ ဆောင်တုန်းကဆို မြေး ချွေးမလေးက ဘာများဝတ်ထားလို့ တုန်း ဘွားရဲ့၊ ထီးရိပ်နန်းရိပ်က တော်ဝင်မျိုးနွယ်တွေ၊ သေဌေးသူကြွယ်တွေ ပွဲတက်လာတာရော ဒီမှာလို ရှိသမျှ စိန်တွေ ထုတ်ဝတ်လာတာ တွေ့လို့လား...”

“အမေရိကန် သမ္မတဟောင်း ဘီလ်ကလင့် တန်ရဲ့ သမီး မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကလည်း ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ ဝတ်ပြီး ဆောင်သွားတာ ...”

“တာတာလည်း မင်္ဂလာဆောင်ရင် အဲဒီလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ ဆောင်မယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ထားခဲ့ တာ ...”

“မိတာတာ... ညည်း ဒီအဘွားကို ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး လာရှင်းပြမနေနဲ့၊ ညည်းတို့ ဟိုက ဓလေ့ထုံးစံတွေကို ဘွား စိတ်မဝင်စားဘူး၊ လက်လည်းမခံဘူး၊ ဒေါ်အိမ်စိုးတို့ ကလည်း ကိုယ့်မြေးမလေး မင်္ဂလာဆောင်ရင် ရှိသမျှ စိန် အကုန်ထုတ်ဆင်ပြီး ခမ်းခမ်းနားနား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဆောင်ဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ထားခဲ့တာပဲအေး ...”

တာတာမှာ ဘာဆက်ပြောလို့ပြောရမှန်းတောင် မသိ တော့ပါ။ မင်္ဂလာဆောင်ရမှာက ဒီကမမြီးမ တာတာ ...၊ မင်္ဂလာ ဆောင်ချင်တာက ဘွားဘွား ဒေါ်အိမ်စိုးဟု ဆိုရမလိမ့် ...။ ဘွားဘွားက သူဖြစ်ချင်တာကိုပဲ ဇွတ်ကျကျကြီး ပြောနေတော့တာ မို့ တာတာမှာ စိတ်ကြီးကြီးညစ်နေရတော့တာပါ။

တာတာ သတို့သားက မင်္ဂလာပွဲကို တာတာအလို ကျလုပ်ဟု ခွင့်ပြုထားပေမယ့် တာတာမှာတော့ ဘွားဘွား အလိုကျ လုပ်ရတော့မလိမ့်ပါ။

လောလောဆယ်မှာ တာတာ သတို့သားက အင်္ဂလန်

မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တာတာကတော့ စီစဉ်စရာရှိတာ ကြုံစိစဉ်ဖို့ စောပြီး ပြန်လာခဲ့တာပင် ...။

တာတာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဖေဖေက အင်္ဂလန်ကို ထွက်သွားခဲ့သည်။ တာတာက မေမေနဲ့ ဘွားဘွားဆီ မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဖေဖေရှိရာ အင်္ဂလန်သို့ လိုက်သွားပြီး ကျောင်းဆက်တက်ခဲ့သည်။ မေမေကတော့ နိုင်ငံခြား မှာ မနေချင်တဲ့ ဘွားဘွားနားမှာ နေပေးရင်းနဲ့ပဲ ဟိုမှာ အခြေချ ချင်တဲ့ ဖေဖေနောက်ကို မလိုက်နိုင်ဘဲ ဟိုဘက် ဒီဘက် နေရေးကိစ္စ သဘောထား မတိုက်ဆိုင်လို့ ကွဲကြွရတာဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေရော မေမေပါ နောက်အိမ်ထောင် မထူခဲ့ကြပါ။

တာတာ သတို့သား ဟန်မင်းညိုနှင့်ကတော့ ကျောင်း တက်ရင်း တွေ့ခဲ့ကြတာပင်။ ဟန်မင်းညိုဟာ ဖေဖေနှင့် ဆေးရုံ တစ်ခုတည်းမှာ အလုပ်လုပ်သည့် ဆရာဝန်ကြီး၏ သား၊ အလွန် ဘိုဆန်သော မြန်မာတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

တာတာတို့ ကျောင်းပြီးတော့ ဖေဖေက ...

“ဒီက ဓလေ့ထုံးစံတွေထဲမှာ ဖေဖေတို့ ဘယ်လောက် အသားကျကျ မြန်မာဟာ မြန်မာပဲဆိုတာ မမေ့နဲ့ သမီး၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် မင်းညိုက သိပ်ဘိုဆန်လွန်း တော့ ဖေဖေ သိပ်စိတ်မချဘူး၊ လက်မထပ်ဘဲ အတူနေတဲ့ ဒီက ဓလေ့ကို ဖေဖေကတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ဖေဖေ သမီးအမေနဲ့ ဘွားဘွားကို အကျိုးအကြောင်း လှမ်း ပြောပြီး သေချာ ညှိနှိုင်းပေးမယ်၊ သူတို့ သဘောတူရင်

သမီးတို့ ဟိုကိုပြန်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်ကြ၊ ပြီးရင်တော့ ဒီကိုပြန်လာပြီး အလုပ်လုပ်ကြပေါ့ ...”

ဟု ပြောလာခဲ့တာမို့ မင်းညိုရော တာတန်ခူးကပါ ဖေဖေဆန္ဒကို လက်ခံလိုက်ကြသည်။ မင်းညိုရဲ့ ဒက်ဒီကလည်း ဖေဖေသဘောထားအတိုင်းပင် ...။ ဒီလိုနဲ့ မေမေနဲ့ ဘွားဘွားကပါ ဖေဖေဆန္ဒကို လက်ခံသဘောတူလိုက်ချိန်မှာ တာတာက အရင် ပြန်လာခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

ဒီရောက်ပြီဆိုကတည်းက တာတာမှာ ဘွားဘွားနဲ့ ငြင်းခုံရတာမို့ အမောတောင် ဆိုချင်နေပြီ ...။ တစ်ဦးတည်း သော သမီးလေး တာတန်ခူးရဲ့ မင်္ဂလာသည့်ခံပွဲကို ခမ်းခမ်းနားနား ကြီး ကျင်းပပေးချင်တဲ့ ဘွားဘွားဟာ သူဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ကိုသာ ရှေ့တန်းတင်နေတော့တာ၊ သူရွေးပေးတဲ့ အရောင်ကိုပဲ တာတာက ဝတ်ရမတဲ့ ...။ မင်္ဂလာသတို့သမီးဆိုတာ တောက်ပ ပြုံးပြက်နေရမတဲ့ ...။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး မင်္ဂလာဆောင်ချင် သော တာတာ ဆန္ဒနဲ့တော့ အရှေ့နဲ့အနောက် ဆိုသလိုပါ။

မေမေက နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ ခေါင်းကုတ်နေသော တာတာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ရောမရောက်ရင် ရောမလိုကျင့်ရတယ် သမီး၊ ဘွားဘွား ပြောသလိုပဲလုပ်လိုက်ပါ သမီးရယ်... နော်၊ ခုခေတ် မြန်မာ ထိုင်မသိမ်း ဝတ်စုံလေးတွေက အရမ်းလှတာ သမီးရဲ့၊ ကံ ... ကံ ... သွား၊ အဝတ်အစား သွားလဲတော့၊ မိတ်ကပ် ဆရာဆီ ရက်ချိတ်ဖို့ သွားရအောင် ...”

“မိတ်ကပ်က တာတာဘာသာလည်း လိမ်းတတ်ပါတယ် မေမေရဲ့၊ တာတာမှာ တန်ဖိုးကြီး မိတ်ကပ်ပစ္စည်းတွေလည်း ရှိပါတယ်၊ ဒီက ဘာမိတ်ကပ်မှန်း မသိတာတွေကိုတော့ မျက်နှာပေါ် အတင်မခံချင်ပါဘူး၊ တော်ကြာ မျက်နှာမှာ အလှကျစ်တွေဖြစ်ကုန်မှပြန်၊ တာတာ မျက်နှာက မိတ်ကပ် တိုင်းနဲ့ မတည့်တာ မေမေလည်း သိသားပဲ ...”

“အေးပါ ... သိပါတယ် သမီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် မေမေတို့ လိမ်းမယ့် မိတ်ကပ်ဆရာနဲ့ သေချာလေး ပြောဆို ဆွေးနွေး ရမှာပေါ့၊ အစမ်း လိမ်းကြည့်တာမျိုး လုပ်ရမှာပေါ့၊ မေမေ တို့ လိမ်းမယ့် မိတ်ကပ်ဆရာကလည်း အချဉ်မှ မဟုတ် တာ ... ကောင်းကောင်း ကိုင်တွယ်တတ်မှာပါ”

တာတာက မေမေစကားကြောင့် ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွား ရလျက် ...

“အချဉ်မဟုတ်ပေမယ့် အခြောက်တော့ ဟုတ်တယ်မဟုတ် လား မေမေရဲ့ ...”

“အံ့မယ်လေးအေ ... အခြောက်ဆိုပြီးတော့ အထင်တော့ မသေးစမ်းပါနဲ့၊ အင်မတန် မြန်မာဆန်ပြီး ဣန္ဒြေရတဲ့ အခြောက်၊ ဂရိတ်အခြောက်ဆိုမှာ မြင်ရမှာပါ”

“ဟဟ ... ညွှန်းလှပါလား မေမေရယ်၊ အခြောက်မှန်ရင် ပျာကလပ်စီနီချည်းပဲ မဟုတ်လား မေမေရဲ့”

“အခြောက်တွေအားလုံးကို ဒီလိုတော့ သိမ်းကြီးမပြောပါနဲ့ တာတာရယ်၊ အောင်မြင်တဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ခိုင်ခိုင်

www.burmeseclassic.com

မာမာနဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ အခြောက်တွေလည်း ရှိတတ်တယ် ဆိုတာ ညည်း မကြာခင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ မိုးနတ်မယ် ကိုသာ ညည်းတွေ့လိုက်ရင် လက်ဖျားခါသွားလိမ့်မယ်”

“မိုးနတ်မယ် ဆိုတာက ...”

“ညည်းကို မိတ်ကပ်လိမ်းပေးမယ့် အခြောက်ပေါ့ ...”

“ဟိ ... နာမည်ကတော့ အပျစား၊ မိုးနတ်မယ်တဲ့လား”

“ကြည့် ... ကြည့် ... ရုပ်က ပြောင်စပ်စပ်နဲ့၊ အေးပါ ကြပ်ကြပ် အထင်သေးထားပါ၊ အဲဒီ မိုးနတ်မယ် ဘယ် လောက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားပြီး သူ့ရက်ချိန်းရဖို့ ဘယ် လောက်ခက်တယ်ဆိုတာ ညည်း မကြာခင် သိရပါလိမ့် မယ်”

မေမေက တာတာကို မျက်စောင်းထိုးရင်းပြောသည်။

တာတာကတော့ ပြုံးစိစိလေးပဲ ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။ အခြောက် ဟာ အခြောက်ပေါ့။ ဘာထူးတဲ့ အခြောက်မို့လို့လဲ ... မိတ်ကပ် တွေ ဇွန်းနဲ့ ခြစ်ချအောင် လိမ်းပေးမယ့် အခြောက်ပေါ့ ...

“မေမေနော် တာတာ တစ်ခုတော့ ကြုံပြောထားမယ်၊ မိတ်ကပ်အထူးကြီးတော့ လုံးဝ မလိမ်းဘူး၊ တာတာကို တာတာနဲ့မတူအောင် လိမ်းရင်တော့ ချက်ချင်း မျက်နှာ ပြေးသစ်ပစ်လိုက်မှာပဲ ...”

“မိတ်ကပ် ဘယ်လောက်ထူထူ ညည်းရုပ်ကိုတော့ ဂျနီဟာ လိုပက်တို့၊ မိုင်လီဆိုင်ရပ်စ်တို့လို ရုပ်မျိုး ထွက်သွားအောင် မလိမ်းပါဘူး၊ တာတာရယ်၊ ရစ်မနေစမ်းပါနဲ့ ...”

“မေမေနော် ... မေမေ မသိဘူး၊ တာတာ သိတယ်၊ မနေ့ က တာတာ ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မိန်းထဲမှာ ဘွဲ့ယူ လို့ တာတာ ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့ပေးရတာ၊ သူ့ရုပ်ကြီး ကြည့်ပြီး တာတာမှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို တအား အောင်ထားရ တယ်၊ လိမ်းထားတာများ ပြာနုနု ရဲတွတ် ထူပျစ်နေတာ ပဲ ... တုကယ်၊ တာတာတို့ဆီမှာ ဘွဲ့ယူရင် ဘယ်သူမှ အဲဒီလိုမပြင်ဘူး၊ အဲဒါ အခြောက်လက်ရာလေ၊ အခြောက် ဆီမှာ သွားပြင်လာခဲ့တာတဲ့၊ တာတာ ရုပ်သာ အဲလိုဖြစ် ကြည့်ပါလား၊ တစ်ခါတည်း အော်ငိုပစ်လိုက်မယ် ...”

“မိတ်ကပ်ဆိုတာ ထူထူလေးလိမ်းမှ ဓာတ်ပုံထဲကျရင် အရမ်း လှသွားတာ သမီးရဲ့၊ အပြင်မှာကြည့်လို့မကောင်းရင်တောင် ဓာတ်ပုံထဲကျ လှသွားတာပဲ”

“အပြင်မှာ လှဖို့က အရေးကြီးတာ”

“အပြင်မှာ လှတာက တစ်ခဏပဲ ကြည့်ရတာ၊ ဓာတ်ပုံထဲ မှာ လှတာက တစ်သက်လုံး ကြည့်ရမှာလေ၊ တစ်သက်လုံး လှလှလေး ကြည့်ဖို့အတွက် တစ်ခဏလေး မလှတော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ တာတာရဲ့၊ စကားမရှည်နဲ့တော့၊ သွား ... မြန်မြန် အဝတ်အစားသွားလဲ၊ ညည်းကသာ ကြေး(ဂျီး) များနေတာ၊ မိုးနတ်မယ်ကဖြင့် အားပါစေဦး၊ ဒီအချိန် လောက်ဆို သူ့ဒီတဲတွေက ပြည့်နေမှာ၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ရက် ရစ်အောင် မနည်းချိတ်ရဦးမှာ ...”

တာတာက ခေါင်းလေး စောင်း၊ လက်ကလေးဖြန့်၊
ပခုံးလေးတွန့်ပြလိုက်ပြီး မေမေရှေ့ကနေ ထထွက်လာခဲ့ပါသည်။
မေမေက တစ်မျိုး။ ဘွားဘွားက တစ်မျိုး။ အမျိုးမျိုးပါပဲရှင် ...။

ကိုယ့်အခန်းထဲရောက်တော့ တာတာက အဝတ်
တစ်စုံ ရွေးချယ်ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ တာတန်ခုံးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်
ဟာ ပိန်ပေမယ့်လည်း အချိုးအစား ကျကျလေးမို့ ဘာဝတ်ဝတ်
အဆင်ပြေပါသည်။ Free style ကိုသာ ကြိုက်နှစ်သက်သော
တာတာက လှဖို့ထက် comfort (သက်သောင့်သက်သာ) ဖြစ်ဖို့ကို
သာ ဦးစားပေးတာမို့ တာတာ့ အဝတ်အစားတွေထဲမှာ မိန်းမဆန်
ဆန် လှလှပပဆိုတာမျိုး သိပ်မရှိပါ။ အရောင်ဆိုလျှင်လည်း အဖြူ
အမည်း၊ မီးနီ၊ ကာကီရောင် ဆိုတာတွေထဲက မထွက်။

တာတာက ကိုယ်ကျပ် အသားပျော့ပျော့ တိရှပ်
လက်ရှည် အမည်းနှင့် မှိုတက် ဂျင်းပန်ပြာကို ခါးပတ်ဖြူပတ်၍
ဝတ်လိုက်သည်။ တာတာ့ ဆံပင်က ဒေးဗစ်ဘတ်ခမ်း မိန်းမ
ဗစ်တိုးရီးယားဘက်ခမ်း ဆံပင်လို လည်ပင်းအတိ တစောင်းစွေစွေ
ဖြောင့်စင်းကလေးမို့ အထွေအထူး ဖြီးနေစရာမလို ...။ သေချာ
skin care လုပ်ထားသဖြင့် ပြောင်တင်းချောမွတ်နေသော မျက်နှာ
ပေါ်ကိုတော့ ဘာမိတ်ကပ်မှ မတင်ဘဲ နို့ရည်ကလေးသာ ခပ်မြန်
မြန် ပွတ်လိမ်းလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းနီ ပန်းရောင် နုပျော့ကလေးကို
အောက်နှုတ်ခမ်းပေါ် နည်းနည်းတင်ပြီး အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို ဖိချ
ပွတ်လိုက်တော့ ပန်းနုပျော့ ပြေပြေလေးက ဆိုးထားမှန်းတောင်
မသိသာ ...။ ဒီလောက်နဲ့ပဲ တာတာ့ အလှပြင်ခြင်းကိစ္စ ပြီးပြီမို့

ကြိုးအရှည် အိတ်သေးသေး အမည်းရောင်ကလေးကို စလွယ်
သိုင်းပြီး အခန်းထဲမှ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ထွက်လာပါသည်။

တာတာ စည့်ခန်းနားရောက်တော့ ဖုန်းပြောနေသော
မေမေအသံကို ကြားရသည်။

“မိုးနတ်မယ်နဲ့ပဲ လိမ်းချင်တာ ကလျာရဲ့ ...။ ခုနပဲ သူတို့
ဆီကို ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်တာ၊ ဝါမဝင်ခင်အထိ ရက်က
အပြည့်ပဲတဲ့၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး ကလျာ
ရယ် ...။ အင်း ... အင်း ... ဟုတ်လား၊ အေးလေ ... အဲ့ဒါ
ဆိုလည်း သွားတွေ့ပြီး ပြောကြည့်လိုက်မယ်လေ၊ အိုကေ
အိုကေ ... ဒါပဲလေ ... နော်”

မေမေက မိုးနတ်မယ်မှ မိုးနတ်မယ် ဖြစ်နေတာမို့
တာတာက ဖုန်းပြောနေသော မေမေနောက်ကျောကို ကြည့်ကာ
မဲ့စွဲစွဲတွနေတုန်း မေမေက တာတာ့ဘက်သို့ ဖြုန်းခနဲ လှည့်လာ
တာမို့ တာတာက ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် မြန်မြန် ပြန်တည်လိုက်ရ
သည်။

မေမေက သူ့ဘာသာသူ ဇောကပ်နေကာ ...

“မိုးနတ်မယ်နဲ့ လိမ်းဖို့ နှစ်လ ကြိုချိတ်တာတောင် မရဘူး
သမီးရယ်၊ မေမေ သူငယ်ချင်း ကလျာ ပြောတာတော့
ဘွတ်ကင်ယူထားတဲ့ သူတွေဘက်က အကြောင်းအမျိုးမျိုး
နဲ့ ဘွတ်ကင် ဖျက်ရင်တော့ ရနိုင်တယ်တဲ့၊ သွားတွေ့ပြီး
သေချာပြောကြည့်ရမှာပါပဲ ...”

“အဲ့ဒီ မိုးနတ်မယ်က ဘယ်လောက် တော်နေလို့လဲ၊ သူနဲ့

လိမ်းမှဖြစ်မှာလား၊ မြန်မာပြည်မှာ သူတစ်ယောက်ပဲ မိတ်
ကပ်ဆရာ ရှိတာလား၊ အဲ့ဒီလောက်ခက်ရင်လည်း ချိတ်
မနေပါနဲ့၊ မေမေရာ၊ တခြားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ပဲ လိမ်း
ရအောင်ပါ။”

“ဒီက ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ မင်္ဂလာဆောင်မှန်သမျှ မိုးနတ်မယ်နဲ့
ပဲ လိမ်းကြတာ၊ သူက ဖက်ရှင်အမြင်လည်းရှိတယ်၊ မင်္ဂလာ
ဝတ်စုံ၊ လက်ဝတ်လက်စားကအစ သူ့ဆီမှာ အားလုံးရှိ
တယ် သမီးရဲ့၊ မေမေရာ ဘွားဘွားပါ၊ မိုးနတ်မယ်လက်
ရာကိုပဲ ကြိုက်တာ၊ ကဲလေ...ဟိုရောက်ရင်တော့ သိရမှာ
ပါ၊ လာ...လာ...သွားကြမယ်”

မေမေက တာတာလက်ကို တစ်ဖက်က လှမ်းဆွဲ၊
တစ်ဖက်က ဆိုဖာပေါ်တင်ထားသည့် လက်ကိုင်အိတ်ကို လှမ်းယူ
ကာ အိမ်ပြင်သို့ ခက်သွက်သွက် ထွက်လာသည်။

တာတာကတော့ ရှုံ့မဲ့မဲ့ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လေး လိုက်
လာပါသည်။

ဟွန့်...အဲ့ဒီ အခြောက်တွေဆီ သွားကိုမသွားချင်။
အာရုံနောက်လွန်းလို့...။

“မယ် ရှိလား၊ မယ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“မယ်မယ် မရှိပါဘူးရှင်၊ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲရှင်”

အဟစ်...ဟစ်...။

တာတာက လည်ချောင်းထဲကနေ တဟစ်ဟစ် ရုန်း
ထွက်လာသော ရယ်သံကို ဇွတ်ပြန်မျိုချရင်း ကိုယ့်ရှေ့က ယဉ်ကျေး
ဖွယ်ရာ လှပသော အခြောက်မကို ပြုံးစိစိလေး စိုက်ကြည့်နေလိုက်
ပါသည်။

မိုးနတ်မယ်ရဲ့ တပည့်လက်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံ
ရသော ထိုအခြောက်မပုံစံက တခြား တာတာ မြင်ဖူးတဲ့အခြောက်
တွေနဲ့မတူတာတော့ အမှန်ပင်...။ အခြောက်တော်တော်များများ
ရဲ့ ကိုယ်နေဟန်ထားဟာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ကော့လန်လန်
လိန်တွန့်တွန့် ဖြစ်နေတတ်ပေမယ့် ဒီအခြောက်မကတော့ လမ်း
လျှောက်ပုံလေး မသိမသာ ကော့လန်လန်လေး ဖြစ်နေတာကလွဲရင်
လိန်တွန့်လို့တော့မနေ...။ ဝတ်ပုံစားပုံကလည်း ဘောင်းဘီဖင်ကျပ်

သရုပ်ပျက်မဟုတ်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ချည်လုံချည်လေးနှင့်၊ ဗမာ အင်္ကျီ ရင်စေ့ကလေးကို ဣန္ဒြေရရ ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ လည်း မိတ်ကပ်တွေ ပြာနှမ်းနေအောင် ပြင်မထား။ ရုပ်ရှင်တွေထဲ က အခြောက်မတွေ့လို နှုတ်ခမ်းနီ ရဲရဲကြီးလည်း ဆိုးမထားပါ။

မျက်နှာထား ယဉ်စစကလေးနှင့် လက်ကလေး နှစ်ဖက်ကို ရှေ့မှာယှက်ကာ မျက်လွှာကလေး ချကာချကာဖြင့် ကော့လန်လန်လေး လျှောက်လာပြီးမှ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး နူးနူး ညှည့်လေး ပြောလိုက်တာပင် ...။

အင်း ... အခြောက်တွေများ မိန်းမပီသ နူးညံ့သိမ်မွေ့ ပြီဆို တာတာတို့ မိန်းမအစစ်တွေတောင် လိုက်လို့မမီနိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့ ...။

“ဒါဆို မယ် ဒီကို ဘယ်အချိန်လောက် ရောက်နိုင်မလဲ ကွယ် ...၊ အန်တီတို့က မယ်နဲ့တွေ့ပြီး ပြောကြည့်ရမှာ လေး ရှိလို့ပါ”

“မယ်မယ်က စင်ကာပူ သွားနေတာ ဒီနေ့မနက်ပဲ ပြန် ရောက်ပါတယ် အန်တီ၊ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းတော့ သူ့ အခန်းမှာပဲ နားနေဦးမယ် ထင်ပါတယ်၊ ဒီကို ဘယ်ချိန် ရောက်မယ်ဆိုတာတော့ အယဉ်တို့ကိုလည်း လှမ်းမပြော သေးလို့ အယဉ်လည်း အတိအကျ မသိပါဘူးရှင် ...”

အမယ် ... နာမည်က အယဉ်ဆိုပါလား။

သူ့ကိုယ်သူ အယဉ်ဟုထည့်ပြောလာသောအခြောက်

မကြောင့် တာတာက ပိုရယ်ချင်လာသည်။ တာတာက ဘာမှဝင် မပြောဘဲ မေမေ ပြောတာကိုသာ ရပ်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဖုန်းလေးတစ်ချက်လောက် ဆက်ပြီး မေးပေးလို့ မရဘူးလား အယဉ်ရယ်၊ သူလာမှာ သေချာရင်လည်း အန်တီတို့ စောင့်နေနိုင်ပါတယ်”

အယဉ်က ခေါင်းကလေးငဲ့ကာ ခဏငြိမ်နေပြီးမှ ...

“အန်တီတို့ တွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စ ခေါင်းစဉ်လေးများ အယဉ်ကို ပြောပြပေးနိုင်မလားရှင်”

“အန်တီသမီး မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စအတွက်ပါ ...”

“ရက်ချိန်းယူဖို့ကိစ္စဆိုရင်တော့ အယဉ်ကိုလည်း ပြောလို့ ရပါတယ်၊ အယဉ်က မယ်မယ့် အတွင်းရေးမှူးပါ၊ ရက်ချိန်း ယူပြီးသားဆိုရင်လည်း လိုအပ်တာလေးတွေ အယဉ်ကို ပြောလို့ရပါတယ် ...”

“အန်တီက မယ့်ကို တွေ့ကိုတွေ့ချင်တာပါကွယ်၊ အန်တီ တို့ လိုချင်တဲ့ ရက်ကို မရနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ဘယ်လို ညှိနှိုင်းရင် အဆင်ပြေမလဲဆိုတာ သိချင်တာပါ၊ ပြီးတော့ အန်တီသမီး skin (အရေပြား) က အလှူကျစ်စကင်ဆိုတော့ မိတ်ကပ်လိမ်းရင် အဆင်ပြေမပြေရယ်၊ ပြီးတော့ အန်တီ သမီးကလည်း သူလိမ်းချင်တဲ့ အနေအထားလေးတွေကို မယ်နဲ့တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးရမှာမို့လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အယဉ် သဘောပေါက်ပါတယ် အန်တီ၊ ဒါနော်

မယ့် မယ်မယ်က သူ အနားယူတဲ့အချိန်ဆို ဖုန်းပိတ်ထားတတ်တော့ ခုချိန်မှာ အယဉ်တို့ဘက်က ဆက်သွယ်ဖို့ခက်လို့ပါရှင်၊ ပြီးတော့... မယ်မယ်က သူအနားယူတဲ့အချိန်ဆို အယဉ်တို့ ဖုန်းဆက်ရင် မကြိုက်ဘူးလေ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဖုန်းလွဲ ၃ နာရီကျရင် ဆီခိုးနားမှာ တစ်ပွဲသွားလိမ်းစရာရှိတော့ မယ်မယ် ဒီကို ၁ နာရီခွဲလောက် ရောက်မယ်ထင်ပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်ထိဆို အန်တီတို့ အကြာကြီးစောင့်နေရမှာ အားနာလို့ပါ။”

မေမေက နာရီတစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“အို... ခုပဲ ၁၂ နာရီခွဲနေပြီ၊ ဒီလောက်ကတော့ အန်တီတို့ စောင့်နိုင်ပါတယ်၊ စာအုပ်ဖတ်ရင်း စောင့်နေမှာပေါ့။”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါဆိုလည်း စောင့်ပါ အန်တီ၊ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ကြပါနော်၊ ဒီမှာ ဒီနေ့ထုတ် ဂျာနယ်တွေ ရှိပါတယ်၊ ဒါက ဒီလထုတ် မဂ္ဂဇင်းတွေပါ၊ ဒီနေ့ ရာသီဥတုကလည်း နည်းနည်းပူသလိုပဲနော် အန်တီ၊ အယဉ် အဲကွန်းလေး ပိုအေးအောင် တင်ပေးပါမယ်၊ ကျော့ရေ... အန်တီတို့ဖို့ အအေးလေး လုပ်ပါဦး...”

အယဉ်က ပျာပျာသလဲ ရဲ့ရဲ့ကျိုးကျိုးလေး ဧည့်ခံရင်း အဲကွန်းရီမှထားသည့် နေရာသို့ ကော့လန်ကော့လန်လေး လျှောက်သွားပြီး ရီမုခလုတ်ကို လှမ်းနှိပ်၊ နောက်ဘက်ကနေထွက်လာသည့် ကျော့ဆိုတဲ့ အခြောက်ကိုလည်း လှမ်းပြော၊ သူ့ဟာသူ ဒေါက်ကိုစေ့နေသည်။

အယဉ် နောက်ဘက်ကို ပြန်ဝင်သွားတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ တာတာတို့ သားအမိပဲ ကျန်နေခဲ့သည်။

တာတာက ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်နေသည့် မေမေကို ပခုံးနှင့်လှမ်းတိုက်လိုက်ရင်း အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“မေမေ မိုးနတ်မယ်ကလည်း ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ တစ်နာရီလောက်တောင် ထိုင်စောင့်ရမှာ ပျင်းစရာကြီးပါ မေမေရာ၊ သွားရအောင်ပါ၊ နောက်နေ့မှ ဖုန်းဆက်ချိန်းပြီး လာလိုက်လည်း ရတာပဲ”

“ဒီကိစ္စကို တစ်ခါတည်း ဖြတ်လိုက်ချင်လို့ပါ တာတာရယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်မြောက်ဖို့ လုပ်ရမယ့်ကိစ္စတွေမှ အများကြီး၊ မပြတ်မပြတ်ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စတွေ များလာရင် ဘာတစ်ခုမှ လက်စမသတ်ဘဲ ကသောင်းကနင်းတွေဖြစ်ပြီး ဟိုပြေးဒီပြေးနဲ့ ပိုပင်ပန်းတတ်တယ်၊ သူ့ဆီက ဒီတိရမှ ကျန်တာတွေနဲ့ ပြန်ချိန်ညှိပြီး ဆက်စီစဉ်လို့ ရမှာ၊ ညည်းဘာမှမသိဘဲ ပုကျိပုကျိ လာလုပ်မနေနဲ့၊ ရော... ဒီမှာ ပျင်းရင် မဂ္ဂဇင်းဖတ်...”

မေမေက မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ် လှမ်းယူပြီး တာတာလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ချိန်မှာ ‘ကျော့’ ဆိုသည့် အခြောက်တစ်ယောက်က အအေးဖန်ခွက် နှစ်ခွက် ထည့်ထားသည့် လင်ဗန်းလေးကို ကိုင်ကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာနေပါသည်။

ကျော့ဟာလည်း အယဉ်လိုပဲ မြန်မာ လုံချည်နှင့်

မြန်မာအင်္ကျီ ရင်စေ့ကလေးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားသည်။
ဖုတ်ဟောင်းတာကတော့ အစစ်လား၊ အတုလားဆိုတာ တာတာ
လည်း မခန့်မှန်းတတ်ပါ။

ကျောက ခူးကလေးညွတ်ကာ အအေးဖန်ခွက်တွေ
နဲ့ တာတာတို့ စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းတင်ပေးနေရင်း...

“အမောပြေလေး သောက်လိုက်ကြပါဦးနော်...”

ဟု ပြုံးပြုံးလေး ပြောသည်။ ပြီးတော့ တာတာတို့
ကို တစ်ချက် မျက်လွှာပင့်ကြည့်ပြီးမှ မျက်လွှာလေး ပြန်ချကာ
ဆင်မယဉ်သာ ထွက်ခွာသွားပါသည်။

တာတာက ပြုံးစိမ့်နုပင် ကျောရဲ့ နောက်ပိုင်းကို
လှမ်းကြည့်နေရင်းက...

“မေမေ...”

“အင်ဟင်...”

“မေမေ အခြောက်တွေက တခြား အခြောက်တွေနဲ့ သိပ်
မတူသလိုပဲနော်”

“ဘယ်တူမလဲ... မိုးနတ်မယ်ရဲ့ တပည့်တွေပဲဟာ၊ မယ်က
သူ့တပည့်တွေကို သူများ အထင်မသေးအောင်၊ မစော်ကား
အောင် သေချာ ဆုံးမထားတာ၊ သူ့တပည့်တွေကြည့်လိုက်
ရင် အပိုးကိုကျိုးလို့၊ ကလက်တက်တက် ပုံစံမျိုးလည်း
တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ အဝတ်အစားကအစ မြန်မာချည်
ထည် လုံချည် အင်္ကျီလေးတွေပဲ ဝတ်ဖို့ စည်းကမ်းသတ်
မှတ်ထားတာ၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကလည်း ခိုင်မာကြ

တော့ အခြောက်ဆိုပေမယ့်လည်း ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ လူတစ်
လုံး သူတစ်လုံး နေနိုင်ကြတာကိုး”

“သူက စင်ကာပူတွေ ဘာတွေ ခဏခဏ သွားတတ်တာ
လားဟင်”

“သွားတာပေါ့...၊ စင်ကာပူတင်မဟုတ်ဘူး၊ တခြား နိုင်ငံ
တွေလည်း သွားတယ်၊ စင်ကာပူဆိုတာကတော့ အိမ်ဦးနဲ့
ကြမ်းပြင်ပဲ၊ လုပ်ငန်းအတွက် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဘာ
တွေ သွားဝယ်တာဖြစ်မှာပေါ့...”

“ဟုတ်လား...”

“သမီးက ဒီလို မိတ်ကပ်လောကအကြောင်း ဘာမှမသိတဲ့
အရွယ်ကလေးမှာ နိုင်ငံခြား ထွက်သွားလို့ မိုးနတ်မယ်
အကြောင်းကို မသိတာ၊ သူက ဒီမှာ အရမ်းအောင်မြင်ပြီး
နာမည်လည်းကြီးတယ်၊ ဩစာအရှိန်အဝါလည်း ရှိတယ်၊
ဒီ မိုးနတ်မယ် မိသားစု Group ကြီးကို သူပဲဦးဆောင်ပြီး
သူ့တပည့်တွေရဲ့ဘဝကို အရိပ်လို မိုးပေးထားတာဆိုတော့
သူ့တပည့်တွေက သူ့ကို အမေလို သဘောထားကြတာ”
“ဒါဆို မယ်မယ်လို့ ခေါ်တာ အမေလိုခေါ်တဲ့ သဘော
လား”

“မေမေ သေသေချာချာတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီလို
သဘောပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်...”

“ဒါဆို မေမေက ဘာလို့ မယ်လို့ခေါ်နေမှာလဲ၊ တော်ကြာ
သူ့တပည့်ဂိုဏ်းဝင် ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဪ... မေမေခေါ်တာက သူ့နာမည် နောက်ဆုံးတစ်လုံးကို အများဆွတ်ခေါ်တာပါ မိတာတာရဲ့၊ လူတိုင်းလည်း သူ့ကို အဲဒီလိုပဲ ခေါ်ကြတာ”

“သူက ဘယ်အရွယ်လဲ မေမေ”

“၃၀ ဝန်းကျင်ပေါ့...”

“ဒီအလုပ်လုပ်တာ ကြာပြီလား”

“မေမေ သိသလောက်ကတော့ သူက သူ့မွေးစားအဖေရဲ့ လုပ်ငန်းကို ဆက်ခံလိုက်ရတာ သမီးရဲ့၊ ဒီ Group ကြီးကို စတည်ထောင်တာက သူ့မွေးစား အဖေ၊ သူ့အဖေကင်ဆာ ဖြစ်ပြီး နာမကျန်းဖြစ်လာတော့ ဒီအုပ်စုကြီးကို အုပ်ချုပ် မယ့်သူ မရှိတော့ဘဲ ကသောင်းကနင်းဖြစ်ပြီး ပြိုကွဲတော့ မယ့်အချိန်မှာ သူက တာဝန်ယူလိုက်တာတဲ့၊ သူ့အဖေဆုံးတော့ ဒီလုပ်ငန်းကို သူ ဆက်ခံလိုက်တာပေါ့၊ သူ့လက်ထက်ကျမှ ပိုပြီး အောင်မြင်ကျော်ကြားလာတာ...”

“နေ... နေပါဦး မေမေရယ်၊ တာတာ မျက်စိလည်းသွားလို့ပါ၊ မေမေ ပြောတဲ့ သူ့မွေးစားအဖေဆိုတာ ယောက်ျားလား၊ အခြောက်လား”

“အခြောက်ပေါ့ သမီးရယ်၊ သူကတော့ အမေပဲခေါ်တယ်လို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်”

“ဒါဆို အခြောက်က အခြောက်ကို မွေးစားတာပေါ့၊ အာရှပဲနေတာပဲ မေမေရာ၊ တော်ပြီ... တော်ပြီ... အာရုံတွေ နောက်လာပြီ”

တာတာက တကယ်ပဲ အာရုံတွေနောက်လာကာ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ငုံ့ဖတ်နေလိုက်တော့ မေမေက တာတာ့ကို တံတောင်နဲ့ တွက်ရင်း...

“မိတာတာ တစ်ခုတော့ မှာထားပါရစေနော်၊ မိုးနတ်မယ်နဲ့တွေ့ရင် ရယ်ချင်သလို အထင်သေးသလိုပုံစံမျိုး သွားမချိုးနဲ့၊ စကားပြောတာဆိုတာ မရိုင်းစေနဲ့၊ ဟိုက သူ့ဣန္ဒြေနဲ့သူ နေတာ...”

“အဲဒီလောက် ပြောစရာမလိုပါဘူး မေမေရယ်၊ တာတာ ပညာတတ်ပါ၊ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုရှိရှိ တစ်ဖက်သားအပေါ် မယဉ်မကျေး လုပ်ပါ့မလား”

“အေးပါ... အေးပါ... ဟုတ်ပါတယ်၊ မေမေ သမီးက စကားပြောရင် ချစ်စရာလေးဖြစ်အောင် ပြောတတ်ပါတယ်၊ မေမေ အစိုးရိမ်လွန်သွားလို့ပါ”

တာတာက နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ မေမေ့ကို ရွှေ့ကြည့်တော့မှ မေမေက ရယ်မောရင်း တာတာ့ခေါင်းကို လှမ်းပုတ်သည်။

အဲဒီနောက် တာတာက မဂ္ဂဇင်းကို စိတ်ဝင်တစား ပြန်ငုံ့ဖတ်နေလိုက်ပါသည်။

ခဏကြာတော့ မေမေက တာတာ့ခါးကို တံတောင်နှင့် လှမ်းတွတ်လိုက်ရင်း...

“ဟဲ့... ဟိုမှာ လာနေပြီထင်တယ်”

တာတာ ခေါင်းမောကာ ရှေ့ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်

ကြည့်လိုက်တော့ ခြံထဲသို့ ကားတစ်စီးဝင်လာတာတွေ့ရသည်။
မိုးနတ်မယ်၏ ကား ဖြစ်ပုံရသည်။

‘မိုးနတ်မယ်ခြံ’ က အသင့်အတင့် ကျယ်ဝန်းပြီး
ထိုခြံရဲ့ နောက်နားကျကျမှာ နှစ်ထပ်တိုက်ကျစ်ကျစ်လေး ရှိသည်။
အောက်ထပ်မှာ သားနားလှပသော ဧည့်ခန်းကျယ်နှင့် အလုပ်ခန်း
လိုမျိုး အခန်းတွေရှိပြီး အပေါ်ထပ်မှာတော့ အယဉ်တို့ ကျောတို့
လို လူမျိုးတွေ နေကြပုံရသည်။ မိုးနတ်မယ်ကတော့ တခြားမှာ
တသီးတသန့် နေပုံပင် ...။

“မယ်မယ် လာပြီဟေ့ ...၊ ကျောတို့ နဲ့ တို့ရေ မယ်မယ်
လာပြီဟေ့ ...”

ပထမဦးဆုံး ပြေးထွက်လာသူဟာ အယဉ်ဆိုတဲ့
ယဉ်စစ် အခြောက်မ။ ပြေးသည်ဆိုသော်ငြားလည်း ယောက်ျား
တွေလို တလွှားလွှား ပြေးတာမဟုတ်။ ထဘီလေးတစ်စကို အသာ
‘မ’ကာ ကာတွန်းရုပ်လေးလို တောက်တောက်တက်တက် ခပ်
သွက်သွက်လေး အပြေးတစ်ပိုင်း ...။

အယဉ်နောက်ကမှ ကျောရယ်၊ နဲ့ဆိုတဲ့ နောက်
တစ်ယောက်ရယ်က အယဉ်ပုံစံလိုမျိုးပဲ လျှောက်ထွက်သွားတာ
မို့ တာတာမှာ သူတို့ကို လိုက်ကြည့်ရင်း ရယ်ရသေးသည်။

အယဉ်တို့ ပေါ်တီကိုအောက်၌ ရပ်မိချိန်မှာ မိုးနတ်
မယ်ရဲ့ Supercustom ကားက အယဉ်တို့ရှေ့မှာ လျှောခနဲရပ်
လိုက်ပါသည်။

အယဉ်က နောက်ခန်းရဲ့ ဘေးဆွဲတံခါးအကျယ်ကြီး
ကို ဖျာပျာသလဲ ပြေးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

တာတာတို့ နေရာက ‘လှမ်းကြည့်ရင် ထိုမြင်ကွင်း
ကို သေချာမြင်ရသည်။ တာတာက ကားထဲကနေ ဘယ်လိုပုံစံ
မျိုးများ ထွက်လာမလဲဟု စိတ်ဝင်တစား စူးစူးစိုက်စိုက်လေး
လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကားနောက်ခန်းကနေ လှမ်းဆင်းလာ
သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ထင်းခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရပါ
သည်။

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခန္ဓာကိုယ် ပြည့်ပြည့်တင်းတင်းနှင့်
ကိုယ်နေဟန် ကြည့်ကောင်းလှသော ထိုအမျိုးသမီးဟာ အနက်
ရောင်ပေါ်မှာ အနီချပ်တွေပါသော တန်ဖိုးကြီး ပိုးချိပ်လုံချည်ကို
ဆွသပ်ချပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားသည်။ အနက်ရောင် ပိုးပြောင် ရင်ပုံး
ခါးတိုအင်္ကျီလေးက ပုံကျသေသပ်လွန်းသည်။ ပန်းသာသာ ဆံပင်
ကို ဘေးခွဲခွဲ၍ နောက်မှာ ဆွသေသပ်သပ် စည်းနှောင်ထုံးဖွဲ့လျက်
အနီရောင် နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို ခေါင်းရဲ့ ဘယ်ဘက်ဘေးတစ်စောင်း
လေးမှာ ပန်ဆင်ထားသည်။ စီးထားတဲ့ ဖိနပ်က အောက်တွင်ပါ
အနီရောင် ခပ်ထူထူလေး ...။

“အဲ့ဒါ မိုးနတ်မယ်လေ ...၊ မလှဘူးလား။”

မေမေက တီးတိုးကပ်ပြောသည်။ တာတာက မယဉ်
နိုင်စွာဖြင့် မိုးနတ်မယ်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

သူ့ကြည့်ရတာ အခြောက်နဲ့မတူဘဲ ဂုဏ်သရေရှိ
မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တူနေသည်။

ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပုံ၊ လမ်းလျှောက်လာပုံက
အစ အခြောက်ရယ်လို့ ဘယ်ကကြည့်ကြည့် မသိနိုင်အောင် ပီပီရီရီ
ခြောက်နိုင်လွန်းသည်။

အထူးခြားဆုံးကတော့ မျက်နှာထားပင်။

မပြုံးမရယ် တည်ငြိမ်လှနေရတာ သူ့မျက်နှာထား
ကိုက ထည်ဝါနေသည်။ လူရှိန်စရာ မျက်နှာထားမျိုးကို ဒီလို
အခြောက်တစ်ယောက်ထဲမှာ တွေ့ရတာ အံ့သြစရာလေ ...။

မျက်နှာမှာပြင်ထားသည့် မိတ်ကပ်က ပြေပြစ်လွန်း
သည်။ နားရွက်ဖျားမှာလည်း တစ်လုံး စိန် နားကပ်က တဖျတ်
ဖျတ် လက်နေသည်။

သူ့လက်မှာ ကိုင်ထားသည့် လက်ကိုင်အိတ်ကို
အယဉ်က တရိတသေ လှမ်းယူလိုက်ပြီး သူ့စာနဲ့ ကျောက ကားထဲ
က ခြင်းနှစ်ခြင်းကို လှမ်းယူကာ မိုးနတ်မယ်ရဲ့ နောက်ကနေ
ရို.ရို.ကျိုးကျိုးလေး လိုက်လာသည်။ သူက ရှေ့ကနေ ထည်ထည်
ဝါဝါ လှူနေရရ။ သူ့တပည့်တွေက သူ့နောက်မှာ အပိုးကျိုးကျိုး
လေးတွေ။

အင်း ... ဒီလောက် မြန်မာဆန်ပြီး လှူနေရတဲ့
အခြောက်မျိုးတော့ မတွေ့ခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါပဲ ...။ အခြောက်
ထဲမှာတော့ စူပါအခြောက်ပဲ။

“မေမေ ... မိုးနတ်မယ်က အခြောက်ရော ဟုတ်ရဲ့လား၊
မိန်းမ အစစ်ကြီးများလား ...”

“အခြောက်တော့ အခြောက်ပါပဲ၊ အနီးကပ်ကြည့်ရင်တော့
လည်း သိသာပါတယ်”

တာတာက မေမေ့ကို တိုးတိုးကပ်မေးနေတုန်းမှာ
မိုးနတ်မယ်က ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာရင်း တာတာတို့ဘက်
ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အယဉ်က ခြေလှမ်းတုံ့ကာ ...

“မယ်မယ် ... ဒီဧည့်သည်တွေက မယ်မယ်ကိုတွေ့မှ ဖြစ်
မှာမို့လို့တဲ့၊ စောင့်နေကြတာ တစ်နာရီလောက် ရှိပါပြီ”

“အို ... အားနာစရာ ...”

မျက်ခုံးလေး မသိမသာပင့်ကာ ပြောလိုက်သော
အသံက မိန်းမသံ ပီပီသသမျိုးတော့ မဟုတ်။ ယောက်ျားသံ
ဆိုပေမယ့်လည်း နူးညံ့ကာ လေယူလေသိမ်းက အဆင့်အတန်းရှိ
သည်။

မိုးနတ်မယ်က တာတာတို့ရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံမှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဆောရီးပါနော်၊ ဧည့်သည်ရှိမှန်း မသိလို့ မယ်လည်း
အိမ်မှာ ပုန်းပိတ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နားနေမိတာ ...”

“မယ့်အမှား မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အန်တီတို့ကသာ မယ့်ကို
တွေ့ချင်စောနဲ့ ကြိုချိန်းမထားဘဲ စောင့်နေခဲ့တာပါ ...”

“မယ့်ကို ခုလို လိုလိုလားလား တွေ့ချင်တဲ့သူတိုင်းကို မယ်က ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ မယ့်ဆီကို ခုလို လာတဲ့သူ တွေ ရှိနေလို့လည်း မယ့်နာမည်လေး ဒီလောကမှာ ရှင်သန် ခွင့် ရနေတာပါ...”

အံ့မယ်...ဒီအခြောက်က အပြောကတော့ ညက်နေ တာပဲ ဆရာ...”

“ဘာများ လိုအပ်ပါသလဲ အန်တီ၊ မယ် ဘာများလုပ်ပေး ရပါမလဲ...”

“ဒီမှာလေ...ဒီသမီးလေးရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် လာခဲ့ တာ၊ ဒါ အန်တီသမီးလေး တာတန်ခူး တဲ့...”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ညီမ လေး။”

မိုးနတ်မယ်က ပြောပြောဆိုဆို တာတော့ လက် ဆန့်တန်းပေးလိုက်တာမို့ တာတာက တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လေး လက် ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။ သူ့လက်တွေက ယောက်ျားကြီးလက် လိုမျိုး ခိုင်ခိုင်မာမာ တင်းတင်းတောင့်တောင့်မျိုးတော့ မဟုတ်။ မိန်းမလက်လောက် မနူးညံ့ပေမယ့် နွေးထွေးပျော့ပျောင်းမှုတော့ ရှိသည်။ တာတာကို ကြည့်တဲ့ သူ့အကြည့်တွေက နွေးထွေးပြီး တည်ငြိမ်တာမို့ သူ့ကို အခြောက်ရယ်လို့ ဖုံးရွံ့မနေဘဲ ခင်မင်ချင် သလိုတောင် ဖြစ်လာရပါသည်။

“သမီးတာတာ မင်္ဂလာပွဲက ရှေ့လ ၁ ရက်နေ့ ဆီဒိုးနားမှာ ချိတ်ထားတယ်လေ မယ်...”

“အို...သိပ်တောင်မလိုတော့ဘူးပဲ၊ တစ်လခွဲလောက်ပဲ လိုတော့တာနော်”

“ဟုတ်တယ် မယ်၊ သမီးတို့က နိုင်ငံခြားကနေ ပြန်လာပြီး ဒီမှာဆောင်ကြမှာလေ၊ ဟိုမှာရှိတဲ့ သူ့အဖေကလည်း ဒီလောက်အချိန်အတွင်း စီစဉ်ရတာ ကသိကလင်ဖြစ်မှန်း မသိတော့ သူ့အားမယ့်ရက်၊ သတို့သားဘက်က မိသားစု တွေ အားမယ့်ရက်နဲ့ ချိန်ပြီး အဲဒီရက်ကို ရွေးကြတာ၊ ဟိုတယ်က ပိတ်ရက်မရပေမယ့် ကြားရက်ရလို့ တော်သေး တာပေါ့၊ အချိန်ကတော့ ၉ နာရီကနေ ၁၁ နာရီအထိလေ၊ အဲဒီရက်မှာ အဲဒီအချိန် မယ် အားနိုင်မလားလို့ပါ...”

“မယ် မှတ်မိသလောက်ဆိုရင်တော့ အဲဒီလောက် နီးနီး ရက်အားမရှိတော့ဘူး ထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပိုသေချာ အောင် ဒီတံတွေ ပြန်စစ်ပေးပါမယ်၊ ဘွတ်ကင်လက်ခံတာ က အယဉ်ပဲ လက်ခံနေတာမို့လို့ပါ၊ အယဉ်ရေ...သမီး”

“ရှင်...မယ်မယ်”

“ရက်မှတ်ထားတဲ့ ပြက္ခဒိန်လေး သွားယူခဲ့ပါ”

“ဟုတ်...မယ်မယ်”

မိုးနတ်မယ်ရဲ့ နောက်နားမှာ ရပ်နေသော အယဉ် က နောက်ဘက်အခန်းဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်ဝင်သွား သည်။ မေမေကတော့ မိုးနတ်မယ်ဆီက ရက်ချိန်းရရှိပဲ ဆန္ဒစော နေကာ...

“ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ သမီးကို မယ်နဲ့ပဲ ပြင်ခွင့်ရချင်တာပါ”

မယ့်လက်ရာကို အန်တီရော အန်တီသူငယ်ချင်းတွေရော အိမ်က အမေကပါ သိပ်သဘောကျတာ၊ ဟိုတလောက အန်တီသူငယ်ချင်း ကလျာသမီးလေး မင်္ဂလာဆောင်တုန်း ကလည်း မယ်နဲ့ပဲလိမ်းတာလေ၊ သတို့သမီးလေးက သိပ် မလှရှာပေမယ့် မယ်လည်း လိမ်းလိုက်ရော မထင်မှတ် လောက်အောင်ပဲ လှလိုက်တာလေ ...”

“အဟင်း...နဂိုရှိလို့ နဂိုင်းထွက်တာပဲ ဖြစ်မှာပါ အန်တီ ရယ်၊ မယ်က ဒီလောက်ကြီးလည်း အစွမ်းထက်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစစအရာရာ သင်ယူလေ့လာရင်း ကြိုးစား နေရတုန်းပါ”

“ဒါ မယ်က နိမ့်ချပြောတာပါ၊ မယ့်ဂုဏ်သတင်းက မွေး ပြီးသားပါကွယ် ...”

မိုးနတ်မယ်က ပြုံးလိုက်ရင်းက ဘာမှဝင်မပြောဘဲ မေမေ ဘေးမှာ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေသည့် တာတာ့ကို လှမ်းကြည့် လျက် ...

“အန်တီကသာ မယ်နဲ့ပြင်ဖို့ တက်ကြွနေတာ၊ ဟိုသတို့ သမီးလေးကဖြင့် ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေလိုက်တာ”

“သမီးက ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကမှ နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်တာ မယ်ရေ၊ သူက မျက်နှာပြောင်နဲ့ နေတတ်တဲ့သူဆိုတော့ မိတ်ကပ်လိမ်းရရင်ပဲ စိတ်ကျဉ်းကြပ် အနေခက်နေတဲ့သူမျိုး လေ၊ မယ့်လက်ရာကိုလည်း သူမှမတွေ့ဖူးဘဲကိုး၊ သူ ဘယ်လောက် လှသွားမယ်ဆိုတာ မသိသေးလို့ပါ”

ပညောင် စာအုပ်တိုက်

မိုးနတ်မယ်က တာတာ့ကို ကြည်ကြည်လင်လင် လေး ပြုံးကြည့်နေတာမို့ တာတာက နည်းနည်းအားနာကာ ...

“တာတာက မမမယ်နဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြား ဘယ်သူနဲ့ မှလည်း မလိမ်းချင်တာပါ၊ မိတ်ကပ်တွေ အရမ်းထူနေရင် တာတာ သဘောမကျလို့ပါ”

“အထူးကြီးမဟုတ်ဘဲ လှအောင်လိမ်းလို့လည်း ရပါတယ် ညီမလေးရဲ့”

“မယ်မယ်...ဒီမှာ ပြကွဒိန် ရပါပြီ”

အယဉ် ရောက်လာပြီမို့ မိုးနတ်မယ်က စားပွဲတင် ပြကွဒိန်မှာ မှတ်ထားသည့် အမှတ်အသားတွေကို ကြည့်နေရင်း

“အဲ့ဒီရက်မှာ လက်ခံထားတာတော့ ရှိတယ် အန်တီ”

“အို ... ဒုက္ခပါပဲ”

မေမေက မျက်နှာအပျက်ပျက်ဖြင့် ...

“အန်တီတို့ကလည်း မယ်နဲ့ပဲ လိမ်းချင်တာ၊ ဘယ်လိုများ လုပ်ပေးရင် ရဦးမလဲကွယ်၊ ဘွတ်ကင်ပျက်တာတို့ ဘာတို့ ရှိနိုင်ဦးမလား ...”

မေမေက အရမ်း လိုလိုလားလားကြီး မရမကပြော နေတော့တာမို့ မိုးနတ်မယ်က အားနာသွားပုံဖြင့် ခဏငြိမ်သွား ပြီးမှ အယဉ်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“အယဉ်...ဒီပွဲက အယဉ် လက်ခံထားတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... မယ်မယ်”

“ဘာပွဲလဲ ...”

ပညောင် စာအုပ်တိုက်

“ဖက်ရှင်ရှိပါ။ ရှိုးလျှောက်မယ့် မော်ဒယ် ပန်းနက မယ်မယ် နဲ့ပဲ လိမ်းချင်တယ်ဆိုလို့ပါ”

“ဪ... ဒါဆိုရင် ပန်းနကို အယဉ်ပဲ သွားလိမ်းပေးလိုက် ပါ။ မယ်မယ် ပန်းနဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ချောပြော ထားပေးမယ်။ သူက နည်းနည်း ဒေါသကြီးတယ်၊ ကြေး များတယ်၊ စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး လိမ်းပေးဖို့တော့ လိုတယ်။ အယဉ် လုပ်နိုင်တယ်မဟုတ်လား...”

“ဟိုတစ်ခါ အယဉ် သွားလိမ်းပေးတုန်းကတော့ အယဉ် နှုတ်ခမ်းနီဆိုးပေးတာ မလှလို့ဆိုပြီး ဘီးနဲ့ကောက်ပေါက် လို့ နဖူးပေါက်ဖူးတယ် မယ်မယ်”
“ခွ...”

တာတာက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် အမူပိုပြောနေ သော အယဉ်ကိုကြည့်ရင်း ခါခနဲ အသံထွက်လာတော့ မေမေက တာတာကို တံတောင်နဲ့တွတ်သည်။ အယဉ်က တာတာ ရယ်လိုက် မှန်း သိကာ မျက်လွှာလေးချပြီး ရှက်သလိုလို နှုတ်ခမ်းစုစုဖြင့် ခေါင်းကလေး ငုံ့နေသည်။ အခြောက်ပေမယ့် လူပုံက ဖြူနဲ့နဲ့ ပျော့ဖတ်ဖတ်၊ အရပ်ကလည်း သိပ်မရှည်လှ...။ အသက်ကလည်း တာတာထက်တောင် ငယ်မယ်ထင်ရတဲ့ အယဉ်ကို ကြည့်ရင်း တာတာ ရယ်ပဲရယ်ချင်နေသည်။

မိုးနတ်မယ်ကတော့ အယဉ်ကိုပဲကြည့်နေရင်း...
“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သည်းခံပါ အယဉ်၊ ကိုယ့်ဘက်က သိပ်သည်းခံလွန်းရင် တစ်ဖက်က ရိုင်းရမှာတောင် တဖြည်း

ဖြည်း အားနာလာပါလိမ့်မယ်၊ သည်းခံပါ၊ ယဉ်ကျေးပါ။ သိက္ခာရှိပါဆိုတဲ့ မယ်မယ်တို့ရဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...”

“ကဲ... သွားတော့၊ ဆီဒိုးနားသွားဖို့ ပြင်ဆင်ထားလိုက် တော့ အယဉ်...”

“ဟုတ်... မယ်မယ်”

အယဉ် ထွက်သွားတော့မှ မိုးနတ်မယ်က တာတာ တို့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာကာ...

“မယ် လိမ်းပေးပါမယ် အန်တီ...”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မယ်ရယ်၊ တကယ့်ကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

“မင်္ဂလာယူတဲ့ အခမ်းအနားမျိုးမှာ မယ့်ကိုမှ လိုလိုချင်ချင် လာကမ်းလှမ်းတဲ့အတွက် မယ်ကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်ရှင်...”

“ဒါဆို... တလက်စတည်း ဆွေးနွေးစရာရှိတာလေးတွေ ဆွေးနွေးသွားလို့ ရမလားကွယ်၊ သမီးရဲ့ မျက်နှာက အလှာ ဂျစ်ဖြစ်တတ်တော့...။ ဟဲ့... တာတာ ငါချည်းပြောနေ ရတာ မောလာပြီ၊ နင့်ဘာသာ ပြောလိုက်ဦး”

မေမေက တာတာကို လှည့်ပြောတော့ မိုးနတ်မယ်ရဲ့ အကြည့်တွေက တာတာဆီ ရွေ့လာသည်။ တာတာက နှာခေါင်း လေးရှုံ့ကာ တစ်ချက်ရယ်ရင်း...

“မေမေချည်းပဲ မမောနိုင် မပမ်းနိုင် ပြောနေလို့ တာတာက ငြိမ်နားထောင်နေရတာပါ မေမေရဲ့...။ မေမေက အရမ်း တက်ကြွနေတော့ မေမေ့ မင်္ဂလာဆောင်လားလို့တောင့် ထင်လာတာ...”

“ဒီကောင်မလေး...”

“အဟင်း... ဒီလို မမမယ်ရဲ့၊ တာတာ အသားကလေး တော်ရုံမိတ်ကပ်နဲ့ဆို လုံးဝကို အဆင်မပြေတာ၊ မိတ်ကပ် နဲ့ မတည့်ရင် အလှူကျစ်တွေ ထွက်လာတတ်လို့ မိတ်ကပ် လိမ်းရမယ်ဆို အရမ်းကို ကြောက်နေရတာ၊ ပြီးတော့ တာတာက မိတ်ကပ်တွေ အထူးကြီးလိမ်းထားတဲ့ သူတွေကို တွေ့ရင် လှတယ်လို့ကိုမထင်ဘဲ သူတို့ကြည့်ပြီး ရယ်ပဲ ရယ်ချင်နေမိတာ”

မိုးနတ်မယ်ကို မိန်းမလို့သဘောထားရင် အစစ်အစွယ်မို့ တာတာက မမမယ်ဟုခေါ်ရင်း ချစ်စဖွယ်လေး ကလေး ဆန်ဆန်လေး ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောချလိုက်တော့ မိုးနတ်မယ်က တာတာကို ပြုံးကြည့်ရင်း...

“အိုကေ... အိုကေ... မမမယ် သဘောပေါက်တယ်၊ ညီမလေး ပြောချင်တာကို မမယ် နားလည်တယ်နော်၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ မမယ် အချိန်မရတော့ဘူး၊ ခုပဲ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုကို သွားရတော့မယ်၊ သန်ဘက်ခါ မနက် ၉ နာရီဆို မမမယ် ဒီမှာရှိမယ်၊ အဲဒီနေ့ကျရင် မမယ်

သုံးမယ့် မိတ်ကပ်ပစ္စည်းတွေအကြောင်း ညီမလေးကို သေချာရှင်းပြမယ်၊ ညီမလေး ဖြစ်ချင်တာတွေကိုလည်း နားထောင်ပေးမယ်၊ အစမ်းလိမ်းချင်တယ်ဆိုလည်း လိမ်းပေးမယ်၊ အဲဒီလိုဆို ဖြစ်မလား...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဖြစ်ပါတယ်”

“ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဖြစ်တယ်... ဖြစ်တယ်၊ ဒီနေ့က ကြိုလည်း ချိန်းမထားဘဲ ဒီလောက်အချိန်ပေးတာကိုပဲ အန်တီက ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ၊ သန်ဘက်ခါ အန်တီတို့ လာခဲ့မယ်၊ အဲဒီနေ့ကျမှပဲ မင်္ဂလာဝတ်စုံကိစ္စတို့ လက်ဝတ်လက်စား ကိစ္စတို့ပါ ဆွေးနွေးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါဆို မယ့်ကိုခွင့်ပြုဦးနော်၊ အန်တီတို့ ဒီမှာ ရှိတဲ့ ဝတ်စုံဒီဇိုင်းလေးတွေ ကြည့်ချင်ရင်လည်း ဟိုဘက်ခန်းထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး ဝင်ကြည့်လို့ရပါတယ်၊ ကျော့ရေ အန်တီတို့ကို ဝတ်စုံတွေပြပေးလိုက်ပါဦး၊ အယဉ်ရေ သွားကြရအောင်၊ သူ့ဇာကိုပါ ခေါ်ခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဆင်သင့်ပါပဲ မယ်မယ်...”

မိုးနတ်မယ်က တာတာတို့ဘက်သို့ ခေါင်းလေး တစ်ချက်ညွှတ်ပြု၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ရှေ့ကထွက်သွားနှင့်သည်။ အယဉ်နှင့် သူဇာကလည်း မိတ်ကပ် ဘောက်(စ်)တွေကို သယ်မကာ လျှောက်လာကြရင်းက တာတာတို့ဘက်ကို ခေါင်းလေးညွှတ်ညွှတ်ပြရင်း မိုးနတ်မယ်၏ နောက်ကနေ လိုက်ပါသွားသည်။

၄၀ * ပုညသင်

ကားနောက်ခန်း တံခါးကို ဝေါခနဲ ဖွင့်ပေးလိုက်ချိန်
မှာ လှပထည်ဝါစွာဖြင့် ကားပေါ်သို့ လှမ်းတက်သွားပြီဖြစ်သော
မိုးနတ်မယ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း တာတာက...

“ထူးလည်း ထူးတဲ့ အခြောက်ပဲနော်၊ မေမေ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးလေး ရေရွတ်ရင်း ကျန်ခဲ့ရပါသည်။

အခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့် သူက တံခါးရွက်
နား အတွင်းဘက်နံရံက ကက်ဆက်နှင့် ဆက်သွယ်ထားသော
ခလုတ်တစ်ခုနှင့် မီးခလုတ်တစ်ခုကို ဆက်တိုက်နှိပ်လိုက်သည်။
သူ့ကွန်ဒိုခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ပြာလဲ့လဲ့ မီးရောင်တွေ
လင်းသွားသည်။

တိန်ဖြာ ဖြူလင်းသော မီးရောင်ကို မနှစ်သက်တာ
ပို့ သူက ဖျော့ပြာသော နံရံကပ်မီးများ၊ မျက်နှာကြက်မီးများ၊
စားပွဲတင်မီးများကိုသာ သူ့အခန်းထဲမှာ တပ်ဆင်ထားသည်။

အခန်းမီးတွေ လင်းလာသည်နှင့် အနောက်တိုင်း
ဂီတသံစဉ်နှင့် pop သီချင်းသံလေးက အခန်းအနှံ့အပြားမှာ တပ်
ဆင်ထားသည့် ဆောင်းဘောက်စ် သေးသေးလေးတွေဆီမှ ငြိမ်
ညောင်းသာယာစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူ့ကို ကြိုဆိုနေတဲ့ အသံတွေပေါ့...။

သူပြန်လာတိုင်း ကြိုဆိုသူမဲ့နေသော သူ့အခန်းထဲမှာ

ဒီသီချင်းသံကိုသာ မကြားရလျှင် တိတ်ဆိတ်ချောက်ချားနေရမှာ သေချာသည်။

သူက စည့်ခန်းရဲ့ အလယ်ဗဟိုမှာ ခင်းထားသည့် တန်ဖိုးကြီး မွေးပွကော်စောကို ဖြတ်နင်းလျက် အဝတ်အစားလဲ သည့် အခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထိုအခန်းထဲမှာ အလွန်ကြီးမားသော နံရံကပ် ဗီရို ကြီးနှစ်လုံး ရှိသည်။

ဘယ်ဘက်နံရံဆီက ဗီရိုကြီးထဲမှာ များပြားလှစွာ သော တန်ဖိုးကြီး ပိုးချိပ်လှသည်တွေ။ ထိုလှဲချည်များနှင့် တွဲဖက် ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော မြန်မာအင်္ကျီတွေ၊ ပွဲတက်တဲ့အခါ ဝတ်စုံနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ခြုံလွှမ်းလေ့ရှိသော ရောင်စုံ ပဝါတွေ၊ အကောင်းစား လက်ကိုင်အိတ်တွေ၊ ဗီရိုရဲ့ အောက်ဆုံးထပ်မှာတော့ ပုံတော်ဖိနပ်၊ ဒေါက်ဖိနပ်၊ ညှပ်ဖိနပ်၊ ဖိနပ်ဒီဇိုင်းစုံ အထူးအပါး အရောင်အသွေး စုံစုံ...

မိန်းမ အစစ်သာဆို...

ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း

မိန်းမစိတ် ပေါက်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်

သာဆို ဒါတွေကို ဘယ်လောက် မက်မောလိုက်မလဲ ...။

သူ့မှာတော့ ဒါတွေကို မမက်မောဘဲ သိမ်းဆည်း

နေရသည်။ ကိုယ်တိုင် ဆင်မြန်းနေရသည်။

ယောက်ျားတန်ဖိုးပေါ့ ...။

ဘဝပေး အခြေအနေအရပေါ့ ...။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

သူ့ရဲ့ညာဘက်မှာတော့ နောက်ထပ် ဗီရိုကြီးတစ်လုံး ရှိသေးသည်။

ထိုဗီရိုထဲမှာ ...

တန်ဖိုးကြီး ဘရန်းဒက် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ အရောင် စုံ ဒီဇိုင်းစုံ၊ ဈေးကြီးပေဆိုသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီတွေ၊ ချည်ထည် ဘောင်းဘီတွေ၊ ပြီးတော့ တီရှပ်၊ စပို့ရှပ်၊ ရှပ်လက်ရှည်၊ လက်တို၊ အစင်း၊ အကွက်၊ အပွင့်၊ ပြောင် ... စသဖြင့် အရောင်စုံစုံဟာ သူ့နေရာနဲ့သူ တစ်ကန့်စီ တစ်ကန့်စီ ရှိနေသည်။

ပြီးတော့... အရောင်စုံ ဆိုက်စုံ နက်ခံတိုင်တွေ၊ အိုမီဂါ၊ ရိုးလက်စ၊ ဂျီရှော့ အစရှိသော ယောက်ျားပတ် နာရီ တွေ ...။

အောက်ဆုံးထပ်မှာ အမျိုးမျိုးသော ဖိနပ်တွေ ...။

ဒါတွေကတော့ သူ့ မက်မောလှပလျက် အချိန်တိုင်း ဝတ်ခွင့်မရသော အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေပေါ့ ...။

သူက ဗီရိုနှစ်လုံးရဲ့ အလယ်မှာရှိသော မှန်တင်ခုံကြီး ရှေ့မှာ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

မှန်ထဲက မိုးနတ်မယ် ဆိုတဲ့ အလှဖန်တီးရှင် တစ် ယောက်က သူ့ကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်နေသည်။

သူက ထိုပုံရိပ်ကို ကျောခိုင်းလျက် ညာဘက်က ဗီရိုကို သွားဖွင့်ကာ အိမ်နေရင်းဝတ်သော်လည်း သားနားစတိုင် အကျသော ချည်ထည် ဘောင်းဘီ ဖြူဖြူပွပွနှင့် ခေါင်းစွပ်တီရှပ်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

လက်ရှည် အဖြူရောင်ပွပွလေး တစ်ထည်ကို ထုတ်ယူပြီး ဗီရိ
ဘေးက ခုံပေါ်မှာ အဆင်သင့် တင်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ခြေဖမိုးပေါ်မှာ သေသေသပ်သပ်လေး
ဝဲနေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က ပိုးချိပ်လုံချည်ကို ချွတ်ချ၊ မြန်မာ
အင်္ကျီနှင့် ရင်ပုံအမာပါသည့် ဘော်လီကို ချွတ်ချလိုက်ပြီး တန်းပေါ်
က တဘက်ကြီး တစ်ထည်ကို လှမ်းယူကာ သူ့ကိုယ်မှာ ပတ်လိုက်
သည်။

မှန်ရှေ့မှာ သွားရပ်လိုက်ပြီး ဆံပင်တွေကို စုစည်း
သိမ်းညှပ်ထားသော ဆံပင်ကလစ်တွေကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သောအခါ
မှာတော့ လည်ကုပ်ကျော်ကျော်လေးမှာ ကိုရီးယားမင်းသားတွေလို
အထပ်ထပ် စတက်ပ် ညှပ်ထားသော ဆံပင်ပုံကျကျလေးက သူ့
လည်ကုပ်တစ်ဝိုက်သို့ ဝဲခနဲကျလာပါသည်။

မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ အသင့်ရှိနေသော စနိုးတာဝါလေး
ကို ယူကာ သူ့မျက်နှာပေါ်က မိတ်ကပ်တွေကို ပွတ်ဖျက်ပစ်လိုက်
တော့ သူ့ရဲ့ မူရင်းမျက်နှာက ပေါ်လွင်လာသည်။

အင်း... ဒါကတော့ အလွန် ယောက်ျား ပီသစွာ
ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသော 'မိုးမဟာ' ပေါ့...။ သူ့ရဲ့ တကယ့်ဘဝကြီး
ထဲက မိုးမဟာပေါ့...။ သူငယ်ချင်းတချို့ ခေါ်လေ့ရှိတဲ့ 'မိုးကြီး'
ပေါ့...။

သူ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။
ရေပန်းကိုဖွင့်ချပြီး ရေပန်းအောက်သို့ ဝင်ရပ်လိုက်

သည်။

'တစ်နေ့တာလုံး ရှင်သန်လှုပ်ရှားခဲ့ရသော အလှ
ဖန်တီးရှင် အခြောက်တစ်ယောက်ရဲ့ အပေါ်ယံသွင်ပြင်တွေကို
ဆေးကြော လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ဒီလို ညနေခင်း ရေချိုးချိန်တွေကို သူ ဘယ်လို
နှစ်ခြိုက်မိမှန်း မသိ။

ဒီလိုရေချိုးချိန်ကနေ နောက်တစ်နေ့ မနက်ခင်း
ရေချိုးချိန်အထိ အပိုင်းအခြားကာလလေးမှာပဲ သူ့ဘဝအစစ်ကို
ပြန်ရနိုင်တာလေ ...။

နောက်တစ်နေ့ မနက် ရေချိုးချိန်ကိုတော့ သူအမှန်း
ဆုံးပေါ့...။

အဲဒီ ရေချိုးချိန်ဟာ သူ့ရဲ့ အတုအယောင်ဘဝကို
အစပျိုးချိန်။ အဲဒီအချိန် နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူဟာ မိုးနတ်မယ်။
မယ်။ မိုးနတ်မယ် ဂရုမ်ကြီးကို အရိပ်သဖွယ် မိုးပေးထားနိုင်သော
အရှိန်အဝါကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် မယ်မယ်...။

ရေကို အချိန်ကြာကြာလေး စိမ်ဆွဲချိုးလိုက်တော့
သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သန့်ရှင်းစင်ကြယ် အေးမြ လန်းဆန်းသွားသည်။

သူက တဘက်အဖြူကြီးကို ခါးမှာဆွဲပတ်လျက်
ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေစက်လက်ဖြင့် ထွက်လာသည်။

မှန်ရှေ့မှာ ရပ်မိတော့ ရေစက်ရေပေါက်တွေ တင်နေ
သော အချိုးအစား ကျနသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာ
ကိုယ်အလှကို မြင်ရသည်။ ဘယ်တော့မှ လူမြင်မခံဝံ့သော ခန္ဓာ
ကိုယ်...။ အမြဲတမ်း ဘရာစီယာ ဝတ်ထားရသော ခန္ဓာကိုယ်။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ မျက်နှာပေါ်က မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်း နီတွေ၊ အိုင်းရှိဒီးတွေကို သေချာ cleaning လုပ်ထားခဲ့ပြီမို့ ရှင်းသန့် ကြည်လင်သော သူ့မူရင်း မျက်နှာကိုလည်း မြင်ရပြီ...။ ရေစို ထားသော ဆံပင်စတွေက နဖူးပေါ်သို့ စင်ကျနေတာမို့ သူ့လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆံပင်တွေကို သိမ်းမတင်လိုက်တော့ ယောက်ျားစင်စစ် ရဲ့ မဟာနဖူးက ထင်းခနဲ ပေါ်လာသည်။

ကိုယ့်အသွင်အပြင်ကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး စိုက် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သူက ဆံပင်တွေကို တဘက်အဖြူဖြင့် သိမ်းယူ ကာ ဖွဖွ ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အသင့်ထုတ်ထားသော ဘောင်းဘီရှည်ဖြူဖွဖွလေးနှင့် တီရှပ်ဖြူကို ဝတ်လိုက်သည်။

သူ...ကြားနေရသော ရစ်ကီမာတင်ရဲ့ သီချင်းကို တီးတိုးလိုက်ညည်းရင်း အခန်းထဲကနေ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းစွာ ထွက် လာပါသည်။

သူ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ အရင်ဝင်လာသည်။

သူ့မီးဖိုခန်းဟာ တကယ့် အပျံ့စား...။

မီးဖိုခန်းထဲက အိတာလျံ ကျောက်ပြားများရဲ့ အေး

မြမြ အထိအတွေ့ကို သူကြိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာဆိုရင်တော့ ကော်စောရဲ့ နူးညံ့မွအိ သော အထိအတွေ့ကို ကြိုက်သည်။

သူက နံရံကပ်ဗီရိုအမြင့်ကြီးထဲက ကြွေပန်းကန်ပြား ကြီး တစ်ချပ်၊ ခက်ရင်းနှင့် ဓားတို့ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ထမင်း စားပွဲပေါ်မှာ တင်လိုက်သည်။

အဲဒီနောက် ညနေစာအတွက် ယူရိုပီယမ်အစားအစာ ကို သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်ပါလက်ပါ ပြင်ဆင်လေသည်။

အသားပြားကို မိုက်ခရိုဝေထဲထည့်ပြီးကင်၊ ဆလတ် ရွက်များများကို သေချာ သန့်စင်ဆေးကြော...။ မာရီနီ(စ်)၊ ထည့်...စသဖြင့် သေသပ်မြန်ဆန်စွာ လုပ်သွားသည်။

မကြာခင် စားချင်စဖွယ် အသားညှပ်ပေါင်မုန့်က စားပွဲပေါ်မှာ အသင့်...။

သူက ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ ဒေါက်လေးဖြင့် တင် ထားသော ဝိုင်ပုလင်းကို လှမ်းယူကာ ဝိုင်ခွက်ရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံ မရှိတတ် ရှိတတ်လေး ထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ညာလက်ဖြင့် ပေါင်မုန့်ပန်းကန်ကိုကိုင်၊ ဘယ်လက်ဖြင့် ဝိုင်ခွက်ကို ခပ်သာသာလေး လှုပ်ယမ်းပေးရင်း ဧည့်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာပါသည်။

ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်သို့ ညနေစာ ပန်းကန်နှင့် ဝိုင်ခွက် ကို လှမ်းတင်လိုက်ပြီး ကက်ဆက်ခလုတ်ကို ရီမုဖြင့် လှမ်းပိတ် လိုက်သည်။ ထို့နောက် နောက်ရီမုတစ်ခုဖြင့် နံရံပေါ်က 42 လက်မ LED တီဗီကို လှမ်းဖွင့်လိုက်သည်။

သူ တီဗီထဲက စကားပြောဆို လှုပ်ရှားနေကြသော လူတွေကို အဖော်ပြုရင်း ပေါင်မုန့်ကို ဓားနှင့်လှီးဖြတ်၍ ညနေ စာကို အေးအေးဆေးဆေး စားသုံးနေပါသည်။ ဝိုင်တစ်ကျိုက်၊ အသားညှပ်ပေါင်မုန့် တစ်ဖဲ့...။ တီဗီထဲက လူတွေရဲ့ အသံခပ်လှ တိုးတိုး...။

ညနေစာ စားပြီးချိန်မှာတော့ လက်ကျန် ဝိုင်လေးကို မျှင်းသောက်နေရင်းက တိဗီ ချယ်နယ်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းကြည့်ရင်း သူပျင်းလာပါသည်။

ခဏနေတော့ စင်ကာပူ သွားတုန်းက ရိုက်ထားသော သူငယ်ချင်း ထက်လူရဲ့ မွေးနေ့ခွေကို သူပြန်ကြည့်နေမိသည်။

ထက်လူရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို မိုးမဟာရဲ့ စင်ကာပူက တိုက်ခန်းမှာ ကျင်းပခဲ့တာပင်။

လူကလည်း များများစားစားမဟုတ်၊ ထက်လူရယ်၊ သူရယ်...ထက်လူရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း နိုင်ငံခြားသား မိသားစုရယ်...။

အဲဒီနေ့က မိုးမဟာက ပန်းရောင် ရုပ်လက်ရှည်ပေါ်မှာ ဝေ(စ်)ကုတ်လေး ထပ်ဝတ်ထားသည်။ ဂျင်းပဲနီအကျပ် ဝတ်ထားသည်။ ရွှံ့စ်က အဖြူရောင်...။ အထပ်အထပ် ဖြာကျနေသော ဆံပင်က လည်ကုပ်တစ်ဝိုက်မှာ ဝေဝေဝေဝေ...။

သူ တိဗီထဲက မိုးမဟာဆိုတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အားလုံးက လက်ခုပ်တီးပြီး မြှောက်ပေးကြသဖြင့် တိဗီရှေ့မှာ ကာရာအိုကေ သီချင်းဆိုရင်း စည်းချက်ညီညီ လှုပ်ရှားကခုန်နေသော မိုးမဟာ...။ အနောက်တိုင်း ကကွက်တွေကို ကျွမ်းကျင်သော မိုးမဟာဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာတော့ ထိုကကွက်

တွေကို ဘယ်နေရာမှာမှ ထုတ်ဖော်ပြသ ပျော်မြူးခွင့်မရဘဲ မိန်းကလေးတွေရဲ့ မျက်နှာများစွာကို ကိုင်တွယ်ခြယ်သရသော အလုပ်ကိုသာ လုပ်နေခဲ့ရသည်။ တော်တော် ဆန်းကြယ်တဲ့ ဘဝကြီးပေပဲ...။

အို...ဒါပေမယ့်လည်း စုလို သူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေချိန်မှာ သူ့ဘဝအမှန်အတိုင်း လွတ်လပ်စွာ ရှင်သန်လှုပ်ရှားခွင့် ရှိနေသားပဲ...။

သူက ထိုအခွေကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ကက်ဆက်ခလုတ်ကို ပြန်ဖွင့်လိုက်တော့ အနောက်တိုင်း ဂီတသံစဉ်ငြိန်ငြိန်လေးက အခန်းထဲမှာ လွင့်ပျံ့လာသည်။

သူ ဝိုင်ခွက်ကို ကိုင်ရင်း မတ်တတ်ထရပ်မိသည်။ ဝိုင်တစ်ကျိုက်သောက်ရင်း သူ့ခြေထောက်တွေကို ဖြည်းဖြည်းလေး စည်းချက်ကျကျ ရွေ့မိနေသည်။

ထို့နောက် ဝိုင်ခွက်ကို ချထားလိုက်ပြီး သူ ငြိမ်ငြိမ်လေး စည်းချက်ကျကျ ကနေမိပါသည်။

ဒီအချိန်လေးဟာ သူ့အတွက် အထီးကျန်ပေမယ့် အစစ်အမှန် ဘဝလေးမှာ နေခွင့်ရတဲ့ တန်ဖိုးကြီး အချိန်လေးတစ်ခုပေါ့...။

"Relax ... Relax..."

stress တွေကိုဖြေလျှော့လျက် သူ Relaxဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေထိုင်သွားရမှာပေါ့...။

၅၀ * ပုညခင်

ကိုယ်ဟာ လောကဓံကို ကြိုကြိုခံလာခဲ့တဲ့၊ တာဝန်
ယူချင်စိတ် အပြည့်ရှိတဲ့၊ စာနာထောက်ထားစိတ် ရှိတဲ့ မိုးမဟာ
ပဲလေ ...။

အဲဒီညက မကြာခဏ မြင်မက်လေ့ရှိသော အိပ်မက်
တစ်ခုကို သူ ပြန်မက်ခဲ့သည်။
အိပ်မက်ထဲမှာ သူက ငှက်အရွယ်လောက်ပဲ ရှိမည်။
သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မိန်းမဝတ် ဂါဝန်အဟောင်းလေး
တစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။
အဲဒီဂါဝန်ဟာ ဆုံးသွားသော သူ့ညီမလေးရဲ့ ဂါဝန်။
သူ မဝတ်ချင်ပေမယ့် သူ့အဘွားက အတင်းဝတ်
ခိုင်းသဖြင့် ဝတ်ထားရသည်။
သူ့အဘွားက သူ့ကို အမေရှေ့သို့ ဆွဲခေါ်သွား
သည်။

ပိန်ချုံးကာ မျက်တွင်းဟောက်ပက်ကျနေသော သူ့
အမေက ညီမလေးဂါဝန် ဝတ်ထားသော သူ့ကိုမြင်တော့ ချက်ချင်း
ထူထောင်လန်းဆန်းလာကာ ...

“သမီး ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

၁၂ * ပုညောင်

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“သမီး... သမီးလေး၊ ငါ့သမီးလေး မသေဘူး၊ တွေ့လား၊
ငါ့သမီးလေး မသေဘူး၊ မသေဘူးဟေ့...”

အမေက ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ပြောဆိုရင်း သူ့
ကို တင်းကြပ်စွာ ကြိုးဖက်ထားလိုက်သဖြင့် အမေ့ရင်ခွင်ထဲမှာ
သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကာ အသက်ရှူတွေ့ ကြပ်လာသည်။
ထိုခံစားချက်ကို ခံစားရင်း သူ အိပ်ရာမှလန့်နိုးလာ

သည်။

သူ... ပြန်အိပ်မပျော်တော့...”

အိပ်မပျော်သော ဒီလိုညမျိုးမှာ...

သူ ပြန်မတွေ့ချင်သော အတိတ်ကို အလည်ပြန်

ရောက်လေ့ ရှိပါသည်။

“အမေ... အမေမြေး ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ၊ ခုထိ ပြန်
မလာသေးဘူးလား၊ ဒီကောင်မလေး အလည်လွန်နေတာ
လား၊ နေ့နှင့်ဦး... ပြန်လာမှ ဖင်စပ်ကို ခုပ်နာနာလေး
ရိုက်ပစ်လိုက်ဦးမယ်...”

အမေက အဘွားကို မေးလိုက်၊ သူ့ဘာသာ ရေရွတ်
ညည်းညူပြောဆိုလိုက်၊ အိမ်ရှေ့ကို ထွက်ထွက်မျှော်လိုက် လုပ်နေ
တာကို အဘွားက စိတ်မသက်သာစွာ ကြည့်နေပြီးမှ တစ်ဖက်သို့
လှည့်၍ မျက်ရည်သုတ်သည်။

အမေက အိမ်ရှေ့ထွက်မျှော်ရာက အဘွားရှေ့သို့
အပြေးကလေး ပြန်ရောက်လာကာ အဘွားလက်မောင်းကို ကိုင်
ကိုင်လှုပ်လိုက်ရင်း...

“အမေ... အမေမြေးက ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲဆို”

“ပြန်လာမှာပေါ့ကွယ်၊ ပြန်လာမှာပေါ့...”

“ဘယ်တော့လဲဆို...”

“မကြာပါဘူး”

“မကြာပါဘူးဆိုတာ ဘယ်တော့လဲဆို ...”

“ကဲ ... မနက်ဖြန်ဟယ်၊ မနက်ဖြန်...”

“ဟင် ... ပြောပြန်ပြီ ဒီမနက်ဖြန်၊ မနက်ဖြန် ... မနက်ဖြန်
မနက်ဖြန် ...၊ မနက်ဖြန် ရောက်တော့လည်း နောက်တစ်ခါ
မနက်ဖြန်၊ အမေ့ မနက်ဖြန်ကလည်း ရောက်ကိုမရောက်
နိုင်တော့ဘူး၊ မနက်ဖြန်ထိ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး၊ သမီးကို
ခုပဲတွေ့ချင်တယ်၊ ခေါ်ပေး၊ ခုခေါ်ပေး...”

“ခက်တော့တာပဲဟယ် ...”

“ဘာခက်တာလဲ၊ ဘာခက်တာလဲ၊ ကိုယ့်သမီးကို တွေ့ဖို့
ဘာခက်စရာရှိလဲ၊ အမေ ခုခေါ်ပေးမလား၊ မခေါ်ပေးဘူး
လား”

“နင့်သမီးက သေပြီဟဲ့၊ သေပြီ...”

“ဟင် ... သေပြီ၊ အီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟုတ်လည်း မဟုတ်
ဘဲနဲ့ အမေ ညာပြောတယ်၊ အီး ... ဟီး ... ခေါ်ပေး၊ ခု
ခေါ်ပေး...”

“ငါ့နယ် ... သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာပဲဟယ်”

ညီမလေး အဖျားကြီးပြီး ဆုံးသွားကတည်းက အမေ
နဲ့ အဘွားရဲ့ ဒီလိုစကားတွေကို သူ နေ့တိုင်းကြားခဲ့ရသည်။

စိတ်မမှန်တော့သည့် အမေဟာ ညီမလေး သေပြီ
ဆိုတာကို လုံးဝ လက်မခံဘဲ အဘွားကိုနေ့တိုင်း ပူဆာသည်။
အော်ဟစ်ငိုယိုသောင်းကျန်းသည်။

အမေဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့သည့် အဘွားက တစ်နေ့
မှာ သူ့ကိုခေါ်ကာ ညီမလေး ဝတ်ခဲ့သည့် ဂါဝန်ကိုကိုင်ထားရင်း
က ...

“မြေးရယ် ... မင်းရုပ်က မင်း ညီမလေးနဲ့ သိပ်တူတာ၊
ဒီဂါဝန်လေး ဝတ်လိုက်ရင် မင်း ညီမလေးနဲ့ အရမ်းတူသွား
မှာ၊ ဒါလေးဝတ်ပြီး မင်းအမေဆီ သွားလိုက်ပါကွယ်၊ သူ
နည်းနည်းပါးပါး စိတ်သက်သာလို့ သက်သာငြားပေါ့”

အဘွားက သူ့ဘောင်းဘီတိုလေးနှင့် ရုပ်အင်္ကျီကို
ချွတ်ခိုင်းပြီး ညီမလေး၏ ဂါဝန်ကို ဝတ်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့ကို အမေရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်ပြီး ...

“ဟဲ့ ... နဲ့ရီ၊ ဒီမှာ နင့်သမီး ပြန်လာပြီ”

“ဟင် ... သမီး၊ သမီးလေး...”

အမေက သူ့ကို မလွှတ်တမ်း ဖက်ထားလိုက်သည်။
သူ့စိတ်ထဲကနေ ...

“သားပါ အမေ၊ အမေသားပါ၊ အမေသမီး မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ငြင်းဆန်နေပေမယ့် အမေ့ကို သနားကာ
နှုတ်ပိတ်နေခဲ့ရသည်။

အဲ့ဒီနောက် အမေ ထူထောင်သက်သာလာသည်။
အစားကောင်းကောင်း စားလာသည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်
လာသည်။

အမေ ဒီလို နေကောင်းလာဖို့အတွက် သူ့မှာတော့

ဂါဝန်ကလေးဖြင့် နေနေရသည်။ အမေက သမီးဟုခေါ်တိုင်း 'ရှင်'ဟု ထူးရသည်။

သူ ဒီလိုမနေချင်ပေမယ့် အဘွားက သူ့ကို နားချသည်။

“မြေးရယ်...မင်းအမေကို သနားရင် ဒီလိုလေးပဲနေပေးပါကွယ်၊ မင်းအမေက ခုနေ သူ့မျက်စိအောက်က သူ့သမီး ပြန်ပျောက်သွားရင် သွက်သွက်ခါ ရူးသွားတော့မှာကွယ်”

သူ ကျောင်းလည်းထွက်လိုက်ရသည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အမေက သူ့ကို သနပ်ခါးလိမ်းပေးသည်။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးပေးသည်။ ခေါင်းဖြီးပေးသည်။ အမေ ဒီလိုလုပ်ပေးတိုင်း သူ အော်ငိုချင်သည်။ အမေရှေ့မှာ နေပြီး သမီးအခေါ် မခံရရင် ပြီးရော၊ 'ရှင်' မထူးရရင်ပြီးရော တစ်နေရာရာကို ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ချင်သည်။

ထိုအချိန်မှာ သူတို့နယ်မြို့လေးက သူတို့လမ်းထဲမှာ အလှပြင်ဆိုင်တစ်ခု ဖွင့်လိုက်သည်။

ရန်ကုန်က နာမည်ကြီး မိတ်ကပ်ဆရာမ မိုးဒေဝီ ဆီကနေသင်တန်းဆင်းလာသည်ဟုဆိုသော ထိုဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ အဘွားက တိုက်တွန်းသည်။

“မြေးရယ်...ခုဆိုရင် အဘွားက လူမကျန်းမာဘူး၊ မင်းအမေက စိတ်မကျန်းမာဘူး၊ အိမ်မှာ ဝင်ငွေလည်းမရှိဘူး၊ သွဲ့တို့ဆိုင်မှာလည်း လူလိုနေတာတဲ့၊ သူ့ဆိုင်က အမျိုးသမီးသီးသန့်ဆိုင်ဆိုတော့ ယောက်ျားလေးလုပ်လို့တော့ မရဘူး

ပေါ့၊ မင်း ဒီလိုပုံနဲ့ဆိုရင်တော့လည်း လုပ်လို့ရမှာပေါ့...၊ အဲဒီမှာ ခဏတစ်ဖြုတ် သွားလုပ်ရင် မင်းအမေဆီကနေ လွတ်မြောက်ခွင့်တော့ ရတာပေါ့ကွယ်၊ နို့မို့ဆို မင်းအမေက တစ်နေ့တစ်နေ့ မင်းကိုပဲ ထိုင်ကြည့်နေတော့ အနေကျည်းကြပ်ရတယ်မဟုတ်လား၊ ယောက်ျားလေးလိုဝတ်ပြီး အလုပ်လုပ်ပြန်တော့လည်း သူက မြေးဆီလိုက်လာကြည့်ရင် သိသွားဦးမှာလေ...”

ဒီလိုနဲ့ သူဟာ ဂါဝန်ကလေးဝတ်ကာ အလှပြင်ဆိုင်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ရသည်။ သူ့အလုပ်လုပ်နေတုန်း အမေလိုက်လာရင် အမေ့ကို နှစ်သိမ့်စကား ပြောဆို ပြန်လွှတ်ရသည်။

သူ့ဘဝကို ဒီလိုဖြတ်သန်းနေဆဲမှာ အဘွားဆုံးသွားခဲ့သည်။

အဘွားဆုံးပြီး ၆လအကြာမှာ အမေက သူ့ရှိရာဆိုင်သို့ လိုက်လာရင်း လမ်းမှာ ကားတိုက်ခံရပြီး ဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဒီလိုနဲ့ အလှပြင်ဆိုင်မှာ သူ သောင်တင်ကျန်ခဲ့သည်။

သူ ယောက်ျားလေးလို ပြန်နေခွင့်ရဖို့ ကြံစည်ဆဲမှာပဲ သူတို့မြို့လေးက မြို့မျက်နှာပုံး သူငွေသမီးရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ သတို့သမီးကို ပြင်ဖို့ ရန်ကုန်က နာမည်ကြီး မိတ်ကပ်ဆရာမ မိုးဒေဝီ ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုမိုးဒေဝီဟာ အခြောက်ဆိုသော်လည်း လုပ်ငန်းအောင်မြင်၊ ငွေကြေးပြည့်စုံသူမို့ ဝတ်တာ စားတာကအစ အဆင့်အတန်းမြင့်သည်။ စီးလာသည့် ကားကလည်း အကောင်းစွာပင်။

အလှပြင်ဆိုင်ပိုင်ရှင် သွဲ့က မိုးဒေဝီနှင့် သွားတွေ တော့ သူ့ကိုခေါ်သွားသည်။ သူ့အကြောင်းပြောပြတော့ မိုးဒေဝီ က သူ့ကို သနားကြင်နာစွာ ကြည့်သည်။

အဲဒီနောက် မိုးဒေဝီ ရန်ကုန်ပြန်တော့ သူ လိုက် ပါသွားခဲ့ရပါသည်။

နောင်တစ်ချိန်မှာ သူ့ မွေးစားအမေ ဖြစ်လာမည့် မိုးဒေဝီကို သူ တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုမိသည်။

“ကျွန်တော် ယောက်ျားလို့ပဲ နေချင်တယ်၊ ယောက်ျားလို့ပဲ ဝတ်ချင်တယ်...”

“နေရမှာပေါ့ သားရယ်၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ဒီပတ် ဝန်းကျင်မှာ မင်း ယောက်ျားလေးအသွင်နဲ့အမြဲနေဖို့ အဆင် မပြေဘူး၊ အချိန်ခဏစောင့်ပါ၊ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်”

ထိုအတောအတွင်းကာလတွေမှာ သူ့မွေးစားအမေ ရဲ့ မိုးနတ်မယ် ဂရုကြီးနှင့်အတူ မိန်းကလေးအသွင်ဖြင့် နေထိုင် ရင်း အလှအပရေးရာတွေကို သင်ယူခဲ့ရသည်။

အဲဒီနောက် သူ့ကို တဖြည်းဖြည်း သံဃာတော်တွေယ် လာသော မွေးစားအမေက သူ့ကို တော်ဒါဆောင်သို့ ပို့ပြီးကျောင်း ဆက်ထားပေးခဲ့သည်။ ယောက်ျားလို့နေခွင့်ရပြီမို့ အမေကို သူ ပြောမပြတတ်အောင် ကျေးဇူးတင်ခဲ့ရသည်။

သူ ဆယ်တန်းအောင်တော့ အမေက သူ့ကို စင်ကာ ပူသို့ ပို့ပေးခဲ့ပြီး ဒီဇိုင်းပညာကို သင်ကြားစေခဲ့သည်။

အမေဟာ သူ့ကို သားတစ်ယောက်လိုပင် တွယ်တာ ခဲ့သည်။ ပျိုးထောင်ခဲ့သည်။ အမေကျေးဇူးတွေ သူ့မှာ ရှိခဲ့သည်။

အမေ ကင်ဆာရောဂါဖြင့် အိပ်ရာထဲ လဲချိန်မှာ သူ့ဘဝက တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းခဲ့သည်။

စင်ကာပူမှာ ဆေးလာကုသော အမေက သူ့ကို မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။

“အမေအလုပ်နဲ့ အမေတပည့်တွေကို စိတ်မချတာနဲ့ပဲ အမေ လည်း အသေဖြောင့်မယ် မထင်ဘူး သားရယ်၊ ခိုကိုးစရာ တစ်နေရာမှ မရှိရင် အမေတို့လို လူတန်းစားတွေရဲ့ဘဝ ဟာ မလုံခြုံဘူး သား၊ အမေတို့လို လူတွေဟာ အတိတ် ဘဝ ကုသိုလ်ကံကြောင့် ဘယ်သူမှ မရချင်တဲ့ ဒီလိုဘဝမျိုး ကို ရခဲ့တယ်...”

“ပြည့်စုံတဲ့ မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ နေခွင့် ရတဲ့ မိရိုးဖလာ အခြောက်ဘဝတွေကတော့ တော်ရုံနဲ့ ဘဝမပျက်ဘူးပေါ့...၊ အခြေတကျ မရှိတဲ့ အခြောက်တွေ မှာတော့ ယောက်ျားရင့်မကြီးတွေက ပျက်ဆီးလို့ဖြစ်စေ၊ သူတို့အသက်မွေးမှုအတွက်ဖြစ်စေ၊ ဆုံးမပုံပြင်ထိန်းကွပ် မယ့်သူ မရှိတဲ့အတွက် ပီဇီကို မထိန်းနိုင်လို့ဖြစ်စေ ပျက်စီး တတ်ကြတယ်၊ နိမ့်ကျတဲ့ဘဝနဲ့ သူများ အထင်သေးခံ၊ အဆော်ကားခံ ဘဝမျိုးမှာ နေကြရတယ်၊ ရောဂါတွေ ရကြ တယ်...”

“အမေကတော့ အမေကို အားကိုးနေတဲ့ ဒီ တပည့်တွေကို ဘဝမပျက်စေချင်ဘူး၊ သူတို့အတွင်းရေး ဘယ်လိုပဲရှိရှိ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ခိုင်ခိုင်မာမာနဲ့ တည် တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်တည်သွားစေချင်တယ် ...”

“အမေ မရှိလို့ ဒီလုပ်ငန်းကြီး ပျက်စီးသွားရင် အမေကို အားကိုးနေကြတဲ့သူတွေလည်း ထင်းအစည်းပြေ သလိုဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်တစ်နေရာ လွင့်ကြမှာပဲ၊ ခုက အမေက အုပ်စိုးပေးထားလို့သာ သူတို့ အဆင်ပြေကြတာ၊ သူတို့ကို လူတွေက မလေးမစားမလုပ်ရဲတာ ...”

“အဲ့ဒီတော့ သားရယ်... အမေသေရင် မင်း အမေလိုအသွင်မျိုးနဲ့ အမေလုပ်ငန်းကို ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးစီး ပေးပါ၊ မင်း ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တဲ့အဆုံးကျရင်တော့ အမေပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးကို ရောင်းချခဲ့ပြီး စင်ကာပူမှာပဲ လာအခြေချ နေထိုင်လိုက်ပါတော့ ...”

ဒီလို ဆန္ဒရှိခဲ့တဲ့ အမေဟာ မြန်မာပြည် ပြန်သွားပြီး မကြာခင်မှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါသည်။

အဲ့ဒီနောက်တော့ အများက ‘မယ်’ ဟုခေါ်သော၊ မိုးနတ်မယ်ဟု အများကသိထားသော အလှဖန်တီးရှင်တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရပါသည်။

သူ့ငယ်နာမည်က မိုးအောင် ...။ အမေက သူ့ နာမည်တစ်လုံး ပါနေတာကို အလွန်သဘောကျခဲ့သည်။ သူ့ နာမည်ကို ‘မိုးမဟာ’ဟု ပြောင်းပေးသွားခဲ့သဖြင့် မိုးမဟာဆိုသော

ပညာစင် စာအုပ်တိုက်

သောကျားတစ်ယောက် ဘဝဖြင့် အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် တင့်တင့် တယ်တယ် နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

သူ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးခဲ့သော အမေအတွက် ခုတော့ အမေဆန္ဒကို သူဖြည့်ရပေမည်။

ပထမတော့ တစ်ခဏဟုပဲ ရည်ရွယ်ကာ စင်ကာပူ ကနေ သူပြန်လာခဲ့တာပင်။ မိန်းမအသွင်ဖြင့် နေထိုင်စဉ်ခဏမှာ အလှအပဆိုင်ရာ စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို ဖတ်ရှုလေ့လာရင်း မိတ်ကပ် လိမ်းသည့် ပညာကို တတ်မှန်းမသိ တတ်၊ ကျွမ်းကျင်မှန်းမသိ ကျွမ်းကျင်လာခဲ့သည်။ ဒီလိုနဲ့ သူဟာ တဖြည်းဖြည်း နာမည်ကြီး လာခဲ့ကာ နေရာတစ်နေရာ အိုင်အမာ ရလာခဲ့သည်။

ဒီအုပ်စုကြီးကိုလည်း သူ့အရှိန်အဝါဖြင့် အရိပ်လို မိုးပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ခုချိန်မှာတော့ သူဟာ ဒီအလုပ်ထဲမှာ ကျွန်နစ်ခဲ့ရပြီ ဟု ဆိုနိုင်သည်။

သူ့ဘဝအစစ်ကို ရချင်ရင်တော့ စင်ကာပူကို သွား ရသည်။

ဟိုမှာ သူပိုင်တိုက်ခန်းတစ်ခု ရှိသည်။ သူ့ဘဝ အကြောင်းကို ခရေစတိုင်းကျ သိသော်လည်း သူ့ကို နားလည်စွာ ခင်မင်သော သူငယ်ချင်း ထက်လူနှင့် သူ့မိတ်ဆွေ နိုင်ငံခြားသား တွေလည်း ရှိသည်။

စင်ကာပူမှာနေချိန်မှာတော့ သူ့ယောက်ျားဘဝဟာ တကယ့်ကို အပြည့်အဝ ...။

ပညာစင် စာအုပ်တိုက်

၆၂ * ပုညခင်

ထက်လူနှင့်အတူ ဆန်တိုဆာသွား၊ လေဝဝရွှါ၊
တစ်ခါတစ်ခါ နိုက်ကလပ်တက်...။ ရှော့ပင်ထွက်...။ အဲဒီလို
အချိန်တွေမှာတော့ သူ့ဘဝရဲ့ မွန်းကြပ်မှုတွေအားလုံး ပျောက်ဆုံး
နေတတ်သည်။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင်တော့...

သူဟာ မိုးနတ်မယ် ဆိုတဲ့ အလှဖန်တီးရှင် gay
တစ်ယောက်ပေါ့...။

“ညီမလေးလို အလာဂျီဖြစ်တတ်တဲ့ မျက်နှာမျိုးတွေ မမယ်
လိမ်းပူးပါတယ်။ ညီမလေးရဲ့ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့၊ မစိုးရိမ်
နဲ့နော်၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာ သတို့သမီးတစ်ယောက် လှနေဖို့
ဆိုတာ မမယ်တို့ အလှဖန်တီးရှင်တွေ လိမ်းခြယ်ပေးတဲ့
မိတ်ကပ်က အရေးကြီးသလို သတို့သမီးရဲ့ စိတ်ကလည်း
အရေးကြီးတယ် ညီမလေးရဲ့...။ ရှက်သွေး ရွန်းအိပြီး
ကြည့်နူးပီတိဖြာနေတဲ့ သတို့သမီးရဲ့စိတ်ကြောင့် လှတာက
တစ်ဝက်၊ မိတ်ကပ်ကောင်းတာက တစ်ဝက်၊ ငါးဆယ်
ငါးဆယ်စီပဲ၊ မိတ်ကပ်တစ်ခုတည်း ကောင်းရုံနဲ့တော့ အလှ
က မပြည့်စုံဘူး။ မင်္ဂလာပွဲနေ့မှာ ညီမလေး ပျော်နေရင်၊
စိုးရိမ်သောကမှု မရှိရင် ၅၀ ရာခိုင်နှုန်း လှနေပြီးသားပဲ...”

တာတာသည် ကိုယ့်ကို အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြ
နေသော မိုးနတ်မယ်ကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ သဘောကျ တတ်
လေး ဖြစ်လာရပါသည်။

“ညီမလေး စိတ်အေးရအောင် မမယ်သုံးမယ့် မိတ်ကပ် ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ပြပေးမယ်နော်၊ အယဉ်ရေ... မိတ်ကပ် ဘောက်စ် ယူခဲ့ပေးပါ ...”

“ဟုတ် ... မယ်မယ်”

အယဉ်က မိတ်ကပ်ဘောက်စ်ကို သွားယူလာသည်။ မိုးနတ်မယ်က ဘောက်စ်ကိုဖွင့်ကာ ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်ပြရင်း ...

“ဒီမှာ ညီမလေး ... အောက်ခံဖောင်ဒေးရှင်းအတွက် USL Hydra Feel ကို မမယ် သုံးမယ်၊ သူက Compact အမျိုး အစားဆိုတော့ အသားထဲကို စိမ့်ဝင်ပြီး တာရှည်ခံတယ်၊ လိုအပ်ရင် ကွန်ဆီလာ ထပ်လိမ်းပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ညီမလေး မျက်နှာက မျက်တွင်းတွေ မည်းနေတာ၊ အပြစ် အနာအဆာ အဖုအပိမ့်တွေ ရှိနေတာမဟုတ်တော့ ကွန်ဆီ လာ မလိုဘူး၊ ကွန်ဆီလာ လိမ်းပြီး ပေါင်ဒါဖိုရင် ဓာတ်ပုံ ရိုက်တဲ့အခါ မျက်လုံးအောက်မှာ အဖြူစင်း ထင်နေတတ် တယ် ညီမလေးရဲ့ ...”

“ဒီမှာကြည့်... ဒါလေးက Lancome အိုင်ရှီ ဒိုး၊ သူက Water Proof ဆိုတော့ ရေစိမ့်တယ်၊ ညီမလေး ချွေးထွက်လည်း မမျက်လွယ်ဘူး၊ ကွက်တာတွေ ဘာတွေ လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ညီမလေး မျက်လုံးက ကိုရီးယားမင်းသမီး လေးတွေလိုပဲ မျက်ဝန်းအိမ် မကြီးဘူး၊ မျက်ခွံလေးကလည်း

ပညာခင် စာအုပ်တိုက်

မို့မို့လေးဆိုတော့ အပေါ် မျက်ရစ်လှိုင်းကို ထူထူလေး ဆွဲပေးလိုက်ရင် မျက်လုံးက ပိုထင်ရှားလာမှာ ...”

“နှုတ်ခမ်းနီကတော့ Estee lauder ကထုတ်တဲ့ Double Wear ဆိုတဲ့ နှင်းဆီရောင်ကလေး ဆိုးပေးမယ် လေ၊ ညီမလေးက ပန်းရောင်လေး ဝတ်မယ်ဆိုရင်ပေါ့ ...၊ ပြီးတော့ ဒါက ...”

“အင်း ... ရပါပြီ မမမယ်၊ တာတာကို အသေးစိတ်ရှင်းပြ နေရတာ အားနာလာပါပြီ ...၊ တာတာကလေး ကိုယ့်ကို ကိုယ် အလာဂျီဖြစ်တတ်တယ်ဆိုပြီး အရမ်းစိုးရိမ်နေလို့ မမမယ်ကို လျှောက်ပြောထားမိတာပါ၊ အဟင်း... ပြီးတော့ သူများတွေ မိတ်ကပ်အထူကြီး လိမ်းထားတာကို တာတာ ကိုယ်တိုင်က ကဲ့ရဲ့ဖူးတော့ တာတာကျရင် အဲလိုကြီးဖြစ်မှာ ကြောက်လို့ပါ ...”

“မျက်နှာပေါ်မှာ အပြစ်အနာအဆာများရင်သာ မိတ်ကပ် ထူထူနဲ့ ဖုံးပေးဖို့ လိုတာ၊ ညီမလေးမျက်နှာ Skin (အရေ ပြား) က ပါးပါးလေးနဲ့ ချောမွတ်နေတာ၊ ဘာအနာအဆာမှ လည်း မရှိတော့ ပါးပါးပြေပြေလေး လိမ်းရုံနဲ့ လှနေပါပြီ၊ မမယ်လည်း သိပ်အထူကြီး လိမ်းပေးလေ့မရှိပါဘူး၊ ညီမ လေးကို ပြတဲ့ မိတ်ကပ်ပစ္စည်းတွေနဲ့ အလာဂျီ ဖြစ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို လိမ်းပေးဖူးတာတော့ အဆင်ပြေတယ်၊ ညီမလေးနဲ့လည်း ပြေမယ်လို့ မမယ် ထင်တယ် ...”

ပညာခင် စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်...မမယ်၊ ပစ္စည်းတွေကလည်း အကောင်းစားဆိုတော့ တာတာလည်း သိပ်မစိုးရိမ်တော့ပါဘူး၊ မမယ်ကိုလည်း ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တာတာ အစမ်းတော့ လိမ်းကြည့်ချင်တယ်”

“လိမ်းမယ်လေ...၊ ဟိုတစ်နေ့ကတည်းက ညီမလေးက လိမ်းကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ အချိန်ပေးနိုင်မယ့် နေ့ကို ချိန်းလိုက်တာပါ၊ ဒီနေ့ မမယ် အချိန်ရပါတယ်၊ အင်း...ဒီလို လုပ်ပါလား၊ ညီမလေး ဝတ်မယ့် အရောင်ကို အရင်ရွေးလေ၊ ဒါမှ မိတ်ကပ်လိမ်းရင် အဝတ်အစားနဲ့ လိုက်ဖက်အောင် လိမ်းလို့ရမှာ...”

“တာတာကတော့ ပန်းရောင်လေးပဲ ဝတ်ချင်တာ၊ အိမ်က မေမေနဲ့ ဘွားဘွားကတော့ ရွှေဖလားရောင် ဝတ်ဖို့ပဲ ပြောနေကြတာ၊ မမယ်ကော တာတာကို ဘယ်အရောင်နဲ့ လိုက်မယ်ထင်လဲဟင်...”

“လူ့အသားအရောင်ဆိုတာ အမျိုးမျိုး ရှိတယ် ညီမလေးရဲ့၊ အသားဖြူတယ်၊ ညိုတယ်၊ မည်းတယ်ဆိုတာမျိုးတွေရှိတာတယ်ဆိုပေမယ့် တချို့ ဖြူတာက ပန်းရောင်ဘက်သမ်းပြီး ဖြူတာ၊ တချို့က အဝါဘက်ကို လှတယ်၊ ညီမလေး အသားဖြူတာက ပန်းရောင်ကလေးသမ်းပြီး ဖြူတာဆိုတော့ ပန်းနုပျော့ကလေးနဲ့ဆို အရမ်းလိုက်မှာ...”

“အဟင်း...ဒါဆို မမယ်နဲ့ တာတာနဲ့ အကြိုက်ချင်းတူသွားပြီ၊ ဘွားဘွားတို့ကလည်း မမယ်က လိုက်ဖက်မယ်

လို့ ပြောတဲ့အရောင်ဆို ခွင့်ပြုကြမှာ၊ မမယ်က တာတာ့အတွက် တစ်မဲပေါ့...အဟဲ”

တာတာ့ ကလေးဆန်ဆန် အပြောကလေးကြောင့်

မမယ်က ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဒါနဲ့ ထိုင်မသိမ်းအတွက် ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ တာတာ၊ မမယ်က မိတ်ကပ်အတွက် လိုက်ဖက်ညီအောင်သာ မေးရတာပါ၊ မမယ်ဆီမှာ မိတ်ကပ်လိမ်းတဲ့အတွက် မမယ်ရဲ့ ဝတ်စုံကို ဝတ်ရမယ်ဆိုတာမျိုး မရှိပါဘူး၊ ညီမလေး အပ်ချင်တဲ့ဆီမှာ အပ်ပါ...”

“မမယ်ဆီက ဝတ်စုံကိုပဲ တာတာ ဝတ်မှာပါ၊ မေမေပြုလို့ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲက မမယ်ရဲ့ ဝတ်စုံတွေကို ကြည့်ထားပါတယ်၊ တာတာ သဘောကျပါတယ်၊ မမယ်ဆီမှာအသင့်ရှိနေတဲ့ ထိုင်မသိမ်းထဲကပဲ ရွေးချင်ပါတယ်၊ မမယ်လည်း တာတာနဲ့လိုက်တာ ကူရွေးပေးနော်...”

“ရွေးပေးမယ်လေ၊ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ အန်တီမပါတော့ တာတာ တစ်ယောက်တည်း သဘောနဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့ရပါ့မလား”

“မေမေက ဒီနေ့ကျမှ သွေးတိုးပြီး ခေါင်းမူးနေလို့ သူငယ်ချင်းနဲ့ပဲ လာခဲ့ရတာ မမယ်ရဲ့၊ ဒီနေ့ တာတာ အရင်ရွေးသွားပြီး နောက်တစ်နေ့ကျမှ မေမေ့ကို ခေါ်လာပြရမှာ၊ မမယ် ရွေးပေးရင်တော့ မေမေက လက်ခံမှာပါ၊ မေမေက မမယ်ကို ယုံကြည်ပြီးသားပါ”

“ကောင်းပါပြီ ညီမရယ်၊ ဒါဆို ဟိုဘက်ခန်းထဲမှာ လိုက်နာ

ကြည့်နော်၊ အယဉ်ရေ... ဝတ်စုံကြည့်မယ်၊ အသင့်လုပ်ထားပေးပါ”

“ဟုတ်... မယ်မယ်”

မိုးနတ်မယ်က ထိုင်ရာမှ ထကာ ရှေ့ကနေ ဝင်သွားနှင့်သည်။ တာတာနှင့် အတူပါလာသော သူငယ်ချင်း ဖူးပြည့်က တာတာကို ပန်းနှင့် တိုက်လိုက်ရင်း အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ငါ သူ့ကို ခုမှအနီးကပ်မြင်ဖူးတယ်၊ gay လို့ကို မထင်ရဘူးနော်...”

“မိန်းမအစစ်နဲ့ တူလို့လား...”

“အဲ့လိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ယောကျ်ားက မိန်းမလို ဝတ်ထားမှန်းတော့ သိသာတယ်၊ ဒါပေမယ့် gay အိုက်တင်တော့ တစ်စက်မှမရှိဘူးနော်၊ ပြောဆိုဆက်ဆံပုံက သဘောကျစရာတော့ ကောင်းတယ်၊ မိတ်ကပ်အမျိုးအစားက အစသေချာ ထုတ်ပြ၊ ရှင်းပြနေတာ သဘောထားကြီးတဲ့ အမျိုးသမီးအတိုင်းပဲ...”

“အေး... ငါလည်း သူ့သတင်းကြားတုန်းက နည်းနည်း ရွံပေမယ့် ခုတော့ ခင်ချင်သူလိုတောင် ဖြစ်လာပြီ၊ တကယ့်ကို ခင်ချင်စရာကြီးပဲနော်”

“အေးဟ၊ အဲ့ဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

တာတာနဲ့ ပြည့်ဖူးက တီးတိုးလေးတွေပြောပြီး မိုးနတ်မယ် ဝင်သွားနှင့်သော အခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြပါသည်။

ဝတ်စုံတွေ စီတန်းတင်ထားသော နေရာနားမှာ ရပ်နေသော မိုးနတ်မယ်က တာတာတို့ကို ပြုံး၍ ကြိုဆိုလိုက်ပြီး...

“ညီမလေး... ဒီမှာ ဒါတွေက ပန်းရောင် ဒီဇိုင်းတွေ၊ ပန်းရောင်မှာလည်း အမျိုးမျိုးရှိတယ်၊ ဒါက ပန်းနုသွေးအပျော့ကလေး၊ ဒါက ပန်းရောင်၊ ဒါက ပန်းဆီရောင်”

တာတာက မိုးနတ်မယ် လက်နှင့် ထိထိပြနေသော ဆိုင်မသိမ်းဝတ်စုံတွေကို ကြည့်ရင်း မိုးနတ်မယ်ရဲ့ လက်ကိုပါ ကြည့်မိသည်။ သွယ်မျောရှည်လျားတဲ့ လက်ချောင်းတွေက ယောကျ်ား လူရည်သန့်တစ်ယောက်ရဲ့ လက်မျိုး...။ လက်သည်းနီလည်း ဆိုးမထားတာမို့ တိတိညီညီလေး ဖြတ်ထားသော လက်သည်းရဲ့ အရောင်က ကြည်လင်သန့်ရှင်းနေတာကို သတိထားမိသည်။ ဒီနေ့မှာ မိုးနတ်မယ်က လိမ္မော်ရောင်ရောင် လက်စက ရင်ဖုံးလည်ထောင်အင်္ကျီနှင့် ချိပ်လုံချည်လိမ္မော်ရောင်ကို ဝတ်ထားသည်။ ဟိုနေ့ကလို ပုံတော်ပီနပ်မစီးဘဲ အနက်ရောင် လေဒီရှူးကလေး စီးထားသည်။ အင်္ကျီလက်က တံတောင်ဆစ်ဖုံးရုံလေးအထိပဲ ရှည်တာမို့ ဖြူဝင်းစိမ်းဖန့်သော လက်ဖျံကို မြင်ရသည်။ လက်ဖျံက သိပ်မတုတ်၊ အမွှေးအမျှင်လည်း ခပ်ပါးပါးလေးပဲ ရှိတာမို့ မိန်းမလက်နှင့် ဆင်ဆင်တူနေသည်။

သူဟာ ယောကျ်ားအစစ်ဆိုလည်း တုတ်ခိုင်ထွားအချိုင်းသည့် ယောကျ်ားကြမ်းကြမ်းကြီး ပုံစံမျိုးတော့ မဟုတ်နိုင်။ ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်နှင့် မိန်းမချော ချောသော ယောကျ်ားမျိုးသာ

ဖြစ်မှာပင်... အာ... တာတာလည်း ဘာတွေလျှောက် တွေးမိမှန်မသိတော့ပါဘူး။

တာတာက ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြုံးစိစိဖြစ်သွားပြီးမှ ဝတ်စုံတွေပေါ်မှာ အာရုံစုစည်းလိုက်သည်။

ကျောက်မျက်နှာကို ဒီဇိုင်းဖော်ကာ ထိုင်မသိမ်းဝတ်စုံပေါ်မှာ ထိုးထားပုံက အရမ်းလက်ရာမြောက်ပြီး ဝတ်စုံတိုင်းက တစ်မျိုးစီလှတာမို့ တာတာ အရွေးရခက်နေသည်။

ဒီဝတ်စုံတစ်စုံ ချုပ်ဖို့ အချိန်တွေလည်း အများကြီးပေးရမည်။ ဘွားဘွားနဲ့ မေမေက တာတာအတွက် ဝတ်စုံကို အပ်ဝတ်စေချင်ပေမယ့် တာတာကတော့ ဒီဝတ်စုံကို ဒီတစ်ခါပဲဝတ်ပြီး နိုင်ငံခြားလည်း သယ်မသွားချင်...။ ဘယ်လိုဝတ်စုံမျိုး ချုပ်ရမယ်ဆိုတာလည်း သိပ်ခေါင်းမစားချင်တာမို့ အသင့်ရှိနေတဲ့ ဝတ်စုံကိုပဲ ငှားဝတ်လိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပင်...။ ငှားခကတောင် သိန်းချီပေးရတာဟုတော့ မေမေပြောလို့ တာတာ သိထားသည်။

တာတာက ဝတ်စုံတွေကို စူးစူးစိုက်စိုက်လေး လိုက်ကြည့်၊ ကိုင်ကြည့် လုပ်နေတာကို မိုးနတ်မယ်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရပ်စောင့်ပေးနေသည်။ တာတာ ဟိုဟာယူရမလို့ ဒီဟာယူရမလို့ ကိုင်လိုက်၊ ပြန်ချလိုက်၊ ချိတ်ချတဲ့ တွေတွေဝေဝေ ဖြစ်နေတာကို ကြည့်ရင်း မိုးနတ်မယ်က ပြုံးရပါသည်။

ဒီသတို့သမီးလေးဟာ ဘယ်လိုလေးမှန်းမသိ၊ ကိုယ့်ဆီရောက်လာခါစတုန်းက မျက်နှာလေး မှန်တုန်တုန်နဲ့ မိတ်က

လိမ်းဖို့ စိတ်မပါသလိုလို၊ ကိုယ်နဲ့ပဲ စကားမပြောချင်သလိုလို၊ သူ့အမေကပဲ ဦးဆောင်ပြောဆိုနေခဲ့ရတာ...။

ဒီနေ့ကျမှပဲ စကားလေး သွက်သွက်လက်လက် ကြည်ကြည်လင်လင် ပြောဖော်ရတာပင်...။ စကားပြောကြည့်တော့လည်း ချစ်စရာ၊ သဘောဖြူပုံကလေး...။ ဒါပေမယ့်လည်း ပုံစံလေးကတော့ ကိုယ့်သဘောကိုယ်ဆောင်မြဲ ထက်မြက်ဝံ့စားပုံကလေး...။ သူ့သတို့သားကလေးကတော့ ချစ်မှာပါပဲ...။

ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ဆီ လာမြဲ customer တွေကို စိတ်ကျေနပ်မှု အပြည့်ရအောင် ဝန်ဆောင်မှုပေးမြဲ၊ ကိုယ့်ဆီမှာ လိမ်းရတာ စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ယူချင်မြဲ...။ ဒါပေမယ့် သူမကိုတော့ သူများထက်ပိုပြီး စိတ်ရှည်ရှည်လေး အချိန်ပေးမိတာတော့ အမှန်ပင်။

သူမက ရွေးချယ်လို့မပြီးနိုင်သေးပေမယ့် သူကတော့ သူမအတွက် ပန်းနုသွေးကလေးကို ရွေးချယ်ထားနှင့်သည်။

“တာတာ ဒီပန်းနုသွေးကလေး ကြိုက်တယ် မမယ်”

တာတာ ရွေးချယ်ပေးလိုက်တော့ မိုးနတ်မယ်က ပြုံးလိုက်ရင်း...

“မမယ်လည်း ညီမလေးကို ဒီအရောင်လေးနဲ့ အလိုက်ဆုံး လို့ပဲ မြင်နေမိတာ...”

“အဟင်း... မမယ်နဲ့ တာတာနဲ့က အကြိုက်ချင်း တူတယ် နော်၊ ဒါလေးက ကျောက်ထိုးထားတဲ့ ဒီဇိုင်းလည်း အရမ်းဆန်းပြီး လှတယ်နော် မမယ်”

“ဟုတ်တယ်...ဒါလေးက မနေ့ကမှ အားလုံးပြီးသွားတာ၊ ဘယ်သူမှတောင် မဝတ်ရသေးဘူး၊ ဒီခိုင်းလည်းအသစ်ပဲ၊ တာတာ ပထမဆုံး ဝတ်ရမှာ၊ ဒီဝတ်စုံနဲ့လိုက်မယ့် သတို့သား တောင်ရှည်နဲ့ တိုက်ပုံလည်း ဆိုက်အစုံရှိတယ်”

“သတို့သားဝတ်စုံကတော့ သူလာမှပဲ သူ့ကိုခေါ်လာပြီး ရွေးတော့မယ် မမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ညီမရယ်၊ ဒါဆို မိတ်ကပ်လိမ်းရအောင် ဟိုဘက်အခန်းကို သွားလိုက်ပါနော်၊ မမယ် သေချာ လက်သန့်စင်ပြီးရင် လာခဲ့ပါမယ်”

တာတာနဲ့ ပြည့်ဖူးက မိုးနတ်မယ် ညွှန်ပြသည့် မိတ်ကပ်လိမ်းသည့် အခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြပါသည်။

နှစ်ယောက်သား အခန်းထဲက ဆိုဖာတွေပေါ်မှာ ထိုင်မိပြီး မကြာခင် အယဉ်က အအေးပန်းကလေး မ၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ...

“မမတို့...အိုက်စံ ကော်ဖီအေးအေးလေး သုံးဆောင်ကြပါဦးနော်”

ဟုပြောရင်း တာတာတို့ရှေ့မှာ အအေးခွက်တွေ ချပေးလိုက်သည်။ ပြည့်ဖူးက အယဉ်ကို ပြုံးကြည့်ရင်း...

“အယဉ်...မင်္ဂလာဝတ်စုံ ဒီခိုင်းတွေက အရမ်းလှတာပဲနော်၊ အယဉ်တို့ မယ်မယ်ကိုယ်တိုင် ဒီခိုင်းဆွဲတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့...မမ၊ အယဉ်တို့ မယ်မယ်ကလေး နိုင်ငံခြားမှာ ဒီခိုင်းပညာလည်း သွားသင်ထားတာ၊ မိတ်ကပ်ပညာဆို

လည်း တစ်ဖက်ကမ်းခတ်ပဲ၊ ရွဲ့ကို ရွှေဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တယ်လို့တောင် နာမည်ကြီးတာ၊ ဘီလူးမလောက် အရုပ်ဆိုးရင်တောင် လာခဲ့၊ မယ်မယ့်လက်နဲ့ ထိလိုက်ရင် ရွှေမင်းသမီးလေး ဖြစ်သွားမှာ သိလား...၊ မမတို့လို ချောတဲ့သူမျိုးကတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ နဂိုအရမ်းရှိတော့ နဂိုင်း အရမ်းထွက်ပြီး အလှပေါ် အယဉ်ဆင့်ပြီး နတ်သမီးလေးလို လှသွားဦးမှာ...”

“အမလေး...မောနေပါ့မယ် အယဉ်ရယ်၊ ဖြည်းဖြည်းပြောပါနော်”

“အဟင်း...ဟင်း...မယ်မယ် ဘယ်လောက် တော်တယ်ဆိုတာ ပြောရရင် မိုးသာလင်းသွားမယ်၊ တစ်ညလုံးပြောတောင် မပြီးဘူး သိလား၊ မယ်မယ်က တကယ့်ကို ပြိုင်စံရှား၊ အယဉ်တို့ရဲ့ ဆရာသမား...”

“ဟုတ်ပါပြီ...ဟုတ်ပါပြီ”

“ဟော...မယ်မယ် လာပြီ”

အခန်းထဲသို့ မိုးနတ်မယ် ဝင်လာတာမို့သာ အယဉ်ပါးစပ် ပိတ်သွားရတာပင်။

အယဉ်က မိုးနတ်မယ် အဆင်သင့်လိမ်းဖို့ မိတ်ကပ်ပစ္စည်းတွေနှင့် ရေမြှုပ်အမာ၊ အပျော့၊ အထူ၊ အပါး၊ ဘရပ်ရှ် အရွယ်အစားစုံစုံကို အသင့်ချ ပြင်ပေးထားရင်း...

“မယ်မယ်...ဖောင်ဒေးရှင်း အယဉ်လိမ်းရမလား”

“နေပစေ အယဉ်၊ မယ်မယ်ပဲ လိမ်းလိုက်ပါမယ်”

မိုးနတ်မယ်က တာတာ နဖူးဆံစလေးကို ဘဲနှုတ်သီးကလစ်ဖြင့် ပင့်သိမ်း၍ ညှပ်လိုက်ပြီးနောက် မျက်နှာသန့်စင်ရည်ကို ရေမြှုပ်ဖြင့်တို့ကာ မျက်နှာကို သေချာပွတ်၍ သန့်စင်လုပ်လိုက်ပြီးနောက် ဖောင်ဒေးရှင်း စလိမ်းသည်။

တာတာကတော့ ခုချိန်ထိ သူများလက်ထဲကို ကိုယ့်မျက်နှာ ထိုးအပ်ပြီး မိတ်ကပ်လိမ်းတာ မခံခဲ့ဖူးသူမို့ တာတာမျက်နှာပေါ်မှာ မိုးနတ်မယ်ရဲ့ လက်တွေ လှုပ်ရှားနေတာကို စိတ်ထဲကျလိကျလိနှင့် အသည်းယားကာ ချွေးတွေပြန်လာပါသည်။

“ဟင် ... ချွေးတွေ ထွက်လာပါလား၊ အရမ်းအိုက်နေလို့လားဟင် ညီမလေး...”

“ဟို... ဟိုလေး တာတာ မနေတတ်လို့”

“တစ်ခါမှ သူများလိမ်းတာ မခံဖူးဘူးလား”

“ဟုတ်၊ တာတာ မျက်နှာကို သူများကိုင်ရင် တာတာ မနေတတ်ဘူး”

“ဪ... ဖြစ်ရလေ၊ စိတ်ကို တအားတင်းမထားနဲ့လေ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ဖြေလျှော့ပြီး သက်သောင့်သက်သာလေးဖြစ်အောင် နေနော်၊ အသက်ကို ဝဝရှ၊ Relax ... Relax”

မိုးနတ်မယ်က လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက် ချလိုက်ဖြင့် အသက်ရှူ လေ့ကျင့်ခန်း ထရိန်နှင့်ပေးသလို သူပါ တာတာနှင့်အတူရော၍ အသက်ရှူသွင်း ရှုထုတ် လုပ်နေပါသည်။

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ပြီ ... အသက်ကို ရှူသွင်းမယ်၊ အိုကေ ... ရှုထုတ်လိုက်တော့၊ စိတ်ကိုပျော့ထားမယ်၊ အိုကေ ... Relax ပါ”

တာတာမှာ မိုးနတ်မယ်နှင့်အတူ အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရင်း စိတ်ပျော့ပျောင်း သက်သာလာပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... အဆင်ပြေလာပြီ မဟုတ်လား ညီမလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ...၊ နည်းနည်းတော့ သက်သာပါပြီ”

“အယဉ်ရေ... ဒီ မမ မျက်နှာပေါ်က ချွေးတွေကို တို့ပတ်လေးနဲ့ စောင့်တို့ပေးနော် ...”

“ဟုတ် ... မယ်မယ်”

အယဉ်က တို့ပတ်လေး အသင့်ကိုင်ကာ တာတာနားမှာ ရပ်နေရသည်။ ချွေးနည်းနည်းနုလာလိုက် တို့ပတ်နှင့် တို့လိုက်နှင့် ခမျာ အားကိုမအားရ။ ကျောနှင့် နို့ကလည်း လိုတာရှိရင်ကူဖို့ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ အဲကွန်းကို ပိုအေးအောင် ခိုမုတ်ဖြင့် နှိပ်သူကနှိပ်၊ အနားမှာ ကပ်၍ ယပ်ခတ်သူက ခတ်ဖြင့် တာတာနားမှာ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ခူဝေဝေ ဖြစ်နေကြပါသည်။

ပြည့်ဖူးကတော့ တာတာကို ကြည့်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ရင်း ...

“ငါသာဆိုရင်တော့ နင့် မိတ်ကပ်လိမ်းမယ့်အစား ကျားပဲ ပြေးဖမ်းလိုက်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ မိုးနတ်မယ်က မိတ်ကပ်လိမ်းနေရင်းက ပြည့်ဖူးစကားကို ပြုံးလိုက်ရင်း ...

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် ညီမလေးရဲ့၊ တာတာက မိတ်ကပ် လိမ်းကျင့် မရှိတာရယ်၊ သူ့မျက်နှာက အလာဂျီဖြစ်တတ် တော့ အဲဒါကိုတွေ့ပြီး စိုးရိမ်နေတာရယ်၊ ပြီးတော့... မိတ်ကပ်လိမ်းတဲ့ မမယ်နဲ့ မရင်းနှီးတာကြောင့်ရယ် tension (တင်းအား) တွေများပြီး စိတ်အာရုံ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း မဖြစ်သေးလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်... မမရဲ့၊ မယ်မယ်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ မော်ဒယ် တွေ၊ မင်းသမီးတွေဆို မယ်မယ်နဲ့ စကားပြောရင်း လိမ်း နေကြတာ ပြီးလို့ပြီးသွားမှန်းတောင် မသိဘူးလေ”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား... မမတာတာရဲ့၊ မင်္ဂလာမဆောင်ခင် မယ်မယ့်ဆီ ခဏခဏလာပြီး မယ်မယ်နဲ့ ရင်းနှီးအောင် စကားတွေဘာတွေ ပြောပေါ့...၊ မယ်မယ်နဲ့ ရင်းနှီးသွား ပြီဆိုမှ မင်္ဂလာနေ့ကျ မိတ်ကပ်လိမ်းရတာ စိတ်သက်သာခွင့် သက်သာလေး ဖြစ်နေမှာ...”

“အင်း... ဒါလည်း ဟုတ်ပေသားပဲနော်၊ မမယ်နဲ့ တာတာနဲ့ တွေ့ရမှာတွေတော့ ရှိပါသေးတယ်၊ လက်ဝတ်လက်စား ကိစ္စ၊ ထိုင်မသိမ်း ဖစ်တင်လုပ်ဖို့ကိစ္စတွေလည်း ရှိသေးတာ၊ ဒီလိုပဲ လာရင်းနဲ့တော့ ရင်းနှီးသွားမှာပါ”

အယဉ်တို့က ဝိုင်းပြီး အကြံပေးကြ၊ ဖေးမကြ၊ မမယ် ကလည်း သည်းခံကာ ဂရုတစိုက်လေး ရှင်းပြနှင့်မို့ နွေးနွေးထွေး ထွေးလေး ဖြစ်လာကာ တာတာလည်း စိတ်သက်သာပေါ့ပါးစ ပြုလာပါသည်။

မယ်မယ်က တာတာ့ ပါးပြင်လေးနှင့် ပါးရိုးတစ် လျှောက်ကို လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် တိုကာတိုကာ ပါးနီလိမ်း ပေးနေချိန်မှာတော့ တာတာ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘဲ ကြက် သီးတွေ ဖြာခနဲ ထလာတာမို့ ပခုံးလေးတောင် ကျုံ့လိုက်မိပါ သည်။ ယားကျိယားကျိ ကျလိကျလိနှင့် ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းကိုမသိ။ တစ်မျိုးကြီးပါပင်...။

တာတာက မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ကာ ငြိမ်နေရ သည်။ မမယ်ကတော့ အနုစိပ် လိမ်းခြယ်နေရင်းက...

“သတို့သမီးကလေးကို အသားပေးပြီး ပြင်ဆင်သင့်တာက ဟောဒီ ပါးအိုလေးပဲ တာတာရဲ့၊ ရှက်သွေးဖြာနေသလို ပန်းဆီသွေးလေးဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်ပြီး အနုစိပ်လေး ခြယ် ပေးရတယ်လေ”

ဟု ရှင်းပြသွားသေးသည်။

အဲဒီအချိန်ထိ အဆင်ပြေနေပြီး မျက်လုံးကို ခြယ်သ တော့မှ ပြဿနာ တက်ရတော့တာပင်။

တာတာ့ မျက်လုံးကို အိုင်းရှုံ့ခိုး ဆိုးလိုက်သည်နှင့် မျက်တောင်က ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် ဖြစ်လာပါသည်။

“မျက်တောင် မခတ်နဲ့လေ ညီမလေးရဲ့၊ ခဏလေးပဲလေ၊ ခဏလေး သည်းခံနော်”

“ဟင်... မရဘူး၊ တာတာ မျက်တောင်မခတ်ဘဲနေလို့ မရဘူး”

မိုးနတ်မယ် ခမာ ချွေးတောင်ပြန်လာကာ...

“မျက်လုံးကိုခြယ်ရမှာလေ ညီမလေးရဲ့၊ ခဏလေး သည်းခံပြီး နေလို့မရဘူးလားဟင်...”

“ဟင့်အင်း...မရလို့ပါ မမယ်...”

“တစ်ခါမှ မျက်လုံးကို မခြယ်ဖူးဘူးလားဟင်”

“မခြယ်ဖူးဘူး မမယ်၊ မျက်လုံးကို မခြယ်ဘဲထားလိုက်လို့ မရဘူးလားဟင်၊ တာတာမျက်လုံးနားကို မမယ် လက်ကပ်လာတာနဲ့ မျက်တောင်တွေ တအားခပ်ချင်လာတာ၊ ထိန်းမရဘူး...”

“မျက်လုံးခြယ်လိုတော့ မရဘူး ညီမလေးရဲ့၊ ညီမလေးရဲ့ မူရင်း မျက်လုံးကလည်း မျက်ရစ်မပါတဲ့ မျက်လုံးအိမ်မျိုးဆိုတော့ မျက်လုံးကို အိုင်းရှဲဒီးမဆွဲရင် မျက်လုံး မျက်ဖန်မထင်ရှားဘဲ မိတ်ကပ်ပြင်ညီ မျက်နှာ ပြားပြားကြီး ဖြစ်နေမှာ...”

“အဲ့ဒါမှ ဒုက္ခပါပဲ...”

“ဟဲ့...တာတာရယ်၊ ခဏလေးတော့ သည်းခံလိုက်ပါဟယ်၊ နင့်ကြောင့် မမယ်လည်း အခက်တွေ့နေရပြီ၊ ခဏလေးပဲ၊ ကြိုးစားကြည့်လိုက်...”

ပြည့်ဖူးကတောင် တာတာ့ကို စိတ်မရှည်သလို ဝင်ပြောပါသည်။ မေမေပါလာရင် တာတာ့ကို ထိပ်တောင်ခေါက်မလားမသိ၊ မမယ်ကတော့ ငြိုငြင်ပုံမပြဘဲ ဘယ်လက်ဖြင့် တစ်စုံတစ်စ ဆွဲယူကာ နဖူးက ချွေးတွေကို သုတ်နေပါသည်။

“မမယ် တာတာ ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်”

“အိုခေ...ညီမလေး...”

တာတာက မမယ်ကို အားနာတာမို့ မျက်လုံးကို ပြူးပြီး ငြိမ်နေပေးလိုက်သည်။ သို့သော်...မကြာခင်မှာပဲ ထိုမျက်လုံးပြူးကြီးထဲက မျက်ရည်ဥကြီးတွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာပါသည်။

“ဟယ်...မမတာတာ မျက်ရည်တွေကျလာပြီ၊ စတော့(ပ်)၊ စတော့(ပ်)...”

အယဉ်က တာတာ့ ပါးပေါ်က မျက်ရည်တွေကို ပျာပျာသလဲ လာသုတ်ပေးသည်။

ဘယ်လိုမှ ဆက်လိမ်းလို့မရတော့ပြီမို့ မမယ်က စိတ်လျော့လိုက်ပုံဖြင့်...

“ကဲ...သတို့သမီးလောင်းလေးလည်း စိတ်ညစ်နေရှာပြီ၊ ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ အပြီးသတ်လိုက်ကြရအောင်နော်၊ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်လိမ်းကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ဒီကြားထဲ အင်္ကျီ ဖန်တင်ချဖို့လေးတွေ တွေ့ရဦးမှာလည်း ရှိတာပဲ၊ ဒီလို မိတ်ကပ်လိမ်းတဲ့ ကိစ္စနဲ့ မစိမ်းတော့ဘူးဆိုရင်၊ မမယ်နဲ့လည်း ဒီထက် ပိုရင်းနှီးလာရင် တဖြည်းဖြည်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးပြီး အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“မမယ်ကိုတော့ အားနာစရာကောင်းနေပြီ...”

“အားနာစရာ မလိုပါဘူး၊ သတို့သမီးလေးတွေကို အလှဆုံး ဖြစ်စေချင်တာ မမယ်ရဲ့ စေတနာပါ၊ သတို့သမီးလေးတွေ

၈၀ * ပုညဝင်

လှနေရင် မမယ်လည်း ပီတိဖြစ်ရတာပါပဲ၊ ကဲ ... ဆီးယူ
နော် ညီမလေးတို့”

“ဆီးယူ ... မမယ်”

မိုးနတ်မယ်က အခန်းထောင့် ကြွေစင်မှာ လက်
သွားဆေးလိုက်ပြီး တာတာတို့ကို အေးအေးဆေးဆေး နှုတ်ဆက်
ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါသည်။

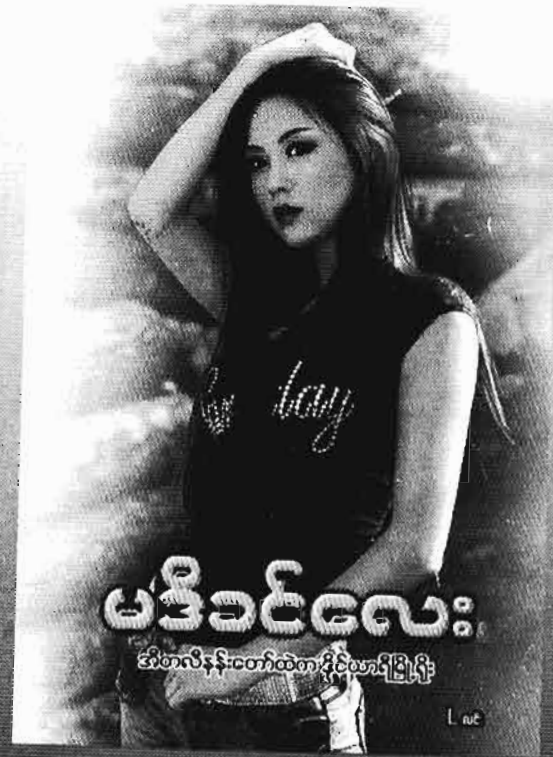
ပြည့်ဖူးကတော့ တာတာတို့ကို ပခုံးဖြင့် တိုက်လိုက်

ရင်း ...

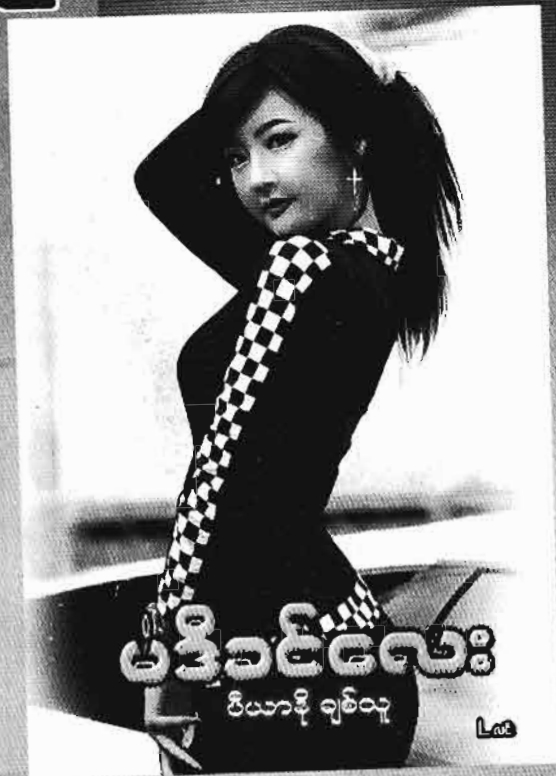
“ဖြစ်ရမယ် ... နင်ကတော့၊ မမယ်မို့လို့ပဲ၊ ငါသာဆို စိတ်
မရှည်ဘူး”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

မမယ်ကတည်းပါပဲ၊ လူပတ်နန်းတော်ကြီးထဲမှာ...
မိုးနတ်မယ်ကတော့ အခန်းထဲမှာလည်း နေတယ်...
နန်းတော်ကြီးကိုတော့ အခန်းထဲမှာ နေတယ်...
ကိုယ်ရဲ့အိတ်လီနန်းတော်ထဲမှာလည်း နေတယ်...
မမယ်နဲ့ နန်းတော်ကြီးမှာ အိတ်လီနန်းတော်ထဲမှာ...
လူပတ်နန်းတော်ထဲမှာ...
မိုးနတ်မယ်ကတော့ အခန်းထဲမှာလည်း နေတယ်...
နန်းတော်ကြီးကိုတော့ အခန်းထဲမှာ နေတယ်...
ကိုယ်ရဲ့အိတ်လီနန်းတော်ထဲမှာလည်း နေတယ်...

ရှင်တို့ပါးစပ်က ချစ်တယ်လို့ပြောကြတာ...
ဘာကိုကြည့်ချစ်တာလဲ၊ ရှင်ရည်ကိုလား...
ဒါဆို ရှင်တို့သိပ်မှားသွားမယ်နော်...၊
ရှင်တို့ထင်သလို ကျွန်မအဆင့်အတန်းက
ကျွန်မရှင်ရည်လိုမမြင့်ဘူး...
သေသေရာရာလေး ကျွန်မအကြောင်း
စုံစမ်းကြည့်ကြပါဦးလားရှင်...၊

သက်လက်ထွက်

“မျက်နှာကို ပိုပြီး တောက်ပအောင်ဆိုပြီး Coalid (အဆီ
အရည်) တွေ လိမ်းမယ်ဆိုရင် သေချာသတိထားရမယ်နော်၊
မျက်နှာတစ်ခုလုံး အရမ်းအဆီပြောင်နေရင် ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်
အရောင်ပြန်ပြီး ရုပ်ပျက်သွားမှာပဲ၊ အပေါ်ယံ မျက်လုံးနဲ့
ကြည့်ဖို့ အဆင်ပြေတာလေး တစ်ခုကိုပဲ မကြည့်နဲ့၊ ဓာတ်ပုံ
ရိုက်လို့ အဆင်ပြေမပြေဆိုတာကိုပါ ထည့်စဉ်းစားပေးရ
မယ်၊ ဘယ်သူမဆို လှအောင်ပြင်ပြီးရင် ဓာတ်ပုံမရိုက်ဘဲ
တော့ မနေဘူး”

မိုးနတ်မယ်က မိတ်ကပ် အလိမ်းခံပေးနေရသည့်
မိုးဒယ်လ်ရဲ့ ပါးရိုးနေရာ၊ မျက်ခုံး၊ နှာရောင်၊ အပေါ်နှုတ်ခမ်း၊
မေးဖျား နေရာတွေကို အဆီလိမ်းပြနေရင်း ပါးစပ်ကလည်း သေ
ချာရှင်းပြသွားသည်။

မိုးနတ်မယ်ရဲ့ သင်တန်းသူ သင်တန်းသားများက

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဒီနေ့ပဲကွ၊ မနက်ကရောက်တယ်၊ မင်းဖုန်းကို ဆက်ကြည့်
သေးတယ်၊ ပိတ်ထားတာနဲ့ မင်းရုံးခန်းကို ဆက်လိုက်တာ၊
မင်း ဒီမှာရှိမယ်ဆိုလို့ အချစ်ကလေးကို လာစောင့်နေတာ
လေ၊ တွေ့ချင်လွန်းလို့... အဟဲဟဲ”

“ဟေ့ကောင် ရွတ်တွတ်တွတ် လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းရဲ့ ပြီတီ
တီ မျက်နှာကြီးကို ပြင်လိုက်ဦး၊ တော်ကြာ ငါ့သင်တန်းက
တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားဦးမယ်”

“အေးပါကွ၊ ငါနားလည်ပါတယ်၊ ဒီနားမှာ လူရှင်းနေလို့
လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောနေတာပါ၊ လာကွာ... ငါ့ကို
တစ်ခုခုလိုက်ကျွေး၊ ငါ ဗိုက်ဆာတယ်ကွ၊ ဒီနားက
ကတ်ကြေးကိုက ကောင်းတယ်မဟုတ်လား၊ ငါ ကတ်ကြေး
ကိုက ကောင်းကောင်း မစားရတာ ကြာပြီ...”

ထက်လူက ပြောပြောဆိုဆို သူ့ပုခုံးကို သိုင်းဖက်
လိုက်တာမို့ သူက လန့်ဖျပ်သွားကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... ဖယ်စမ်း၊ မင်းလက်ကို ခုဖယ်စမ်း”

“အာ ... ဆောရီး ... ဆောရီး”

ထက်လူက လက်ကို ပြန်ဖယ်လိုက်ရင်း ခေါင်း

တစ်ချက်ကုပ်ကာ ...

“ဟိုမှာ တွေ့နေကျပုံအတိုင်း အကျင့်ပါသွားလို့ပါကွာ”

“မင်း အဲဒီလို ကြပ်ကြပ် အကျင့်ပါ၊ တော်ကြာ လူတွေက
မင်းကို ငါ့လင်လို့ ထင်လိမ့်မယ်”

“ဟား... ဟေ့ မနောက်နဲ့လေ၊ မင့်လင်တော့ အထင်မခံ

နိုင်ဘူး၊ အား ... ပြဿနာပဲ၊ မုန့်အတူထိုင်စားရင်ရော မင့်
လင်လို့ အထင်ခံရမှာလား ...”

“မပြောနိုင်ဘူး ...”

“ဟား ... မလွယ်ပါလား”

“မမယ်တို့က ဣန္ဒြေရှင်မနော်၊ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ အရော
တဝင် ပရောပရီ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး”

“အဟက် ... ဟား ... ဟား”

သူက မိန်းမဆန်ဆန် အမူပိုပြီး ပြောလိုက်တာမို့
ထက်လူက အူတက်မတတ် ရယ်နေရပါသည်။

“မင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ချင်တယ် ထက်လူရာ၊
ငါ ယောက်ျားငတ်နေတာ ကြာပြီကွ”

“အမလေး ... မင့်စကားကြီးကလည်း၊ ကြက်သီးထလာပြီ
နော်”

“ဪ ... ယောက်ျားလေးအချင်းချင်း တွေ့သလို ဘယ်
ယောက်ျားနဲ့မှ တွေ့ခွင့်မရလို့ ပြောတာပါကွာ၊ ဒီရာသီက
မင်္ဂလာဆောင်ကြတဲ့ ရာသီဆိုတော့ ငါလည်း ဘယ်လိုမှ
မအားလို့ ထွက်မရဘူးဖြစ်နေတာ၊ ဟိုတလောကတော့
အရမ်းအလုပ်များပြီး လူက တအား မွန်းကြပ်နေတာနဲ့
ငါတပည့်တွေကို စင်ကာပူသွားမယ်ပြောပြီး အိမ်မှာ နှစ်ရက်
လောက် နှပ်နေလိုက်သေးတယ်၊ မင်းဆီ လာမယ်စိတ်ကူး
တော့လည်း မင်းက မရှိဘူးလေ”

“အေး... ငါ အဲဒီရက်က အမေရိကားက ငါ့ညီဝမ်းကွဲလေး မင်္ဂလာဆောင်ရှိလို့ ဟိုရောက်နေတာ၊ အခုလည်း ငါ့အစ်မ ကလေးမွေးလို့ ဒီကိုလာဖြစ်တာ၊ အရှေ့နဲ့ အနောက်ကို ခရီးဆက်တိုက်ထွက်တော့ အချိန်စက်ဝန်းတွေ ကမောက် ကမဖြစ်ပြီး လူက အူနေတာကွ”

“ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ ငါ အခုတော့ မိတ်ကပ်လိမ်းပေးဖို့ ချိန်း ထားတာ သွားရမယ်၊ ညကျမှ မင်းနဲ့ငါ အေးအေးဆေးဆေး ဆုံရအောင်၊ ငါ့အခန်းကို မင်းလာခဲ့၊ ငါ အခု ကွန်ဒိုခန်း အသစ်မှာ ပြောင်းနေတယ်၊ အခုအခန်းက ပိုပြီး သီးသန့်စီ ဖြစ်တယ်၊ ငါ့အခန်းလိပ်စာကို ဘယ်သူမှ ပေးမထားဘူး၊ ငါ့ဝန်ထမ်းလေးတွေတောင် မသိဘူး၊ (...) လမ်းက (...) ကွန်ဒိုကို မင်းလာခဲ့၊ အခန်းနံပါတ် (1001)၊ ၁၀လွှာ”

“အိုကေလေ...၊ ဒါဆို ညကျမှဆုံမယ်၊ ငါ ဒီနေ့ သွားစရာ ရှိတာလေးတွေ သွားထားလိုက်မယ်၊ ဪ... ဒါနဲ့ မင်းဆီ လာတာ ငါ မိန်းမလိုဝတ်လာဖို့လိုလား၊ တော်ကြာ မင်း အခန်းနီးချင်းတွေက မင်းမှာ တိတ်တိတ်ပုန်း လင်လေး ရှိတယ် ထင်နေဦးမယ်”

“မလိုဘူး ဟေ့ကောင်၊ မင်း ကားပါကင်ရောက်ရင်သာ ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ငါ့အခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးထားမယ်၊ တွန်းဖွင့် ပြီးသာ ဝင်ခဲ့၊ ငါ့အခန်းရှေ့မှာ အကြာကြီးတော့ ရပ်မနေနဲ့ ပေါ့ကွာ”

“အိုကေ ... အိုကေ ... ဒါဆို ငါသွားပြီ”

ထက်လူက ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သွား သည်။ သူကတော့ လက်ကိုင်အိတ်ထဲက နေကာမျက်မှန် အဝိုင်း ကြီးကို ထုတ်တပ်လိုက်ပြီး သူ Mark II ကားကို ကိုယ်တိုင် စမတ်ကျလေးမောင်းကာ မိတ်ကပ်လိမ်းပေးရမည့် ဟိုတယ်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဒီဝတ်စုံနှင့်ဆို ဣန္ဒြေကိုလည်း တော်တော်လေး စောင့်ထိန်းရပါသေးသည်။

ညနေရောက်တော့ သူ အိမ်ကို စောစောပြန်လာခဲ့ပါသည်။

အိမ်ရောက်တော့ သူ့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေသည်။

ရေမိုးချိုးကာ လီနင် ဘောင်းဘီရှည် ကာကီရောင် ဖျော့ဖျော့နှင့် တီရှပ်လက်ရှည် အမည်းရောင်ကို လဲဝတ်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်ကာ ထက်လူနှင့်အတူ ဝိုင်သောက်ရင်း စားဖို့ ဘာဘီကျူးကို ကိုယ်တိုင် ကင်နေလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ ထက်လူက ကားပါးကင်မှာရောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပုန်းဆက်သဖြင့် အခန်းတံခါးကို သွားဖွင့်ထားလိုက်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ ထက်လူက အသားကင်နဲ့ခံကာ မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့ရင်း ...

“ဟား ... မီးဖိုချောင်ကလည်း လန်ထွက်နေတာပဲ၊ တကယ့်အပျံ့စားပါလား၊ မင်းအခန်းက တော်တော်မိုက်တယ်

ပုညဇင် စာအုပ်တိုက်

ဟေ့ကောင်၊ ဥရောပစတိုင်လ်လေး ပြင်ထားတာ မင်းစိတ်ကူးလား ...”

“အေး ... ငါ့စိတ်ကူး အိုင်ဒီယာကို ပြောပြပြီး Home Decoration ကုမ္ပဏီကို အပ်လိုက်တာ၊ Decoration ပြင်တာတင် အခန်းဖိုးရဲ့ တစ်ဝက်လောက် ထိသွားတယ်၊ ငါ့အတွက် ယောက်ျားဘဝနဲ့ နားနေခွင့်ရတဲ့အချိန်ဆိုလို့ အိမ်မှာနေခွင့်ရတဲ့အချိန်လေးပဲ ရှိတာကွာ၊ အဲ့ဒါကြောင့် အိမ်မှာနေတဲ့ အချိန်တွေကို ငါတန်ဖိုးထားတယ်၊ အိမ်ကိုလည်း တန်ဖိုးထားတယ်၊ ငါ့အတွက် အပန်းဖြေဖို့ အိမ်ကောင်းကောင်းတစ်လုံးပဲ လိုတာ၊ လုံးချင်းတိုက်ကျတော့ ခြံကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းဖို့ ကိစ္စတွေ၊ လုံးချင်းအိမ် တစ်အိမ်လုံးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ကိစ္စတွေကို ငါတစ်ယောက်တည်း မနိုင်တော့ သေချာပေါက် လူငှားရတော့မှာ၊ အဲ့ဒီလိုငှားရင် ငါ့လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ဆုံးရှုံးရမှာပဲလေ၊ အဲ့ဒါကြောင့် ငါ့အတွက် ကွန်ဒိုခန်းက အဆင်ပြေတယ်၊ ပိုပြီး လွတ်လပ်မှု ရှိတယ်၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ငါတစ်ယောက်တည်း လုပ်သွားလို့ ရတယ်”

သူက ထက်လူကို ပြောပြနေရင်းက အပူခံ လက်အိတ်ကိုစွပ်ကာ မိုက်ခရိုဝေ့(ဖ်) မီးဖိုကိုဖွင့်၍ အသားကင်ပန်းကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ပန်းကန်ထဲထည့်ကာ ပြင်ဆင်နေပါသည်။

ထက်လူကတော့ ယောက်ျားပီသသော ပုံစံဖြင့် မီးဖိုချောင်ကိစ္စကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လုပ်နေသော ကိုယ့်သူငယ်ချင်း

ပုညဇင် စာအုပ်တိုက်

ကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်ရင်း အသားကင်တစ်ဖတ်ကို တူနှင့်ညှပ်ကာ မြည်းလိုက်တော့ အရသာက စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေရဲ့ လက်ရာအလား ကောင်းမွန်စံမှီနေသည်။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမို့ ပြောတာမဟုတ်ပါ။ မိုးကြီးလို့ သူ ချစ်ခင်စွာ ခေါ်ရတဲ့ မိုးမဟာဟာ ဘက်စုံထူးချွန်သူပင် ...။ အစားအသောက် ချက်ပြုတ်တဲ့နေရာမှာလည်း တော်ကာ ချက်ဖို့ ကိုလည်း ဝါသနာပါသည်။ စင်ကာပူမှာဆို သူ့မိတ်ဆွေ နိုင်ငံခြားသားမိသားစုကို သူ့အခန်းသို့ ဖိတ်ကာ မကြာခဏ ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး စဉ်ခံလေ့ရှိသူပင် ...။

ထက်လူက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ မီးဖိုခန်းကိုလည်း သဘောကျစွာ ကြည့်နေမိပါသည်။ ပန်းကန်အကောင်းစားများထားသည့် ဗီရိုကြီးကလည်း တော်တော်ကြီး၏။ ဂတ်စ်မီးဖို၊ မိုက်ခရိုဝေ့(မ်)၊ ပေါင်မုန့်ကင်စက်၊ အသီးဖျော်စက် စသဖြင့် ပစ္စည်းတွေဟာ သူ့နေရာနဲ့သူ နေရာကျကျ အဆင့်မြင့်မြင့်လေး ရှိနေကာ မီးဖိုချောင်ရယ်လို့ မထင်ရအောင် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းနေပါသည်။ ပြီးတော့ ဝိုင်မျိုးစုံထားတဲ့ စင်ကြီးတစ်ခုကို သူဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သော ထမင်းစားခန်းအဝမှာ တွေ့ခဲ့သေးသည်။ ထိုစင်ကြီးရှေ့မှာ မိနီဘားလေး တစ်ခုလည်း ရှိနေသည်။

ဒီလို အခန်းတစ်ခုလုံး သန့်ရှင်းသပ်ရပ် အဆင့်မြင့်နေအောင် ဖန်တီးထားသော မိုးကြီးကို သူအထင်လည်းကြီးမိပါသည်။ သူ့အခန်းကတော့ အမြဲ ရွပ်ပွနေတတ်တာမို့ပင်။

နေ့ခင်းတုန်းက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မိုးနတ်မယ် ဆိုတဲ့

တစ်ယောက်နှင့် ခု ကိုယ့်မျက်စိရှေ့က တစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်တည်းမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟုပင် သံသယဝင်ရလောက်အောင် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ အသွင်အပြင်နှစ်ခုက ကွာခြားလွန်းနေသည်။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမို့ ပြောတာမဟုတ်၊ မိုးကြီးသာ ယောက်ျားစင်စစ်အဖြစ်နှင့် နေလိုက်လျှင် ကောင်မလေးတွေဆိုတာ ဝိုင်းနေတော့မှာပင် ...။ မိုးကြီးရဲ့ ယောက်ျားပီသသော စိတ်၊ နူးညံ့ကာ ကြင်နာတတ်သော စိတ်သဘောထား၊ ခုလို စမတ်ကျကျ အဆင့်မြင့်မြင့်လေး ရှိနေသော ယောက်ျားအသွင်အပြင်၊ အားလုံးဟာ မိန်းကလေးတွေအတွက် မက်လောက်စရာပင်။ စင်ကာပူမှာ ဆိုလည်း 'မိုးကြီးကို တွေ့သည့် မိန်းကလေးတော်တော်များများက အရေးပေးကြသည်။ သို့သော် မိုးကြီးခမျာမှာလည်း သူ့ လျှို့ဝှက်ချက်နှင့်သူမို့ မြန်မာပြည်နှင့် အသွားအလာရှိသည့် မြန်မာ မိန်းကလေးဆို ကြည့်ရှောင်နေရသည်။ နိုင်ငံခြားသူတွေနှင့် တစ်ခါတလေ ရောနှော ကလပ်တက်တာမျိုး ရှိပေမယ့် ရေရှည် ဆက်ဆံပတ်သက်တာမျိုးကိုတော့ မလုပ်ချင်သူပင်။

မိုးမဟာက ဗီရိုထဲက တူဘူးကိုထုတ်ယူကာ တူနှစ်ခုကို ဗန်းထဲထည့်၍ အသင့်ချထားလိုက်ရင်း ...

“စင်ကာပူက ငါ့အခန်းကလည်း မင်းသိတဲ့အတိုင်း ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပဲဆိုတော့ ဒီမှာလောက်တော့ နေရတာ ငါ သိပ်မကြိုက်ဘူး၊ ပြီးတော့ စင်ကာပူမှာက အစစအရာရာ ဈေးကြီးတယ်လေ၊ Decoration ကို ငါ့စိတ်ကြိုက်မပြင်နိုင်တော့ အခန်းက သာမန်လောက်ပဲ ...”

“မင်းက စင်ကာပူကအခန်းကို သိပ်မကြိုက်ပေမယ့် စင်ကာပူမှာ နေရတာကိုတော့ ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ယောက်ျားဘဝနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတာ၊ မင်းလို ငါ့အကြောင်း အူမချေးခါး သိတဲ့ သူငယ်ချင်းမျိုးနဲ့ ခဏခဏ တွေ့ရတာ၊ ငါ့ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် သိကြတဲ့ မင်းမိတ်ဆွေ နိုင်ငံခြားသား မိသားစုတွေနဲ့ တွေ့ရတာကိုတော့ ငါသဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့အလုပ်က ဒီမှာဆိုတော့ တစ်ခါတလေ ဟိုရောက်နေရင် ဒီကိုတော့ နောက်ဆန်တင်းနေရတာပဲ...”

“အင်း... မင်းလည်း အဲ့ဒီ သံယောဇဉ်တွေနဲ့ပဲ ခက်နေတာ”

မိုးမဟာက ထက်လူ၏စကားကို မတုံ့ပြန်မိဘဲ ရေခဲသေတ္တာကြီးကို ဖွင့်ကာ ဆလတ်ရွက်တွေကို ထုတ်ယူပြီး ပေစင်ထဲမှာ ဆေးကြောနေသည်။ ပြီးတော့ ဆလတ်ရွက်တွေကို ရေစစ်ပြီး ပန်းကန်ပြားကြီးကြီးထဲမှာ ထပ်၍ ထည့်လိုက်သည်။

“မင်း အရွက်တွေက များလှချည်လား။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”
“အသားကင် ထုပ်ဖို့လေ၊ ကိုရီးယားစတိုင်လ်ပေါ့ကွာ၊ အသားကို ဒီအတိုင်းမစားဘဲ အရွက်ထဲထည့်ပြီး ထုပ်စားတော့ ကျန်းမာရေးအတွက် ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ငါ ခုတလော ကိုရီးယားစားစားဖြစ်နေတယ်၊ ကိုရီးယားစားက ဆီနည်းနည်းနဲ့ စားကောင်းအောင်လုပ်ရတော့ ကော်လက်စထရောကို ထိန်းသေးထားနိုင်တာပေါ့၊ သီးနှံပဲပြား ချဉ်ဟင်း

တို့၊ ပဲပင်ပေါက် ဟင်းရည်တို့ဆိုတာလည်း အဆီမတက်တဲ့ အစားအစာတွေပဲလေ”

ထက်လူက ချပ်ရပ်နေသည့် မိုးမဟာ၏ ဝမ်းဗိုက်နေရာကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“မင်း အဲ့ဒီလို ထိန်းလို့ ဗိုက်မထွက်တာဖြစ်မယ်၊ ငါဆို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဗိုက်က ပူနေချင်နေပြီ...”

“ငါက ကစားလည်း ကစားတယ်လေ...”

“ဘယ်မှာ ကစားတာလဲ...”

“ငါ့အခြေအနေနဲ့ ဘယ်မှာ သွားကစားလို့ရမှာလဲ၊ အိမ်မှာပဲ ကစားရတာပေါ့၊ အိုခေ... အားလုံး ရယ်ဒီဖြစ်ပါပြီ”

မိုးမဟာက အရွက်ပန်းကန်၊ အသားကင်ပန်းကန်၊ တူနှင့် အချဉ်ခွက်လေးများကို စနစ်တကျ ပြင်ထည့်ထားသည့် လင်ဗန်းကြီးကို မ၊ယူလိုက်ရင်း...

“ထက်လူ မင်းက ဝိုင်ပုလင်းနဲ့ ဝိုင်ခွက်တွေ ယူခဲ့၊ ငါတို့ ဝရံတာမှာ အေးအေးဆေးဆေး သွားထိုင်ပြီး စကားပြောကြတာပေါ့...”

“အိုခေ... အိုခေ”

မိုးမဟာက မီးဖိုခန်းထဲကနေ ထွက်သွားနှင့်ပြီမို့ ထက်လူက မိုးမဟာ ပြင်ထားပေးခဲ့သည့် ဝိုင်ပုလင်းနှင့် ဝိုင်ခွက်တွေ တင်ထားသည့် ဗန်းကိုမကာ နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။

ထမင်းစားခန်းထဲက ထွက်လာပြီး အခန်းတစ်ခုရှေ့ကနေ ဖြတ်လျှောက်လာတော့ အခန်းတံခါးက ခပ်ဟဟပွင့်နေတာကို မြင်ရသည်။ ထက်လူက အခန်းတံခါးကြားမှ ခေါင်းမြူကာ ဘာအခန်းပါလိမ့်ဟု စပ်စုမိသည်။

ထိုအခန်းဟာ Hotel တွေမှာရှိတဲ့ GYM (အားကစားခန်းမ)လိုမျိုး အားကစားပစ္စည်းတွေ အစုံအလင်ရှိနေတဲ့ အခန်းမျိုးပင်။ လမ်းလျှောက်စက်၊ စက်ဘီးနင်းစက်၊ ဘယ်ရီရိုက်သည့် ခုံ၊ အလေးမသည့် ခုံနှင့် ပေါင်အနည်းအများ အလေးတွေကို တင်ထားသည့် စင်တို့ကိုပါ တွေ့ရသည်။ အင်းလေ ... ဒီလိုအခန်းမျိုးကို တောင် အိမ်မှာ ဖန်တီးထားမှတော့ အပြင်မှာ သွားကစားစရာ ဘယ်လိုတော့မှာလဲ ...။ ထက်လူက အပျံ့စား အားကစားခန်းမကို တအံ့တဩ ကြည့်နေရင်းက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ရင်း ဝရန်တာဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

“လာ ... ထက်လူ၊ ဒီနေရာလေးက မိုက်တယ်ကွ၊ အထပ်မြင့်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက် မရှိတော့ ဒီမှာထိုင်ရတာ အေးဆေးလွတ်လပ်တယ်၊ ညဘက်တွေဆို ဗျူးကြည့်ရင်း လေညင်းခံရင်း ဒီဝရန်တာလေးမှာ ငါ အမြဲထိုင်နေကျ”

မိုးမဟာက ထက်လူကို လှမ်းခေါ်သည်။ ဝရန်တာမှာ စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ထိုင်ခုံနှစ်လုံး ချထားသည်။ ထက်လူက ဝိုင်ပုလင်းနှင့် ဝိုင်ခွက်တွေကို စားပွဲပေါ်မှာ ချကာ သောက်ဖို့ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ မိုးမဟာ ပြင်ထားနှင့်ထားသော အသားကင်နံ့ကလည်း မွှေးပျံ့နေပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မိုးမဟာက ထက်လူရှေ့က ဝိုင်ခွက်ထဲသို့ ဝိုင်ထည့်ပေးပြီးမှ သူ့ရှေ့က ခွက်ထဲသို့ထည့်သည်။

ထက်လူက ဝိုင်ခွက်ကို မကာ လှုပ်ယမ်းနေရင်း ... “မင်း မိတ်ကပ်ပြင်ပေးလိုက်တဲ့ ငါ့အစ်မက ကလေးတောင်မွေးသွားပြီလေ”

“ဟုတ်လား ... မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကတော့ မင်းအစ်မမှန်းသိလို့ ငါ ဈေးတွေဘာတွေ လျော့ယူလိုက်ပါတယ်”

“အေး ... ငါ့အစ်မကလည်း မိုးနတ်မယ်ကို အရမ်းသဘောကျနေတာလေ၊ ခုလည်း သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်မယ်ဆိုလို့ မိုးနတ်မယ်နဲ့ပဲ ပြင်ဖို့ တိုက်တွန်းနေတာ ...”

“ငါက စေတနာထားလိုက်တော့လည်း ငါ့ကို စေတနာထားတာပေါ့ကွာ၊ မင်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေနေနော် ပေါ့ကောင်၊ ငါ့အကြောင်း ဘာမှ စကားမစမိစေနဲ့ ...”

“စိတ်ချစမ်းပါကွာ၊ ငါ့ကြောင့် ဘယ်တော့မှ မပေါက်ကြားစေရပါဘူး”

“အေးပါ ... မင်းကို ငါယုံပါတယ်”

မိုးမဟာက အသားကင်တစ်ဖတ်ကို တူဖြင့် ညှပ်ယူကာ ဆလတ်ရွက်ထဲသို့ ထည့်ထုပ်ပြီး စားလိုက်သည်။ ထက်လူကလည်း မိုးမဟာလုပ်သလို လိုက်လုပ်ပြီး စားကြည့်ကာ ...

“ဟ ... မဆိုးဘူးကွ၊ ကောင်းတယ်၊ အသားချည်းပဲစားသလို မအိတော့ဘူး၊ မင်းကတော့ အလှအပတို့ အစား

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

အသောက်တို့လို မိန်းမကိစ္စတွေမှာ တကယ့်ကို expert (ကျွမ်းကျင်သူ)ပဲ”

“အစားအသောက် ချက်ပြုတ်တဲ့ ကိစ္စဆိုတာ မိန်းမကိစ္စ လို့ ငါတို့ဆီမှာပဲ သတ်မှတ်တာပါကွာ၊ နိုင်ငံတကာမှာ ယောက်ျားပေါင်း မြောက်များစွာ ဒီအစားအသောက်ကိစ္စ တွေကိုလုပ်နေတာပါ၊ စားဖို့အများစုကလည်း ယောက်ျား တွေပါ၊ ဒီမှာတော့ ယောက်ျားတွေ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ် ရင်ပဲ မိန်းမ ဆန်သလိုလို ပြောနေကြတာ၊ ငါကတော့ အစားအသောက်ကို ကိုယ်တိုင် ခေတ်မီမီ အဆင့်မြင့်မြင့် လေး ချက်ပြုတ်စားရတာကို ကြိုက်လို့ မီးဖိုချောင်ကိုတောင် အပျံစား လုပ်ထားတာ ...”

မိုးမဟာက ဝိုင်တစ်ကျိုက်သောက်ရင်း ပြောသည်။
ထက်လူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေရင်းက အသားကင် တစ်ထုပ် ထပ်ထုပ်စားလိုက်သည်။ ပြီးတော့... မိုးမဟာရဲ့ ဝိုင် ခွက်ထဲကို ဝိုင်နည်းနည်း ထပ်ထည့်ပေးလိုက်ရင်း...

“မင်း... ဘယ်အချိန်ထိ ဒီလိုပဲ နေသွားမယ်လို့ စိတ်ကူး ထားလဲ မိုးကြီး”

မိုးမဟာက ချက်ချင်း မဖြေနိုင်။ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ
“အလုပ်တစ်ခုဆိုတာ မစခင်ကတည်းက သေသေချာချာ စဉ်းစားသင့်တယ်ဆိုတဲ့ အတွေးကို ငါ စောစောကတည်းက တွေးခဲ့မိရင်လည်း အကောင်းသားပဲ၊ စမိပြီးလို့ အဲဒီအလုပ် က အောင်မြင်သွားရင် အဲဒီအောင်မြင်မှုထဲက ပြန်ရုန်းထွက်

ပညာခင် စာအုပ်တိုက်

ဖို့ ခက်သွားတတ်တယ်၊ ရုန်းဖို့ ဝန်လေးရင်းနဲ့ပဲ တဖြည်း ဖြည်း နစ်မုန်းမသိ နစ်နစ်သွားတတ်တယ် ...”

“ငါလည်းအစတုန်းကတော့ ဒီအုပ်စုကို မပြိုကွဲ စေချင်တဲ့ စေတနာရယ်၊ ငါ့ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ ဆန္ဒကို ဖြည့် ဆည်းပေးချင်တာရယ်ကြောင့်သာ လုပ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ ...”

“ဒီအလုပ်ကို လုပ်ရင်းနဲ့ ဒီအလုပ်အတွက် ပိုကောင်းဖို့ ပိုအဆင်ပြေဖို့ ပညာတွေ ထပ်သင်မိတယ်၊ ကြိုးစားခဲ့မိတယ်၊ အလုပ်အပေါ် စေတနာထားခဲ့မိတယ်၊ ခုတော့ အောင်မြင်လာတဲ့ဒီအလုပ်နဲ့ ဒီအလုပ်အပေါ် မှီခို နေတဲ့ လူတွေကို ချန်ထားခဲ့ဖို့ ခက်သွားပြီ ...”

“ခက်တာလည်း ခက်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်း ဒီလို ဘဝမှာ တစ်သက်လုံးနေဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ၊ တစ်နေ့ မှာ မင်း အိမ်ထောင်ပြုရဦးမယ်၊ မိသားစုဘဝကို တည် ထောင်ရဦးမယ်၊ ဒါတွေအတွက်ပါ ထည့်စဉ်းစားဖို့ လိုလာ ပြီလေ ...”

“ငါလည်း ငါ့ဘဝအမှန်အတိုင်း နေချင်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေ မယ့်လည်း နောက်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင် စိတ်က မခိုင်ဘူး၊ ခုဆိုရင် ငါ့နာမည်ကို မှီခိုပြီး ဒီအသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လေးတစ်ခုနဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရပ်တည်နေတဲ့ gay တွေ အများကြီးရှိလာပြီ ...”

“gayတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဆိုတာ စာနာတတ် ရင် သနားဖို့ အရမ်းကောင်းပါတယ် ထက်လူရာ၊ သူတို့ရဲ့

ပညာခင် စာအုပ်တိုက်

မျိုးဗီဇက ပုံမမှန်ဘူးပဲပြောမလား၊ အတိတ်ဘဝဝင့်ကြွေးကြောင့်ပဲ ပြောမလား၊ သူတို့ခမျာ ဒီဘဝကို ရလာတယ်၊ ဘဝကိုက မျှိုင်းမဟုတ် ကျိုးမဟုတ်ဘဝဆိုတော့ မျှိုင်းအုပ်ထဲလည်း ရောနှောလို့မရ၊ ကျိုးအုပ်ထဲလည်း ရောလို့မရနဲ့၊ ဘယ်ကမှ လက်မခံတော့ ပဲ့ပြင်မယ့် မိဘသာမရှိရင် သူတို့ဘဝမှာ သူတို့ ဘယ်လိုရပ်တည်မှာလဲ ...။

“မိန်းမအုပ်ထဲ ဝင်ရင်လည်း အနှိမ်ခံရ၊ ယောက်ျားအုပ်ထဲ ဝင်ရင်လည်း အဟားခံရနဲ့ သူတို့ကို ဘယ်သူမှ မလေးစားတော့ဘူး၊ ခုဆို ငါ့ဆီမှာ သင်တန်း လာတက်သွားပြီးရင် သူတို့ စိတ်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နိုင်သွားပြီ ...။

“ဘယ်သူ ဘယ်လိုပဲ အခြောက်လို့ပြောပြော၊ မိတ်ကပ်ပြင်ဖို့ကျတော့ ဒီအခြောက်ကို အားမကိုးဘဲနေလို့ ရသလား၊ ငါ့အလုပ်ထဲက အယဉ်တို့ နွဲ့တို့ ကျောတို့လို့ လူတွေလည်း ခုဆို ငါ့နာမည်အရှိန်အဝါအောက်မှာ ဘယ်လောက် လုံခြုံသလဲ ...”

“အေးပါ ... မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် gay တွေရဲ့ ဘဝကို စာနာတာနဲ့ပဲ မင်းကိုယ်တိုင် တစ်သက်လုံး gay ယောင်ဆောင်နေဖို့ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ သူတို့အတွက် မင်းဘဝကို စတေးပစ်ဖို့အထိ မလိုအပ်ပါဘူးကွာ”

မိုးမဟာက ဝိုင်ခွက်ကို ကိုင်ကာ အဝေးသို့ ငေး၍ ငြိမ်သက်နေရင်းက ...

“ငါ ရုန်းထွက်မှာပါ”

“ဘယ်တော့လဲ ...”

“တစ်နေ့နေ့ပေါ့ကွာ ...”

“အဲ့ဒီတစ်နေ့ကို အမြန်ဆုံးရောက်ဖို့ ငါ ဆုတောင်းတယ် သူငယ်ချင်း၊ ချိုးယား(စ်) ...”

ထက်လူက ဝိုင်ခွက်ကိုမြှောက်ပြီး မိုးမဟာရဲ့ လက်ထဲက ခွက်နှင့် လှမ်းတိုက်ရင်း ပြောလေသည်။

“မမယ်ရေ... မမယ်၊ ဒီမှာ တာတာ အဘွားကို ကူညီပြီး နားချပေးပါဦး မမယ်ရယ်...”

တာတန်ခူးသည် ဘယ်နှခေါက်မြောက်မှန်းမသိ မမယ်ဆီသို့ ရောက်လာရပြန်ပါသည်။

မိတ်ကပ်ကလည်း ခဏခဏ အစမ်းလိမ်းရသည်။ ဝတ်စုံကိစ္စအတွက် မေမေ့ကို ခေါ်လာပြီးပြရသေးသည်။ ခုလည်း တာတာကို သူ့စိန်ပုံတုံးကြီးတွေ ထုတ်ဆင်ချင်နေသည့် ဘွားဘွား ကို နားချကာ မမယ်တို့ဆီက လက်ဝတ်ရတနာပုံဆန်းကလေးတွေ ကို ပြဖို့ ခေါ်လာရတာပင်။

တာတာရယ်၊ မေမေရယ်၊ ဘွားဘွားရယ် သုံးယောက် လုံး ရောက်လာကြတာကို မမယ်က ထုံးစံအတိုင်း ရင့်ကျက်အေး ချမ်းသော အပြုံးကလေးဖြင့် ကြိုပါသည်။

ခုဆို တာတာကလည်း မမယ်ကို ခင်မင်နေပြီ...။

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

ပြီးတော့ ကျော့တို့၊ နွဲ့တို့၊ အယဉ်တို့၊ သူဇာတို့ကလည်း တာတာ ကို ခင်မင်နေကြပါသည်။

“မမယ်ရယ်... ဘွားကလေး တာတာ မင်္ဂလာဆောင်မှာ သူ့ ရှေး စိန်နားကပ် ပုံတုံးကြီးကို ပန်တဲ့၊ ပြီးတော့... သူ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ဝတ်ခဲ့တဲ့ စိန်ဘယက်ကြီးကို ဇွတ် ဝတ်ခိုင်းနေတာ၊ အဲဒါ တာတာ မဝတ်ချင်ပါဘူးငြင်းနေတာ မရလို့ ဖက်ရှင် အမြင်ရှိတဲ့ မမယ်ကပဲ ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ် ဆိုပြီး မမယ်ဆီ ခေါ်လာခဲ့ရတာ...”

“ဘွားက အစစ်ကိုဆင်ချင်တာပါ မယ်ရယ်၊ ဘယ်လောက် ပုံတုံးတုံး အစစ်ကိုဝတ်တာက ပိုပြီး ကျက်သရေမရှိဘူးလား၊ စိန်ဆိုတာ ဘာနဲ့ဝတ်ဝတ် လိုက်ဖက်ပြီးသားပါ၊ မယ့်ကို ပြရအောင် ဘွား ပစ္စည်းတွေကို ဓာတ်ပုံတောင် ရိုက်ယူလာ ပါတယ်၊ မယ် စီစဉ်ထားတဲ့ ဝတ်စုံကလေးနဲ့ မလိုက်ဘူး လား... ဒီမှာကြည့်လေ”

ဘွားက သူ့လက်ပွေ့အိတ်ထဲက ဓာတ်ပုံကို ထုတ် ပြသည်။ မမယ်က ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်ရင်း အပြုံးကလေးနှင့် ခေါင်းညှိတ်ကာ...

“လှလိုက်တာ ဘွားရယ်၊ ရှေးပုံဆိုပေမယ့် နန်းဆန်ဆန် လေးနဲ့ လှလိုက်တာ...”

“ဟင်... မမယ်ကလည်း တာတာဘက်က ကူပြောပါဆိုမှ ဘွားဘွားဘက်က သွားထောက်ခံနေပြန်ပါပြီ...”

မမယ်က တာတာကို ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

ဘွားဘွားကို တလေးတစားနှင့် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာကလေး ဆက် ပြောပုံမှာ ...

“တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ ဘွားဘွားရယ်၊ ဘွားရဲ့ ရတနာ ပစ္စည်းတွေက သိပ်ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းနေတော့ မယ့်ရဲ့ ဝတ်စုံက လိုက်လို့မမီတော့ဘူးပေါ့၊ မယ့်ရဲ့ဝတ်စုံဒီခိုင်းက လူငယ်ဆန်ပြီး နည်းနည်းလေးသွက်တော့ လှပေမယ့် နန်း မဆန်ဘူးလေ၊ ဘွားရဲ့ ရတနာတွေနဲ့ လိုက်ဖက်ညီဖို့ဆိုရင် ဝတ်စုံဒီခိုင်းကို အထူးစပါယ်ရှယ် ထပ်ပြီး ချုပ်ရတော့မှာ၊ အဲဒီအတွက် အချိန် တစ်လလောက် ထပ်ပေးရဦးမယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ကလည်း တစ်လတောင် မလိုတော့ဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့်လည်း ဘွား သဘောပါ၊ မယ်က မယ်မြင်တာ လေးတွေကို ပြောပြပေးရုံပဲ၊ ဘွားက ဝတ်စုံချုပ်ပါဆိုလည်း မယ်ကတော့ အချိန်မရတဲ့ကြားကပဲ ဘွား စိတ်တိုင်းကျဖြစ် အောင် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်ရှင်”

တာတာသည် မမယ်ရဲ့ ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ၊ ပျား လည်းစွဲသာဖြစ်အောင် ပြောတတ်သည့် အပြောစွမ်းရည်ကို လက် ပျားခါသွားပါသည်။

မမယ်ရဲ့ အပြောကြောင့် ဘွားဘွားခမျာ တွေဝေ သွားရတာ ...

“အင်း ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဘွားတောင် ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူးကွယ်”

ဘွားရဲ့ စိန်ပုံတုံးတွေကို မမယ်က အမွှန်းတင်ပြီး

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ပြောထားတာမို့ ဘွားမှာ သူ့စိန်ကို တာတာမဝတ်လည်း သူ့မာန ကို မထိခိုက် ...။ “ဪ ... သူ့ဝတ်စုံခမျာ ငါ့စိန်ရဲ့ ခမ်းနားမှုကို လိုက်မမီဘဲ သိမ်နုတ်သွားရှာတာဟုပင် အပေါ်စီးအနေအထား လေး ရသွားကာ အားနည်းသူကို အလျော့ပေးပါတော့မယ်ဟူသော စိတ် ဝင်လာချိန်မှာ မမယ်ကလည်း စကားအရာ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဖြင့် ...

“မယ့်မှာရှိတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေကလည်း အစစ်မဟုတ် ပေမယ့် နောက်ဆုံးပေါ် ဒီခိုင်းဆိုတော့ ဘွား စိန်ရဲ့တန်ဖိုး နဲ့ မယှဉ်သာပေမယ့်လည်း သူ့အလှလေးနဲ့သူတော့ ရှိပါ တယ် ဘွား ...၊ ဘွားကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ မရဲတရဲနဲ့ပဲ ထုတ်ပြရမှာပါ ...”

“အေးကွယ် ... ကြည့်ကြည့်ရတာပေါ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘွား၊ အယဉ်ရေ လက်ဝတ်ရတနာဘူးလေးတွေ ယူခဲ့ပေးပါကွယ်”

“ဟုတ် ... မယ်မယ်”

အယဉ်က ကတ္တီပါဘူးနီလေးတွေကို ဆင့်ထပ်ပြီး ယူလာကာ ဘွားရှေ့က စားပွဲပေါ်သို့ တရှိတသေလေး ချပေးလိုက် သည်။

ဘွားဘွားက ကတ္တီပါဘူးတွေကို တစ်ခုချင်းစီဖွင့် ကြည့်ရင်း ...

“အင်း ... အစစ်မဟုတ်ပေမယ့် သူကတောင်ပိုလှနေသကဲ့သို့ ပဲ၊ စစ်လည်းစစ်၊ လှလည်းလှရင် ပိုကောင်းမှာ

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

“အစစ်ဝတ်ချင်ရင်လည်း မယ့်မိတ်ဆွေ ရတနာဆိုင်တွေက နေ ငှားရမ်းဝတ်ဆင်လို့ ရပါတယ် ဘွားဘွား”

“အစစ်တွေ ငှားဝတ်ရတာ တာဝန်ကြီးပါတယ် မမယ်ရယ်၊ တာတာကတော့ ဒီထဲကပဲ ဝတ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါလေးဆို တာတာ သိပ်ကြိုက်တာ ...”

တာတာက လည်ဆွဲတစ်ခုကို ယူကာ လည်မှာကပ် ပြလိုက်တော့ ဘွားဘွားက မျက်မှန်ပေါ်ကနေ ကျော်ကြည့်လိုက် ရင်း ...

“အင်း ... လှတော့ လှသား၊ ကဲ ... မြေးသဘောအတိုင်း သာ လုပ်ပါတော့ကွယ်၊ ဘွားပစ္စည်းတွေ ဝတ်ရင် အဝတ် အစားကအစ ပြန်စီစဉ်ရတော့မှာဆိုတော့ အချိန်တွေ အရမ်း ကုန်မှာ၊ ပြီးတော့ အသစ်ချုပ်ပြီးရင်လည်း ဘွားပစ္စည်းတွေ ရဲ့ ထည်ဝါမှုကို ဝတ်စုံကလိုက်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာ မသေ ချာဘူးဆိုတော့ ဘွားကပဲ အလျော့ပေးလိုက်ပါတော့မယ်”

ကိစ္စတစ်ခု အေးပြီမို့ တာတာက ပျော်သွားမိသည်။ မမယ်က ဘွားဘက်ကို ကျောခိုင်း၍ ပစ္စည်းတစ်ခု လှမ်းယူရင်းက တာတာမြင်အောင် မသိမသာလေး လက်မထောင်ပြသွားသည်။

မေမေကလည်း ခုမှ စိတ်အေးရပ်ဖြင့် ...

“ကဲ ... ကိစ္စတစ်ခုတော့ ပြတ်သွားလို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ နို့မို့ဆို အန်တီမှာ နားကိုငြီးရော မယ်ရေ၊ အမေကလည်း သူဆင်ချင်တာပဲပြော၊ တာတာကလည်း ဇွတ်ငြင်းနဲ့ အိမ်မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ နားပူနေရတာ ...၊ မလွယ်ဘူး”

“မယ့် ပစ္စည်းလေးတွေကို ခုလို အရာသွင်း ချီးမြှောက်ပေး တဲ့အတွက် ဘွားဘွားကို မယ် ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ် ရှင် ...”

မမယ်က အပြောကောင်းမို့ ဘွားက တပြုံးပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်နေသည်။

နွဲ့က တာတာတို့နားသို့ရောက်လာကာ မုန့်ပန်းကန် တင်ထားသည့် လင်ဗန်းလေးကို တာတာရှေ့မှာ ချပေးလိုက်ရင်း

“မမတာ ... မမတာ ဒီနေ့လာမယ်ဆိုလို့ မမတာ ကြိုက်တဲ့ ဆန္ဒမကင်းတွေ ဝယ်ထားတယ်၊ စားသွားပါနော်၊ အန်တီ တို့ ဘွားဘွားတို့လည်း စားကြပါနော်”

“ဟယ် ... နွဲ့ရယ် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ တာတာ ဆန္ဒမ ကင်း ကြိုက်မှန်း နွဲ့ ဘယ်လိုသိလဲဟင် ...”

“ဟိုတစ်ခါ မမတာ ဒီလိုလာတုန်းက မမတာ သူငယ် ချင်းနဲ့ ပြောနေတာ နွဲ့ ကြားလိုက်တယ်လေ၊ မမတာက ဆန္ဒမကင်း မစားရတာကြောပေါ့၊ အရမ်းစား ချင်တယ်တဲ့၊ အပြန်ကျ ဝင်ဝယ်ရအောင်တဲ့၊ အဲ့ဒါကြားလိုက်ကတည်းက ဒီတစ်ခေါက် မမတာ လာရင် ကျွေးမယ်လို့ အားခဲထား တာ ...”

“နွဲ့က သိပ်တော်တာပဲဟယ် ...”

တာတာက ဆန္ဒမကင်းကို ခက်ရင်းကလေးနှင့် ထိုးစားနေဆဲ ကျော့က ရောက်လာပြန်ကာ ...

“ဟဲ့ ... နွဲ့ နင်တစ်ယောက်တည်း လောကွပ်လုပ်မနေနဲ့၊

ဒီမှာ ကျော့ကိုယ်တိုင် သုပ်လာခဲ့တဲ့ လက်ဖက်လေးနဲ့လည်း
စည့်ခံပါရစေဦး”

ဟု ပြောရင်း လက်ဖက်ပန်းကန် ချလာပြန်သည်။
အယဉ်တို့ ကျော့တို့ နဲ့တို့ဟာလည်း ဘယ်ဘဝရောက်ကြောင့်
မှန်းမသိ တာတာ့ကို ခင်မင်ကာ တာတာ လာတိုင်း ပျာနေအောင်
ဂရုစိုက်တတ်ကြပါသည်။

မေမေကတော့ တာတာနဲ့ သူတို့နဲ့ ခုလို ရင်းနှီး
ချစ်ကြည်နေတာကို မယုံနိုင်ပဲ၊ ရယ်ချင်နေပုံဖြင့် လှမ်းကြည့်နေ
ပါသည်။

တာတာက လက်ဖက်တစ်ဖွန်း မြည်းရပြန်ရင်း ...

“ဟား... ကျော့ လက်ရာကလည်း အပျံ့စားပဲ၊ ကျော့က
အချက်အပြုတ်၊ အသုပ် ကျွမ်းကျင်တယ်ထင်တယ်”

“ကျော့ ကျွမ်းကျင်တာက မယ်မယ့် ခြေဖျားကလေးတောင်
မမိပါဘူး၊ မမတာရယ်၊ မယ်မယ်ကမှ အစားအသောက်မျိုး
စုံကို အဆင့်မြင့်မြင့်လေး တီထွင်ချက်ပြုတ်နိုင်တာ၊ ကိုရီး
ယားစာဆိုလည်း မယ်မယ် လုပ်တတ်တာပဲ၊ ဟိုတလော
ကတောင် အယဉ်တို့စားဖို့ ကိုရီးယားရေညှိထမင်းလိပ်တွေ
အများကြီး ဘူးနဲ့ထည့်ယူလာပေးသေးတယ်၊ အရမ်းစား
ကောင်းလို့ တစ်ပတ်လောက်တောင် အမျိုးတွေကို မေ့နေ
သေးတယ်”

ကျော့ရဲ့ အမူပိုပိုအပြောကြောင့် တာတာက ရယ်
လိုက်မိရင်း မမယ်ကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

ပညောင် စာအုပ်တိုက်

“မမယ်က ဒါလည်းရတာပဲလားဟင် ...”

“အဟင်း ... တစ်ခါတလေ အပျင်းပြေလုပ်ကြည့်ရင်း အစပ်
အဟပ်တည့်သွားတာပါ ညီမလေးရယ်”

“အဲမယ် ... မလျှို့ဝှက်နဲ့ မမယ်ရယ်၊ ကိုရီးယားထမင်းလိပ်
ကို လှလှပပနဲ့ စားကောင်းအောင် လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ
တော်ရုံအရည်အချင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ တာတာလည်း ထမင်း
လိပ် သိပ်ကြိုက်တာ မမယ်ရဲ့၊ နောက် ကြိုမှ မမယ်လက်
ရာကို ကပ်မြည်းရဦးမယ်”

“ညီမလေး စားချင်ရင် မမယ် ယူလာပေးပါ့မယ် ...”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ပါလားဟင်၊ တာတာ ဖိုင်နယ် မိတ်ကပ်
လိမ်းကြည့်မယ့် နေ့ကျရင် ယူလာပေးလေ၊ ဆံထုံး ထုံးနေ
တုန်း ဗိုက်ဆာရင် တာတာစားလို့ ရတာပေါ့ ...”

“ဟဲ့ ... ကောင်မလေး၊ ညည်းနယ် အားမနာ လျှာမကျိုး
အေ၊ မယ်က အားတာမဟုတ်ဘူး”

“ရပါတယ် ဘွားဘွားရဲ့၊ ညီမလေး စားချင်ရင် မမယ်
ယူလာပေးပါ့မယ်၊ မမယ်အတွက် အပမ်းမကြီးပါဘူး ...”

ဘွားက မမယ်ကို အားနာစွာဖြင့် တာတာ့ကို မျက်
စောင်းထိုးသည်။ တာတာကတော့ မမယ် တာတာ့ကို အလိုလိုက်
တာကို သဘောကျကာ မမယ်ကို ပိုခင်သွားရသည်။

အပြန် ကားပေါ်မှာ မေမေက တာတာ့ကို မျက်
စောင်းထိုးရင်း ...

ပညောင် စာအုပ်တိုက်

၁၀၈ * ပုညဝင်

“ဟွန်း... ပြောတုန်းကတော့ ဒီလိုလူတွေကို အထင်ပဲသေး
သလို မပတ်သက်ချင်သလိုလိုနဲ့ ခုကျတော့လည်း သူပဲ
ဒါတွေနဲ့ လုံးထွေးနေတာ၊ မိတာတာတို့ကတော့ မပြော
ချင်ဘူးနော်”

“အဟဲ... သူတို့က ခင်စရာကောင်းတာကိုး မေမေရဲ့...”
တာတာက ပခုံးလေးတွန့်ရင်း ပြုံးတုံ့လေး ပြန်

ပြောမိလေသည်။

မင်္ဂလာပွဲက တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။

တာတာကလည်း အမေးအမြန်း ပိုထူလာပါသည်။

မမယ်ရဲ့ ဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကို တောင်းထားကာ
တစ်ခုခုသိချင်လာတိုင်း မမယ်ကို တဂျီဂျီ ဖုန်းဆက်၏။

“မမယ်ရေ... မင်္ဂလာပွဲနီးကာမှ တာတာမျက်နှာမှာ ဝက်ခြံ
ကလေးတွေ ထွက်လာလို့၊ အဲ့ဒါ မင်္ဂလာဆောင်နေထိ
မပျောက်ရင် ဒုက္ခပါပဲ မမယ်ရယ်၊ မိတ်ကပ်နဲ့ ဖုံးလိုက်လို့
ရပါ့မလားဟင်၊ ဓာတ်ပုံထဲကျရင် ဝက်ခြံဘုတွေနဲ့ ဖြစ်နေ
ရင် အဲ့ဒါ ပြဿနာပဲ မမယ်၊ မီးတွေဘာတွေ ထိုးလိုက်
ရင် ဒီဘုတွေက ရုပ်လုံးကြွတက်လာမှာလားဟင်...”

“ညီမလေး၊ စိတ်အေးအေးထား၊ မမယ်ပြောတာနားထောင်၊
ဝက်ခြံထွက်တယ်ဆိုတာ stress ကြောင့်လည်း ဖြစ်တတ်
တယ်၊ အဲ့ဒီတော့ ညီမလေး၊ စိတ်ကို သက်သောင့်သက်သာ
လေးဖြစ်အောင် နေလိုက်ရင် ဝက်ခြံထွက်တာ လျော့သွား

မယ်၊ အကယ်၍ မလျော့လည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ မမယ် မိတ်ကပ်နဲ့ သေသေချာချာ ဖုံးပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား။”

မမယ်ကတော့ ဘာမေးမေး စိတ်ရှည်ရှည် ဖြေရှာ၏။

တာတာမှာကလည်း မေးခွန်းတွေက မကုန်နိုင်။
“မမယ်ရေ... အဝတ်အစားအတွက် ဖစ်တင်ချပြီးကာမှ တာတာ အရမ်းပိန်လာတယ် သိလား၊ အရမ်းပိန်ရင် ထိုင်မသိမ်းနဲ့ လှပ၊မလားဟင်၊ မင်္ဂလာဆောင်နေကျမှ ဝတ်စုံက တာတာကိုယ်ပေါ်မှာ ချောင်ဂလောင်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်...”

“သတို့သမီးဆိုတာ မင်္ဂလာပွဲနီးလာလေ စိတ်လှုပ်ရှားလေ၊ လူပင်ပန်း စိတ်ပင်ပန်းပြီး ပိန်သွားလေ ဖြစ်တတ်တယ်၊ အဲ့ဒီတော့ တာတာကို မမယ်အကြံပြုချင်တာက ဒီ အတောအတွင်း စိတ်မလှုပ်ရှားအောင်သတိထားပြီး ကောင်းကောင်း အိပ်၊ ကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်း အနားယူလိုက်နော်...”

တာတာ ဘာမေးမေး စိတ်ငြိငြိတယ်မရှိဘဲ အေးအေးဆေးဆေး အဖြေပေးတတ်သော မမယ်ကိုတာတာက တစ်နေ့ ထက်တစ်နေ့ အားကိုးခင်မင်လာရသည်။

“မမယ်ရေ... တာတာကိုယ်မယ့် ဘိုကေးမှာ ဘာပန်းသုံးရမယ်ဆိုတာ ခုထိ စဉ်းစားလို့ မရသေးလို့ ဝိုင်းကူစဉ်းစားပေးပါဦးနော်...”

ဟု တာတာက ဆိုလျှင် မမယ်ကလည်း မဆိုင်းမတွပင်...

“နင်းဆီ သုံးပါလား ညီမလေးရဲ့၊ ခုနောက်ပိုင်း နင်းဆီဘိုကေးလေးတွေ သုံးလာတာ အရမ်းလှတယ်၊ ဘိုလည်းဆန်တယ်”

ဟု အကြံပေးတတ်သည်။

မမယ်က အဲ့ဒီလိုစိတ်ရှည်ပေမယ့် မေမေက တာတာကို စိတ်မရှည်ဘဲ...

“ဟဲ့... တာတာ ညည်း နည်းနည်းတော့ လွန်ပြီထင်တယ်၊ ညည်းလို customer မျိုးသာ များများကြုံရရင် မိုးနတ်မယ်စီးပွားပျက်မှာတောင် စိုးရတယ်...”

“ဟိုက အားတဲ့သူမဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်လုပ်နေရတာ၊ ဒါကို ညည်းက ခုလို တဂျီဂျီ ဖုန်းဆက်ဆက်ပြီး ပြောပြောနေတော့ ဟိုက အလုပ်ဖြောင့်ဖြောင့် လုပ်ရပါမလား၊ ငါ ကြားကြားနေတာကြာပြီ၊ ညည်းမှာ... ဝက်ခြံထွက်လည်း ဒီမိုးနတ်မယ်ကိုပဲ ဆက်၊ ညည်းဟာညည်းပိန်လည်း သူ့ကိုပဲသွားပြော၊ ညည်းဘာသာ ဝက်ခြံထွက်တာ၊ ပိန်တာ သူ့တာဝန်လား၊ သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်အောင် လုပ်နေရတာလဲ...”

“အို... မေမေကလည်း ဘာလိုမဆိုင်ရမှာလဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်မယ့်နေ့ထိ တာတာမျက်နှာ၊ တာတာ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲသမျှ သူနဲ့ဆိုင်တယ်”

“ဘုရားရေ...”

မေမေက သူ့ရင်ဘတ်သူဖိကာ တာတာ့ကို မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ... မေမေပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ မင်္ဂလာဆောင်နေကျရင် တာတာ့မျက်နှာကို မမယ်ပဲ ပြင်ရမှာ၊ တာတာ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ မမယ်ရဲ့ ဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းရမှာ၊ အဲဒီတော့ သူပြုပြင်ဆင်မြန်းရမယ့် မျက်နှာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အခြေအနေကို သူကြိုသိမထားသင့်ဘူးလား၊ ကြိုသိထားမှ အဲဒီနေ့ကျ ဝတ်စုံက ပွချောင်နေရင် ချက်ချင်း ပြုပြင်ဖို့တို့ ဘာတို့ စီစဉ်ထားနိုင်မှာ မဟုတ်လား။”

“ကဲ... ကဲ... ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒါက ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒါပေမယ့် ညည်း စိတ်က အမျိုးမျိုးပြောင်းတိုင်း မယ့်ဆီ ဖုန်းကောက်ကောက်ဆက်နေတာကရော မလွန်လွန်းဘူးလား...”

“တာတာ ဘာဆက်လို့လဲ။”

“ငါကြားပါတယ်၊ ညည်းပဲ ကတ္တီပါပုံတော် ဖိနပ်စီးမယ် ဆုံးဖြတ်ပြီး တော်ကြာနေကျတော့ ဒေါက်ဖိနပ် စီးမယ် ဖြစ်ပြန်ရော၊ ခု အင်းဝခေတ်ဆံထုံး ထုံးမယ်ပြောပြီး နောက်ကျတော့ ပုဂံခေတ်ပုံ ထုံးမယ်ဖြစ်ပြန်ရော၊ ပြီးတော့ ညည်း စိတ်မှာ ပူပန်သမျှတွေကို မယ့်ဆီဖုန်းဆက်ပြီး ခိုလိုညည်း ပြနေတာတွေ ငါမသိဘူးမှတ်လို့လား။”

ပညောင် စာအုပ်တိုက်

“မညည်းပါဘူး မေမေရော၊ ကုစဉ်းစားပေးဖို့ အကြံဉာဏ် တောင်းတာပါ၊ မမယ် စဉ်းစားပေးတာနဲ့ တာတာ့အကြိုက်နဲ့က တူတူနေတတ်လို့ပါ။”

“ဟွန်း... ခုကျမှ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ဪ... ဒါနဲ့ ညည်း သတို့သား လာမယ့်နေ့ အတိအကျ သိပြီလား၊ ဒီမှာက အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ၊ သတို့သားက ခုထိမရောက်သေးဘူး...”

“သူနဲ့ ဖုန်းရပါတယ် မေမေရဲ့၊ သူက အလုပ်ဝင်နေပြီဆိုတော့ အစောကြီး လာလို့မရလို့ပါ၊ ပြီးတော့... သူ့အမေကလည်း ခုရက်ပိုင်း ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းတော့ လေယာဉ်အကြာကြီး စီးနိုင်ပါ့မလား၊ စိုးပြီး စိတ်ပူရတာနဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို နည်းနည်း စောင့်ကြည့်နေရလို့ပါ၊ မေမေ ဘာမှမပူနဲ့၊ ဖေဖေနဲ့လည်း ဖုန်းရပြီးသား၊ ဖေဖေနဲ့ မင်းညိုတို့ မိသားစုတွေ တူတူလာကြမှာ၊ မင်္ဂလာမဆောင်ခင် တစ်ပတ်အလိုလောက် သေချာပေါက် ရောက်လာမှာ...”

“ဒါနဲ့ သမီးက မိတ်ကပ်တစ်ခါ စမ်းလိမ်းကြည့်မယ်ဆို၊ နှစ်ခါလိမ်းကြည့်ပြီးတာတောင် မလုံလောက်ဘူးလား။”

“တာတာ့ကို မျက်လုံးခြယ်ရတာ အခက်အခဲရှိလို့ ကျင့်သားရအောင် လိမ်းရင်း နောက်ဆုံးပိုင်နယ် တစ်ခေါက်မှာ မိတ်ကပ်ရော ဆံပင်ရော အားလုံးပြင်ပြီး အဝတ်အစားပါ ဝတ်ကြည့်ချင်တာ၊ အဲဒီနေ့ လိမ်းတာအဆင်ပြေရင် တာတာ့

ပညောင် စာအုပ်တိုက်

၁၁၄ * ပုညဝင်

လည်းသဘောကျပြီး comfarm(အတည်ပြု)ဖြစ်မှ မယ်မယ်
က မင်္ဂလာဆောင်နေ့မှာ အဲဒီအတိုင်း လိမ်းပေးရမှာလေ”

“ဘယ်နေ့ ရက်ချိန်းယူထားလဲ ...”

“ရှေ့အပတ် သောကြာ မေမေ”

“ဟယ် ... အဲဒီနေ့ မေမေ မအားဘူးလေ၊ ညည်းအတွား

ဆီးချိုတက်နေလို့ ဆေးခန်းပြပေးရမှာ ...”

“ဆေးခန်းက ဘယ်အချိန်ပြရမှာလဲ”

“ညနေ ၅ နာရီလောက် အိမ်ကထွက်ရမှာ”

“ဟင် ... ဒါဆို မမိဘူး၊ တာတာက ၄ နာရီ ချိန်းထားတာ၊

၅ နာရီဆို မပြီးသေးဘူး၊ ဒီလိုလုပ်မယ်လေ၊ တာတာ ပြည့်ဖူး

နဲ့ သွားလိုက်မယ်၊ မေမေတို့ ဆေးခန်းပြပြီးမှ တာတာဆီ

ကို လှည့်ဝင်လာခဲ့ကြပေါ့ ...”

“အေး ... အဲဒါ ကောင်းတယ်”

အဲဒီလိုနဲ့ ...

မိတ်ကပ် လိမ်းရမည့်နေ့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြန်ပါ

သည်။

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ထိုနေ့က သူအိပ်ရာမှ စောစောထရပါသည်။

မထလိုလည်း မဖြစ် ...။

ကိုယ့်ကို မမယ် ... မမယ်နဲ့ ခင်မင်အားကိုးလှတဲ့

တာတန်ခူးအတွက် ထမင်းလိပ် လုပ်ပေးရမှာမို့ပင် ...။

မနေ့ညနေ သူ အိမ်ပြန်လာကတည်းက သူမကို

ဆေးထားသည့် ကတိကို သတိရကာ City Mart ထဲသို့ဝင်ပြီး

ထမင်းလိပ်လုပ်ဖို့ လိုအပ်သည့် ရေညှိပြားတွေ ဝယ်လာခဲ့သည်။

တာတန်ခူးနဲ့ သူနဲ့ ရေစက်ပါတယ်လို့ပဲ ဆိုရမလား

သေ ...။ သူ အလုပ်လုပ်လာသည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ

တာတန်ခူးကို အလိုလိုက်သလိုမျိုး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အလို

မလိုက်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်။

သူက တာတန်ခူးအတွက် ထမင်းလိပ်ကို စိတ်ပါ

ဆက်ပါ လုပ်နေလိုက်သည်။ များများလေးလုပ်ပြီး ပလတ်စတစ်

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ဘူးပြားကြီးထဲသို့ စီကာရီကာ ထည့်ရသည်။ ပြီးတော့ အချဉ်ကို ဘူးနဲ့ သတ်သတ်လေး ထည့်လိုက်သည်။

တာတာနဲ့ ချိန်းထားတာက ညနေမှပဲဆိုပေမယ့် အိမ်ကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာဖို့ အချိန်မရတာမို့ ခုကတည်းက ထည့်ယူသွားပြီး ရုံးခန်းရောက်တော့မှ ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထားရမှာပင်။ တာတာ လာတော့မှပဲ ရေခဲသေတ္တာထဲက ထုတ်ယူပြီး ကျွေးရတော့မှာပေါ့...။ အစားကောင်း စားရပြီဆို ပြုံးနေတတ်တဲ့ တာတာ မျက်နှာကလေးကို မြင်ယောင်ကာ မိုးမဟာ ပြုံးရသည်။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဒီကလေးမကို ရတဲ့ သတို့သားလေးဟာ တော်တော်ကံကောင်းတာပဲပေါ့၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ သတို့သားဆိုလို့ သူ့သတို့သားက ခုထိကို ရောက်မလာသေးပါလား။ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့က ဆယ်ရက်ပဲ လိုတော့တာမဟုတ်

လား...။

အင်းလေ ... ဟိုက အလုပ်ကိစ္စတွေ ဖြတ်မရသေးလို့ မလာနိုင်သေးတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ သူတို့ချင်း ကျေနပ်ရင်ပြီးတာပါပဲ၊ ကိုယ့်အနေနဲ့ကတော့ သတို့သားကို စောစောလေး ရောက်လာစေချင်တာပါ။ နှစ်ယောက်အတူ အဝတ်အစားဝတ်ကြည့်ကြရင် ပိုကောင်းမှာပေါ့။ တာတာ ပိုပြီး ကြည်နူးရမှာပေါ့...။

ခုလည်း တာတာ ကြည်ရတာ ကြည်ကြည်နူးနူး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပါပဲလေ...။

မိုးမဟာက တာတာအကြောင်း တွေးမိနေရင်းက

ထမင်းလိပ်ဘူးကို ပလတ်စတစ်ခြင်းလေးထဲသို့ ထည့်ကာ အသင့်ပြင်ထားလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ရေချိုးပြီးတော့ အစိမ်းရောင် ချိပ်လုံချည်နှင့်၊ အစိမ်းရောင် ဝတ်ပြီး ပုလဲပုတီးအတိုလေး တစ်ကုံးဆင်မြန်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပလတ်စတစ်ခြင်းလေးကို ဆွဲပြီး အိမ်မှထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူက တစ်ယောက်တည်း သွားလာတဲ့အခါ သူ့ Mark II ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလေ့ရှိပြီး အလုပ်ကိစ္စအတွက် အယဉ်တို့ နွဲ့တို့တွေကိုပါ ခေါ်ပြီးသွာလိုလျှင်တော့ ဒရိုင်ဘာမောင်းသည့် လုပ်ငန်းသုံး စူပါကတ်စတန်ကားကို သုံးလေ့ရှိပါသည်။

မိုးမဟာ ရုံးခန်းသို့ရောက်တော့ အယဉ်က အပြေးကလေး ထွက်ကြိုသည်။

သူက အယဉ်ကို ပလတ်စတစ်ခြင်း လှမ်းပေးရင်း “ခြင်းထဲက ထမင်းလိပ်ဘူးကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထားလိုက်နော် အယဉ်”

“ဟယ် ... ထမင်းလိပ် စားရဦးမယ်၊ ပျော်လိုက်တာ”

“အယဉ်တို့အတွက် နောက်နေ့မှ သပ်သပ်လုပ်ပေးမယ်၊ ဒါက တာတာပို့...”

“အယ် ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီနေ့ မမတာလာမှာ ညနေ ၄ နာရီ ချိန်းထားတာပဲ”

အယဉ်က ခြင်းကိုယူကာ နောက်ဘက် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

အယဉ် ပြန်ထွက်လာတော့ သူက အလုပ်ခန်းထဲ
သို့ အယဉ်နှင့် အတူဝင်လာရင်း...

“တာတာအတွက် ဝတ်စုံအသင့်ဖြစ်ပြီလား အယဉ်”

“အသင့်ပါပဲ မယ်မယ်...”

“မယ်မယ်ကို ပြပါဦး၊ မယ်မယ် သေချာ ပြန်စစ်လိုက်
ဦးမယ်၊ ကျောက်ထိုးတာတွေ ပြတ်ပျက်ထွက်တာမျိုး လုံးဝ
မဖြစ်စေရဘူးနော် အယဉ်၊ အယဉ် သေချာစစ်ထားရဲ့လား”

“စစ်ထားပါတယ် မယ်မယ်ရဲ့”

သူက အယဉ် ထုတ်ယူလာသည့် ထိုင်မသိမ်းကို
သေချာပြန်ကာ စစ်ဆေးလိုက်သည်။

အယဉ်ကလည်း ကျောက်တွေကို စစ်ဆေးရင်း...

“ဒီနှစ်အတွက် အလှဆုံးဒီဇိုင်း၊ အသစ်ဆုံးဒီဇိုင်းကို မမ
တာတာ ဝတ်ရမှာ၊ သိပ်ကဲကောင်းတာပဲ”

“ဪ... အယဉ်၊ ဒီဝတ်စုံနဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် ပိုးတောင်
ရှိည့် ပန်းရောင်ကလေးကို သပ်သပ်ဖယ်ထားနော်၊ သူ
သတို့သားလေးအတွက် လိုအပ်ရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မယ်မယ်၊ ဒါနဲ့ မယ်မယ်... ဒီနေ့ ထရိတ်ဒါး
ဟိုတယ်မှာ တစ်ပွဲ သွားစရာရှိသေးတယ်နော်”

“အင်း... မယ်မယ် မှတ်မိတယ်၊ ဒါလေး သေချာပြန်စစ်
ကြည့်ချင်သေးလို့ ဝင်လာတာ၊ တာတာနဲ့က ညနေ
မဟုတ်လား၊ မယ်မယ် ဟိုကပြီးတာနဲ့ ဒီလို ပြန်လာခဲ့မယ်”

သူက တာတာကို လိမ်းရမည့် မိတ်ကပ်၊ တာတာ
ဝတ်ဖို့ ထိုင်မသိမ်း၊ အပေါ်အင်္ကျီ၊ ပဝါ၊ အထူးစပါယ်ရှယ် အပ်
ထားပေးသည့် ကတ္တီပါပုံတော်ဖိနပ်တို့ကို သေချာ စစ်ကာ အဆင်
သင့်ပြင်ထားပြီးမှ ထရိတ်ဒါးဟိုတယ် ပွဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ညနေ ၄ နာရီမထိုးခင်မှာပဲ သူ ရုံးခန်းသို့ပြန်ရောက်
လာခဲ့သည်။ သူရောက်ပြီး ခဏနေတော့ တာတာက သူ့သူငယ်
ချင်း ဖူးပြည့်နှင့်အတူ ရောက်လာပါသည်။

“ဟယ်... မမတာ လာပြီ၊ မယ်မယ်ရေ မမတာ ရောက်
လာပြီ...”

အယဉ်အသံကြောင့် သူ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်လာ
ခဲ့တော့ တာတာက သူ့ကို ပြုံးပြကာ...

“မမယ်... တာတာ အိမ်က ဘာမှ စားမလာဘူးနော်၊
မိုက်က ခုကတည်းက ဆာနေပြီ...”

“အဲမယ်လေး... စားရမှာ၊ စားရမှာ၊ မပူနဲ့ မမတာ၊ မယ်မယ်
က အစောကြီးကတည်းက ထမင်းလိပ်တွေ အများကြီး
ယူလာတာ၊ အဖည်တို့ကိုတောင် ကျွေးတာ မဟုတ်ဘူး၊
မမတာ စားဖို့တဲ့...”

“မမယ်က မမေ့ဘူးပဲ၊ တာတာကဖြင့် မမယ် အလုပ်များ
ပြီး မေ့နေမယ်ထင်တာ၊ ကျေးဇူး ကျေးဇူး မမယ်၊ အယဉ်
ရေ မြန်မြန်ကျွေးတော့...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ခုပဲ သွားယူခဲ့ပါ့မယ်”
သတို့သမီးလောင်းလေးကတော့ ရွှင်လန်းတက်ကြွ

နေပါသည်။ ဒူးအတိ ဂျင်းပဲနံ့မှိုတက်လေးနှင့် ရှပ်ပုံစံ ရင်စေ့အင်္ကျီ ဖြူဖြူပွပွလေး ဝတ်ထားကာ မျက်နှာလေး ရှင်းပြောင်နေသော တာတာပုံစံလေးကို သူက သဘောတကျ တစ်ချက်ကြည့်မိရင်း...

“ခုတော့လည်း မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာဝက်ခြံမှ မရှိတော့ပါလား...”

“အဲ့ဒါ မမယ် ကျေးဇူးပေါ့၊ တာတာက မမယ်ပြောတဲ့ အတိုင်း stress မရှိအောင် စိတ်ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေလိုက်တော့ ဝက်ခြံတွေက ထွက်မလာတော့ဘူးလေ”

“ဒါနဲ့... အန်တီရော မပါဘူးလား တာတာ”

“မေမေက ဘွားဘွားကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့နေတယ်လေ၊ ပြီးမှ ဒီကို ဝင်လာခဲ့မယ် ပြောတယ်”

“ကဲ... လား၊ ဒါဆို စ၊ လိမ်းလိုက်ကြရအောင်”

“ဟင်... နေပါဦး မမယ်ရဲ့၊ တာတာ ထမင်းလိပ် အရင်စားပါရစေဦး၊ အယဉ်ရေ... မြန်မြန်လာပါတော့...”

တာတာ အမူအရာကလေးတွေက ချစ်စဖွယ်ရှိသူက ပြုံးမိသည်။ အယဉ် ထမင်းလိပ်တွေ ထည့်ယူလာတော့ တာတာက တစ်ခုပြီးတစ်ခု လောဘတကြီး စားနေသည်။ ပူးပြည့်က တာတာကျောကို ဖိကာ...

“ဟဲ့... နင်မယ်၊ နင်မယ်၊ ဖြည်းဖြည်းစား၊ တကတည်း ဘယ်တိုင်းပြည်က ငတ်မွတ်ပြီး ပြန်လာမှန်း မသိဘူး”

“စားကောင်းတာကိုးဟ၊ မမယ် လက်ရာက ရှယ်ပဲ၊ လာနင်လည်းစား”

“နင်ပဲ ဝအောင်စားပါ၊ ငါ ခုလေးပဲ ကြေးအိုးသောက်လာတာ၊ ဗိုက်အရမ်းပြည့်နေပြီ”

“ဟဲ့တ်လား၊ ကောင်းတယ်၊ ငါ၊ ပိုစားရတာပေါ့...”

တာတာက ထမင်းလိပ်စားနေရင်းက သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်သေးသည်။ မိတ်ကပ်လိမ်းဖို့ အခန်းထဲကိုလာတော့လည်း လက်က ထမင်းလိပ်ပန်းကန်ကို ကိုင်လာရင်း မိတ်ကပ်လိမ်းပြီး ရင် ထပ်စားလို့ရတာပေါ့ဟု ဆိုသေးသည်။

ဒီနေ့က ဖိုင်နယ် အစမ်းလိမ်းရမှာမို့ သူက တကယ့်မင်္ဂလာပွဲနေ့လို သေသေချာချာလေး လိမ်းပေးနေရင်း သူမ မျက်လုံးလေးတွေ ကြည်လင် တောက်ပနေတာကို သတိပြုမိသည်။ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေ ပြုံးရိပ်သမ်းနေတာကိုလည်း အနီးကပ် တွေ့ရသည်။ ဒီမျက်လုံးနဲ့ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေကို ပြောင်းလဲပစ်တော့မည့် ကြံကြံမျှာကို သူလည်း ကြိုမသိခဲ့။ သူမလည်း ကြိုမသိခဲ့။

ခဏခဏ အစမ်းလိမ်းခဲ့ဖူးပြီမို့ မျက်တောင်ခတ်သည့် ကိစ္စကလည်း အဆင်ပြေသွားသည်။ မိတ်ကပ်ပြီးတော့ ဆံပင်... ။ အားလုံးပြီးတော့ သူမကို ထိုင်မသိမ်းဝတ်ဖို့ ပြောပြီး သူ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ အယဉ်ကတော့ လိုအပ်ရင် ကူညီဖို့ အဝတ်လဲခန်းအပြင်မှာ စောင့်ကျန်ခဲ့သည်။

အချိန်အနည်းငယ်အကြာမှာ...

“မယ်မယ်ရေ... ကြည့်ပါဦး... သတို့သမီးလေးက လူလိုက်တာ...”

အယဉ်အသံကြောင့် သူ နောက်သို့လှည့်ကြည့်မိ

သောအခါ အခန်းထဲမှ လှပစွာလှမ်းထွက်လာသော အလွန် လှပ ကြော့ရှင်းသည့် သတို့သမီးကလေးကို မြင်ရလေသည်။

ပန်းနုရောင် သတို့သမီးဝတ်စုံကလေးဖြင့် နုနယ်စွာ လှပလွန်းသော ချစ်စဖွယ် သတို့သမီးကလေးကို သူ ငေးကြည့် နေမိသည်။ လှပသည့် သတို့သမီးများစွာကို မြင်ဖူးခဲ့သော်လည်း ချစ်စရာကောင်းသည့် သတို့သမီးကလေးတော့ သိပ်များများစားစား မတွေ့ခဲ့ဖူးလိုလား... ဒါမှမဟုတ် တာတာကို ကိုယ့်စိတ်က ပိုပြီး ချစ်ခင်စေတနာထားမိလိုလား ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ သူ တာတာ ကို ငေးကြည့်ချင်နေမိသည်။

“မမယ် ... တာတာ လှရဲ့လား”

သူ ပြုံး၍ အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။
ထိုအခိုက်မှာပဲ ပန်းမြည်သံ ကြားရသည်။

“တာတာ နင့်ဖုန်း...”

ပြည့်ဖူးက တာတာကို ဖုန်းလှမ်းပေးလိုက်သည်။

“မေမေဆီက ထင်တယ်”

တာတာက ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်ရင်း...

“မေမေ ... တာတာ အရမ်းလှတာပဲ၊ လာကြည့် ... လာ ကြည့် ... ဟင် ...”

ရွှင်မြူးစွာ ပြောလိုက်သော အသံကလေးက တိခနဲ ရပ်ကာ လူက ဖြုန်းခနဲ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ပန်းကို နားမှာကပ် ထားရင်းက နှုတ်ခမ်းလေးမသိမသာဟာလျက် မျက်လုံးတွေအရောင် မှိန်ကျသွားသည်။

“တာတာ ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပြည့်ဖူးက မေးတော့ သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေက ပြည့်ဖူးဆီ ရွှေ့သွားကာ ပန်းကို နားမှခွာလိုက်ရင်း...

“မေမေက ပြောတယ်၊ အင်္ဂလန်က ဖုန်းရတယ်တဲ့၊ မေမေ ဆက်တာတဲ့၊ မင်းညိုက ဟိုမှာ လက်ထပ်လိုက်လို့ ဒီကို မလာတော့ဘူးတဲ့၊ မေမေ ငါ့ဆီ အခုလာနေပြီတဲ့၊ အဲ့ ... အဲ့ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟင် ပြည့်ဖူး...”

“ဟယ် ... တာတာရယ်”

တာတာကို ကြည့်ရင်း သူရော အယဉ်တို့အားလုံးပါ အံ့အားသင့်နေသည်။

ထိုလျှပ်တစ်ပြက်အချိန်လေးမှာပဲ သူမက သူတို့ အားလုံးရှေ့မှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

“တာတာ ...”

“မမတာ ...”

ပြည့်ဖူးနှင့် အယဉ်တို့အားလုံး ပြိုင်တူအော်လိုက် ကြသည်။ အယဉ်၊ နွဲ့၊ ကျော့နှင့် သူ့စာတို့အားလုံးက ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ ဖြစ်ကြလျက်...

“လုပ်ကြပါဦး ... မမတာ ထွက်ပြေးသွားပြီ၊ မမတာရေ”

“ဟဲ့ ... တာတာ၊ မပြေးနဲ့လေ၊ တာတာရေ...”

ပြည့်ဖူးသည် တာတာကို အော်ခေါ်ရင်း တာတာ နောက်မှ ဖြေးထွက်လိုက်လာသည်။ တာတာကတော့ နောက်ဆုံး လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ ထိုင်မသိမ်း အနားစကို ဆုပ်ကိုင် မှု့လျက်

ခြံပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားပြီး အသင့်တွေ့ရသော တက္ကဆီကို လှမ်း
တားပြီး ကားပေါ် ပါသွားသည်။

ပြည့်ဖူးက ထူပူပျာဝေလျက် ကားနှင့်လိုက်ရန် ခြံထဲ
မှာ ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ လျှောက်လာရင်း ဒူးညှိတ် ယိမ်းယိုင်
သွားတာမို့ နွဲ့က ပြေးတွဲထားလိုက်ရသည်။

ပြည့်ဖူးက ရင်ဘတ်ကို ဖိလျက် ခြံပြင်သို့ လက်ညှိုး

ထိုးရင်း...

“လိုက် ... လိုက်မှဖြစ်မယ်၊ တာတာနောက် လိုက်မှဖြစ်
မယ်၊ ဒါ ... ဒါပေမယ့် ငါ ... ငါ ကားမမောင်းနိုင်တော့
ဘူး။”

ထိုအခိုက်မှာပဲ မိုးနတ်မယ်၏ ကားက ပြည့်ဖူးတို့
နားမှ ဖြတ်လျက် အရှိန်မြင့်စွာ မောင်းထွက်သွားသည်။

ကျောက ပြည့်ဖူးနားသို့ ပြေးလာကာ ...

“မမရေ... မပူနဲ့... မပူနဲ့၊ မယ်မယ် လိုက်သွားပြီ၊ အယဉ်
လည်း ပါသွားတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ အမလေး ... တော်ပါသေးရဲ့ ...”

ပြည့်ဖူးက သက်မချရင်း တာတာကို မယ်မယ်မီပါ
စေဟု တိုးတိုးလေး ဆုတောင်းနေသည်။

နွဲ့တို့ကတော့ တာတာဘက်က မခံမရပ်နိုင်ဘဲ ...

“ဟိုအကောင်က ဘာမို့လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ ...၊ မမတာ
လို မိန်းကလေးမျိုးကို ထားခဲ့စရာလား၊ ဟွန်း ... ခုနေ
တွေ့ကြည့်စမ်း၊ နွဲ့တို့က ဒီအတိုင်းမထားဘူး၊ ဒင်းခေါင်

ပေါ်မှာ ဆံပင်တစ်မွေးမှ မကျန်အောင် ဆွဲနှုတ်ပစ်လိုက်ဦး
မယ်”

“အမလေး ... အသည်းယားတယ်၊ အသည်းယားတယ်၊
တကယ်ပဲ ကျောနဲ့တွေ့ရင် ဒင်းကို အရှင်မထားဘူး ...”

“မမတာကို သနားလိုက်တာဟယ်၊ မမတာ စိတ်တွေတာ
တွေ နောက်သွားတာများလားဟင် ...”

“ဟဲ့ ... မဦးမချွတ်၊ နောက်စရာလားဟဲ့၊ နောက်စရာလား”

မိုးနတ်မယ် ခြံထဲမှာတော့ နွဲ့၊ ကျောနှင့် သူစာတို့
ရဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မကျေအပ်သံတွေ ဆူညံနေဆဲ ...။

“ဟော ... ဟော ... ဟိုဘက်ကို ကွေ့သွားပြီ၊ အံ့မလေး ...
မယ်မယ် တအားမမောင်းနဲ့လေ၊ သတိထားပါ မယ်မယ်၊
အယဉ် မျက်ခြည်မပြတ်အောင် ကြည့်နေပါတယ် ...”

အယဉ်က ရှေ့က တက္ကဆီကိုကြည့်ရင်း ပါးစပ်က
အဆက်မပြတ် ပြောလာနေသည်။ မိုးမဟာကတော့ ရှေ့ကားကို
မီဖို့သာ စိတ်စောကာ လိဗာကို ဖိနင်းသည်။

တာတာဟာ သတင်းဆိုးကိုကြားကြားချင်း ထူပူ
ပျာဝေသွားခဲ့ရမှာ။ ဒါကြောင့်သာ သတို့သမီးဝတ်စုံကြီးနဲ့ သတိ
လက်လွတ် ပြေးထွက်သွားခဲ့တာ ...။ ကိုယ် ခင်မင်မိသူကလေး
မို့ မိုးမဟာ စိတ်ပူရပါသည်။ သူကလေးရဲ့ အဖြစ်အတွက်လည်း
သနားကရုဏာသက်ရပါသည်။

ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ ရက်ပေါင်း တော်တော်ကြာ
ပျော်ရွှင်နေခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ကိုယ့်ရှေ့ရောက်လာတိုင်း ကလေး

ဆန်ဆန် ချစ်စရာ အပြောကလေးတွေနဲ့ ဖြူဖြူစင်စင် ဖော်ဖော်
ရွေရွေ ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်သူကလေးပါ။

ကိုယ့်ဆီ တဂျီဂျီ ဖုန်းဆက်ကာ အမေးအမြန်းထူ
တိုင်း သည်းခံစိတ်ရှည်စွာသာ တုံ့ပြန်မိခဲ့တာ။ ခုနကလေးကပဲ
ပန်းနုရောင် သတို့သမီးဝတ်စုံကလေးနဲ့ လှချင်တိုင်း လှနေခဲ့သေး
တာ။ တောက်ပတဲ့ မျက်ဝန်းကလေးတွေ၊ ပန်းသွေးခြယ်နေတဲ့
ပါးပြင်မိုးမိုးကလေးတွေ ...။ ပြီးတော့ အပူအပင်မဲ့စွာဖြင့် သူယူ
လာတဲ့ ထမင်းလိပ်ကို အားရပါးရစားနေတဲ့ ဟန်ကလေးကို ပြန်
မြင်ယောင်ကာ သူမရဲ့ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကလေးတွေကို သူ နှမြော
နေမိပါသည်။

ခု ... သူမ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ အိမ်ပြန်မှာလား။
အိမ်ပြန်တာပဲ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းရသည်။

“ဟော ... ရှေ့နှစ်စီးကျော်မှာ မီးပွိုင့်မိနေပြီ မယ်မယ်”

အယဉ်က ရှေ့ကားကို လှမ်းကြည့်ရင်းပြောသည်။
တာတာကားက နဝဒေးမီးပွိုင့်မှာ မိနေသည်။

“အယဉ် တာတာ အိမ်ပြန်တာများလား”

“မဟုတ်ဘူး မယ်မယ်၊ အယဉ်ကို ပြောဖူးတာတော့ သူ၊
အိမ်က ပါရမီမှာတဲ့၊ အခုက ပါရမီ ကျော်လာပြီလေ၊
ဟောဟော ... မီးပွိုင့်စိမ်းပြီ မယ်မယ်၊ မောင်းမောင်း ...”

မီးပွိုင့်လွှတ်တော့ သူက ပို၍အရှိန်မြင့်ပြီး မောင်း
သိုက်သည်။

“ဟော... ကိုးမိုင်ဘက်ကို ကွေ့သွားပြီ မယ်မယ်၊ မြို့ပြင်
ဘက်ကို ထွက်မှာထင်တယ်”

ရှေ့ကားက ရှစ်မိုင်လမ်းဆုံကိုကျော်ကာ အရှိန်မြှင့်
၍ မောင်းနေသည်။

ကိုးမိုင်ကို ကျော်စပြုလာချိန်မှာ သူက တက္ကဆီနှင့်
ဘေးချင်းယှဉ်၍ မောင်းလိုက်ရင်း ကားမှန်ကို ချလိုက်သည်နှင့်
အယဉ်က တက္ကဆီဘက်ကို ခေါင်းပြုထွက်ရင်း...

“မမတာ... မမတာ... ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ အယဉ်တို့နဲ့
ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု အော်ပြောလိုက်သော်လည်း တာတာက လှည့်
ကြည့်မလာဘဲ ရှေ့တူရှုကိုသာ ငှုငှုကြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။
အယဉ်က ပိုအားပါလာကာ...

“ဒီမှာရှင် တက္ကဆီဆရာ ကားရပ်ပေးပါ”

ကားဆရာက အကြောင်ကြောင် ပုံစံဖြင့် လှည့်ကြည့်
လာသည်။

အယဉ်က ထပ်အော်ပြန်သည်။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ ကျေးဇူးပြုပြီး ရှေ့နားကျရင် ကားရပ်ပေးပါ၊
အယဉ်တို့က သတိုးသမီးရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ”

“ကျုပ်ကို မြို့ပြင်ဘက်ထိ မောင်းပေးဖို့ ငှားလာတာဗျ”

“ဪ... တကတည်း သူကလည်း အရေးထဲကျမှ တက္ကဆီ
ခကို မက်နေသေးတယ်၊ ဒီမှာရှင် ကိုရွှေဒရိုင်ဘာ၊ ရှင်
မောင်းလေ၊ ပဲခူးထိအောင် မောင်းချင်မောင်းလိုက်၊ သေချာ

တာကတော့ ပဲခူးပဲရောက်ရောက်၊ ပုဂံပဲရောက်ရောက် ရှင်
ကားခ တစ်ပြားမှ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ
တစ်ပြားမှကို မပါဘူး”

“ကျွဲ... ကျွဲ... ”

ကားသမားက ကားကို လမ်းဘေးကပ်၍ ရပ်လိုက်
သည်။

“အဟင်းဟင်း... ခုလိုကျမှပဲ ကားက ရပ်တော့တယ်၊
သဘောပေါက်လွယ်သားပဲ”

အယဉ်က နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ရင်း ပြောလိုက်သည်။ မိုး
မဟာကလည်း တက္ကဆီရှေ့ကို ကျော်ကာ ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး
ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်။ အယဉ်က ရှေ့ကနေ ပြေးသွားနှင့်ကာ
တက္ကဆီနောက်ခန်းကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ရင်း...

“မမတာရယ်... စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ လာ... လာ၊ မယ်မယ်
လိုက်လာတယ်၊ အယဉ်တို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့နော်၊ မမတာတို့
အိမ်ကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်”

“ဟင့်အင်း... မလိုက်ချင်ဘူး၊ ငါ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်
ဘူး...”

“လိုက်ခဲ့ပါ မမတာရယ်”

“ဟင့်အင်း...”

တာတာက ကားပေါ်မှာ ဇွတ်ပေထိုင်နေတာမို့
အယဉ်က ခေါင်းကုပ်နေဆဲမှာ မိုးမဟာက အယဉ်နောက်မှာ
ရပ်လာခဲ့ပါသည်။

“ညီမလေး...”

တည်ငြိမ်သော ခေါ်သံကြောင့် တာတန်ခူးက မျက်လွှာပင့်၍ ကြည့်သည်။

သူက ကားထဲက သူမကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ညီမလေးအတွက် စိတ်ပူလို့ မမယ် သွားစရာရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို ထားပြီး လိုက်လာခဲ့တာပါ။ မမယ်နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့နော်၊ ညီမလေးကို ချက်ချင်း အိမ်ပြန်မပို့ပါဘူး၊ မမယ်တို့ တစ်နေရာဝင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဦးမယ်လေ၊ နော် ညီမလေး...”

တာတန်ခူးက သူ့ကို ဖိုက်ကြည့် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“လာ...”

သူ လက်ကမ်းလိုက်တော့ သူမက သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်လျက် ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်။ သူမ လက်ကလေးတွေက အေးစက်လို့နေပါသည်။

သူက သူမကို သူ့ကားဆီ ဖေးမခေါ်သွားကာ ကားရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်စေလိုက်သည်။ အယဉ်က ကားနောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

အပြန်လမ်းမှာ သုံးယောက်လုံး တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ကြေကွဲစရာကောင်းသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူမက အပြင်ဘက်ကို ငေးရင်း လိုက်ပါလာသည်။

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းဘက် အင်းလျားကန်ပေါင်နားရောက်တော့ သူက ကားကို ကန်ပေါင်အစွန်းဘက်သို့ ကွေ့၍ ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရေသန့်တစ်ဘူး ထုတ်ပေးလိုက်ရင်း...

“ရှေ့... ညီမလေး ရေသောက်လိုက်ဦး၊ မမယ် ကားမှန်တွေ ချပေးမယ်၊ ခဏလေး လေရှူလိုက်နော်”

တာတန်ခူးက ရေသန့်ဘူးကို လှမ်းယူပြီး ဘူးတစ်ဝက်နီးပါး ကုန်အောင် အငမ်းမရ မော့သောက်ပစ်လိုက်သဖြင့် မေးစေ့မှာ ရေတွေ ခိုသီးသွားသည်။

မိုးမဟာက ကားဒက်ရှိဘုတ်ပေါ်က ဖုန်းကိုလှမ်းယူ၍ အယဉ်ကိုလှမ်းပေးရင်း...

“အယဉ်... ရုံးကို ဖုန်းဆက်လိုက်ဦး၊ အန်တီတို့ ရောက်ချင်ရောက်နေမှာ၊ စိတ်ပူနေဦးမယ်၊ တာတော့ကို ပြန်တွေ့ပြီ၊ အိမ်ကို ပြန်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်”

“ဟုတ်... မယ်မယ်၊ အပြင်ထွက် ဆက်လိုက်မယ်နော်၊ အယဉ်လည်း လေရှူချင်လို့၊ မမတာအတွက် စိတ်ပူရလွန်းလို့ မွန်းပြီး မောတောင်နေတယ်”

အယဉ်က ကားပေါ်မှဆင်းသွားပြီး ဖုန်းဆက်နေပါသည်။

မိုးမဟာက တစ်ရှူးဘောက်ထဲက တစ်ရှူးစတချို့ ထုတ်ယူကာ တာတော့ကို ပေးလိုက်ရင်း...

“ရှေ့... ညီမလေး၊ ရေတွေ သုတ်ပစ်လိုက်ဦး”
တာတာက တစ်ရှူးကို လှမ်းယူကာ မေးစေ့တစ်ခုကို

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ တာတာက ငိုလည်းမခိုဘဲ မျက်လုံးတွေက ကြောင်စိစိလေး ဖြစ်နေသည်။

အဲဒီ မျက်လုံးကြောင်ကြောင်လေးတွေကိုကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲတောင် မွန်းကြပ်လာရပါသည်။

သူက တိတ်တခိုး သက်ပြင်းချရင်း ...

“ညီမလေး ... ဒီအချိန်မှာ ညီမလေးကို ခံစားမနေပါနဲ့လို့ မမယ် မပြောဘူး၊ ခံစားရမယ့် အခြေအနေမှာ ခံစားလိုက်ပါ။ ခံစားရတဲ့အတိုင်း ပြုမူလိုက်ပါ။ ပြီးရင်တော့ မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ ညီမလေး။ ခံစားရင်းကပဲ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ငါ အခုခံစားရသမျှတွေဟာ ဘာမှ မဟုတ်တော့ပါဘူးလို့ တွေးပါနော်၊ ပြီးတော့ ဒါဟာ ညီမလေးအတွက် နာကျင်စရာ အတိတ်တစ်ခု ဖြစ်သွားပြီဆိုပြီး စိတ်မဆင်းရဲပါနဲ့၊ လူတော်တော်များများမှာ ခံစားနာကျင်ရတဲ့ အတိတ်တို့ နောင်တတို့ဆိုတာ ရှိတာပဲ၊ မမယ်မှာလည်း ရှိတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အတိတ် ဘယ်လိုပဲရှိရှိ အခု မမယ်ဘဝမှာ မမယ် အောင်အောင်မြင်မြင် ရပ်တည်နေနိုင်တယ်၊ လူ့ဘဝကို ဒီလိုပဲ ရှေ့ဆက်သွားနေရတယ်၊ ကိုယ်မကြိုက်တဲ့ အတိတ်ကြောင့် ကိုယ့်အနာဂတ်ဟာ မလှပတော့ဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝဟာ နှစ်ခါတောင်နှစ်နာရတယ်၊ ကိုယ့်အနာဂတ်မှာ ကိုယ် ကြိုက်တာတွေများလာတော့မှ အတိတ်က မကြိုက်တာတွေကို ဖုံးလွှမ်းအနိုင်ယူသွားမှာလေ ... မဟုတ်ဘူးလား”

သူ့ကိုကြည့်ကာ သူ့စကားကို နားထောင်နေသော တာတာ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်စတွေ ရစ်ဖွဲ့လာပါသည်။

သူမက တုန်ရင်သံကလေးဖြင့် ...

“တာတာ့ကို အားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမယ်၊ တာတာ အခု အားရပါးရ ငိုပစ်လိုက်မယ်၊ ပြီးရင် ဒီကိစ္စအတွက် တာတာ ထပ်ပြီး မခံစားတော့ဘူး၊ တာတာ ငိုနေတာကို မမယ် ခဏစောင့်ပေးလို့ ရတယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ရပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ ငိုပါ၊ အားရပါးရသာ ရင်ဖွင့် ငိုလိုက်ပါ”

“အစ် ... အစ် ... ဟီး”

တာတာက စကားပြောနေရင်းက မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာခဲ့လျက် စကားဆုံးချိန်မှာ အားရပါးရ ငိုချလိုက်တော့သည်။

မိုးမဟာသည် ကိုယ့်နံဘေးမှာ အသည်းခိုက်အောင် ငိုကြွေးနေသော တာတာ့ကို ငေးကြည့်ရင်း သူမရဲ့ခံစားချက်ဟာ သူ့ဆီကို ကူးစက်လာသလားဟုပင် ထင်ရလျက် ရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့မွန်းကြပ်လာသည်။ သနားလိုက်တာ ... ဘယ်လိုပေးမရမှာပါလိမ့်။ ကိုယ်သာ မိန်းမအစစ်ဆိုရင်၊ ဒါမှမဟုတ် gay အစစ်ဆိုရင်တော့ ခုချိန်မှာ သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်မှာ ပွေ့မက်လျက် နွေးထွေးစေမည်ထင်သည်။ ခုတော့ ကြည့်နေရုံသာ တတ်နိုင်စေသည်။

၁၃၄ * ပုညဝင်

တာတာက အားရအောင် ငိုပြီးတော့မှ ပါးပြင်ပေါ်
က မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံဖြင့် ဘယ်ပြန် ညာပြန် ပွတ်သုတ်ပစ်
လိုက်ရင်း စကားတစ်ခွန်းကို ခပ်တင်းတင်း ဆိုလေသည်။
“အိမ်ပြန်မယ်...”

အပိုင်း (၂)

“ဒါက ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ တာတာ”

“ဟိုနား ဒီနား ...”

“ကြည့် ... ကြည့် ... ပြောပုံကိုက”

ဒေါ်တင်ဇာမှာ သမီးဖြစ်သူရဲ့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်
အလေးမထားဟန် ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး ဖြေပုံကြောင့် စိတ်တိုရပါ
သည်။

မင်္ဂလာကိစ္စ ပျက်ပြီးကတည်းက တာတာဟာ စိတ်
လေလွင့်ကာ သူ့အပေရှိရာ အင်္ဂလန်ကိုလည်း မပြန်၊ ဒီမှာလည်း
ဘာအလုပ်မှ မည်မည်ရရ မလုပ်၊ ဘာကိုမှ အာရုံစူးစိုက်ခြင်းမရှိဘဲ
ပြည့်ဖူးနဲ့ချိန်းကာ လည်ပတ်လိုက်၊ မိုးနတ်မယ်ခြံကို သွားလိုက်နှင့်
အိမ်မကပ်ဘဲ အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့တာပင် ...။ တာတာ ဒီလိုပုံစံဖြစ်
နေတာကို ကြည့်ရင်း ဒေါ်တင်ဇာမှာလည်း စိတ်မချမ်းသာတော့။
ခုလည်းပဲ မိုးလင်းရုံရှိသေး၊ ဂျင်းပဲနံနှင့် တီရှပ်နှင့် အိတ်တစ်လုံးကို

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

စလွယ်သိုင်းကာ အပြင်ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်နေပုံကို တွေ့ရတာ ဘယ်လိုမှ အချိုးမပြေပါ ...။

“ဟိုနား၊ ဒီနားဆိုတာ ဘာစကားလဲ မိတာရဲ့ဟင်၊ ညည်း အပြင်ထွက်မယ်ဆိုလည်း ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သွားမယ်၊ ဘယ် တော့ ပြန်လာမယ်ဆိုတာ အိမ်ကလူတွေ စိတ်မပူရအောင် ပြောခဲ့ရမယ်လေ၊ ဒီအတိုင်း ဟိုနား၊ ဒီနားဆိုပြီး ထွက်သွား လို့ ဖြစ်မလား ...။ သမီး မိန်းကလေး မွေးထားတာဟဲ့၊ ပေါက်လွတ်ပဲစား လွတ်ထားမယ့် အမေမျိုး မဟုတ်ဘူး”
“မေမေ့ကို တမင် မပြောချင်လို့ မပြောတာမှမဟုတ်တာ၊ တာတာလည်း ဒီလိုပဲ ဟိုနား၊ ဒီနား အပျင်းပြေလျှောက် သွားချင်လို့ ထွက်လာတာပဲလေ၊ အဲ့ဒီလိုသွားရင်းနဲ့မှ စိတ် ကူးပေါက်ရင် ပေါက်သလို လမ်းကြောင်းကပေါ်လာတာ၊ သွားရင်းလာရင်း ရှော့ပင်းစင်တာတွေ့လို့ တစ်ယောက် တည်း ဈေးဝယ်ချင်စိတ်ပေါက်ရင် ဝင်ဝယ်မယ်၊ အဖော် လေးနဲ့ ဝယ်ချင်ရင် ပြည့်ဖူးကို ဖုန်းဆက်ခေါ်မယ်၊ ပြီးရင် မုန့်စားချင်စားမယ်၊ မိုးနတ်မယ် ခြံကို သွားချင်သွားမယ်”
“အေး ... အဲ့ဒီကို ညည်း သွားသွားနေတာလည်း ချောင်း ပေါက်တော့မယ်၊ ဟိုကလူတွေက သူတို့အလုပ်နဲ့ သူတို့ ခွပ်နေတာကို ညည်းက သွားအနှောင့်အယှက်ပေးသလို မဖြစ်ဘူးလား၊ မယ်က ညည်းကို စိတ်ရှည်နိုင်သေးရဲ့လား”
“ရှည်တာပေါ့၊ မမယ်က မေမေ့ထက်တောင် တာတာ အပေါ် စိတ်ရှည်သေးတယ်”

“ဒါပေမယ့် ညည်း ခုလို ခဏခဏ သွားနေတာတော့ မသင့်တော်ဘူး တာတာ၊ ညည်းမှာ တခြား ပေါင်းစရာ မိန်းကလေးစစ်စစ်တွေ မရှိကြတော့ဘူးလား”

“မိန်းမအစစ်တွေက သူတို့လောက် တာတာအပေါ် သည်းခံ အလိုလိုက်မယ့်သူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ပြည့်ဖူးကလွဲရင် တခြား သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း မတွေ့ချင်ပါဘူး၊ လူကို တွေ့ရင် ဟိုမေး၊ ဒီမေး လျှောက်စပ်စုနေကြမှာ၊ မဖြေချင် ဘူး၊ အယဉ်တို့က တာတာကို ဘာမှ မစပ်စုဘူး”

ဒေါ်တင်ဇာမှာ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိတော့ပါ။ ကိုယ့်သမီး ပေါင်းနေတာတွေဟာ မိန်းမစိတ် ပေါက်နေသူတွေ ဖြစ်ပေမယ့် ယောက်ျားတွေသာ ဖြစ်တာမို့ စိတ်ချရမလို့၊ စိတ်မချ ရမလို့နဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်မဝေခွဲနိုင် ...။ အေးလေ ... ဒါပေမယ့် မယ်ကပဲ ကိုယ့်သမီးကို လိုက်ရှာပြီး ပြန်ပို့ပေးခဲ့တာ၊ နားချဖေးမ ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ မယ်ဟာ သူ့ကုဏ္ဍိလေးနဲ့သူ လူကြီးဆန်ဆန် နေတတ်သူပါပဲ။ သမီးကိုလည်း ညီမလေးဟု ခေါ်ကာ ဖေးဖေးမမ ဆက်ဆံခဲ့သူမို့ မယ့်ဆီသွားသွားနေတာကို လုံးဝ ပိတ်ပင်လိုက်လို့လည်း မဖြစ်။ gay ဆို ကြည့်မရတဲ့ မိတာတာဟာ ခုတော့လည်း မမယ်မှ မမယ် ခင်တွယ်နေသည်။ စိတ်လေလေနဲ့ပဲ တွယ်မိတွယ်ရာ တွယ်တာပဲဖြစ်မှာ ...။ မိန်းမ စိတ်ပေါက်နေတဲ့ gayတစ်ယောက်ဟာ ယောက်ျားစိတ်ပြန်ပေါက် ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ရီးထုံးစံမှ မရှိပဲလေ ...။ ခင်လည်း ခင်ပါစေတော့ဟုသာ သဘောထားရတော့မှာပင်။

“ကဲ ... အဲဒါကတော့ ထားပါတော့၊ ဒါပေမယ့် ညည်း ဒီလိုပဲနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး တာတာ၊ ညည်းစိတ်ကို ပြန် စုစည်းပြီး ညည်းအဖေဆီ ပြန်တော့ ...”

“တာတာ မပြန်တော့ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ မေမေ”

“မပြန်လို့ ညည်း ဒီမှာ ဘာလုပ်မလဲ၊ ညည်းက ဟိုမှာ ဘွဲ့ရထားတာ၊ ဟိုမှာပဲ ညည်းနဲ့တန်တဲ့အလုပ် ရှိတယ်၊ ဟိုမှာပဲ လုပ်ရမယ်၊ သစ္စာမရှိတဲ့ ဟိုကောင်ကို မတွေ့ချင် တော့တာနဲ့ပဲ ညည်းပညာတွေကို အလဟဿဖြစ်အောင် လုပ်မလို့လား၊ ညည်းအဖေလည်း ဖုန်းဆက်တယ်၊ ဟိုမှာ ညည်းလျှောက်ထားတဲ့အလုပ်က ရနေပြီ၊ အလုပ်ဝင်ဖို့ ပြော နေပြီ”

“တာတာ မပြန်ချင်တာ မင်းညိုကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ တာတာ ဟိုမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်မပါတော့တာ”

“အေး ... အဲဒါ စိတ်လေတာလေ၊ ညည်း ပါးစပ်က ဘာပဲ ပြောပြော မင်းညို ရှိနေတဲ့ နိုင်ငံကို ပြန်ဖို့ သတ္တိမရှိတာ လေ”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ငါလေ ... တကယ်၊ တွေးမိတိုင်း ဒေါသ ဖြစ်တယ်၊ ညည်း အဲဒီလိုကောင်ကို ဘယ်လိုအမြင် မှားပြီး ကြိုက်လိုက်တာလဲ၊ ညည်း အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ ဒီလောက်ကလေးမှ လူကဲမခတ်တတ်ဘူးလားဟင်၊ ညည်း

နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းတက်နေပြီး ဒီလောက် ‘အ’ရသလား၊ ဒီလိုလှည့်စားခံရသလား ...”

“အဲဒါတွေပေါ့ ... မေမေ အဲဒီလို အပြောမျိုးတွေကြောင့် တာတာ အိမ်မှာ မနေချင်တာပေါ့၊ မေမေက တွေးမိတိုင်း ဒေါသဖြစ်ပြီး တာတာကို ဒီလိုစကားတွေ လာပြောပြီး အပြစ်တင်နေတော့ တာတာက အိမ်မှာပျော်နိုင်ဦးမလား၊ တစ်ချိန်မှာ သစ္စာပျက်မယ့် ယောက်ျားရဲ့ ခေါင်းမှာ ချို့ ပေါက်နေလို့ တာတာက ခွဲခြားသိရမှာလား၊ အဲဒါ တာတာ အပြစ်လား၊ တကယ်ပဲ ... စိတ်ညစ်လာပြီ”

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း မအေကို ပြောသွား ပုံက၊ ဟဲ့ ... မိတာတာ”

မေမေက လှမ်းခေါ်ပေမယ့် တာတာက လှည့် မကြည့်တော့ဘဲ အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ မေမေဟာလည်း တာတာအပေါ် မမယ်လောက်တောင် နားလည်မှု မရှိလှပါဘူး။

“မမယ် ... တာတာ ဆံပင်ကောက်ချင်တယ်”

မှန်ရှေ့မှာရပ်ကာ ဆံပင်တွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ထိုးဖွရင်း ပူဆာသလိုပြောလာသော တာတာကိုကြည့်ရင်း မိုးမဟာက ပြုံးမိသည်။

တာတာဟာ တစ်နေ့တစ်မျိုးလောက်တော့ သူ့ကို ဂျီကျူပူဆာရမှ။ ဘာမှန်လေး စားချင်လို့ လုပ်လာခဲ့ပေးဦးနော်၊ မှန်လိုက်ကျွေးနော်၊ ရှော့ပင်းထွက်ချင်တာ ပြည့်ဖူးမအားလို့ မမယ်လိုက်ခဲ့ပါလား ... စသဖြင့် အလုပ်မအားတဲ့ ကိုယ့်ကို ပူဆာနေတတ်ပါသည်။

မိုးမဟာက အသစ်ရောက်လာသည့် မိတ်ကပ်ပစ္စည်းတွေကို သေချာစစ်ဆေးကာ box ထဲသို့ စီရံစီရံ ထည့်နေရင်းက ...

“ဘာလို့ ကောက်ရမှာလဲ တာတာရဲ့၊ ဒီအတိုင်း အဖြောင့်လေးနဲ့ တာတာနဲ့ လိုက်ပါတယ်”

တာတာက သူ့ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ...

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“မမယ်ကလည်း စကားပြောရင် တာတာကို ကြည့်ပြီးပြောလေ၊ ကြည့်လည်းမကြည့်ဘဲ တာတာနဲ့ ဒီဆံပင်နဲ့ လိုက်တယ် ပြောနေ ...”

“ကြည့်နေကျပဲ တာတာရယ်၊ အခု ထပ်မကြည့်လည်း တာတာနဲ့ ဆံပင်အဖြောင့်လေးနဲ့ လိုက်တာ သိပြီးသား၊ မမယ် မျက်စိထဲမှာ စွဲပြီးသားပါ”

“ဒါပေမယ့်လည်း ခု သေသေချာချာ ကြည့်ပေးဦးပေါ့”

“အိုခေ ... အိုခေ ... ကြည့်ပေးမယ်”

သူက မိတ်ကပ်ဘောက်စ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး မှန်ရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် တာတာဆီ လျှောက်သွားကာ ဆံပင်တွေကို သေသေချာချာ ကြည့်ရင်း ...

“အဆင်ပြေသားပဲ တာတာရဲ့၊ လှပါတယ်”

“ဒီမှာကြည့် ... ဒီမှာကြည့်၊ နောက်ရော ခြားရော ရှေ့ရော သေသေချာချာကြည့်၊ ရှည်နေပြီမဟုတ်လား၊ ပုံမကျတော့ဘူး မဟုတ်လား”

တာတာက သူမရဲ့ ခေါင်းလေးကို သူ့ရှေ့သို့ ငိုက်ချကာ ဟိုဒီစောင်းငုံပြရုံမျှမကသေး၊ သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကိုပါ တစ်ပတ်လည်ကာ ဆံပင်လေးတွေကို ခါယမ်းပြလိုက်သောအခါ သူ့ရင်ထဲ တလုပ်လုပ်နှင့် ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိတာမို့ စိတ်ထဲက နေ ဘုရားကျိတ်တလိုက်ရပါသည်။

ဪ ... ဒီကလေးမလေးဟာ ဟိုကိစ္စ ဖြစ်ပြီးကတည်းက ကိုယ့်ကို ပိုပြီး ရင်းနှီးတွယ်တာလာတာဟာ အသိလို

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ရေစက်ကြောင့်များပါလိမ့်ဟု ဘယ်နှခါမှန်းမသိ တွေးကာ သက်ပြင်းချရသည်။

သူမစိတ်မှာတော့ ကိုယ့်ကို gay ဟု စိတ်ချလက်ချ ရှိသူမို့ပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့အစ်မလို သဘောထားလေသလား။ တစ်ခါတစ်ခါ ခုလိုမျိုးလေး တရင်းတနီး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပြုမူလိုက်ပါလျှင် ကိုယ့်မှာတော့ ရွဲ့တွဲ့နှင့် မသိမသာလေး ရှောင်ရသည်လေ။

“ဟင် ... မမယ်၊ ဘာလို့ တွေ့တွေ့ဝေဝေကြီး ငြိမ်ကြည့်နေတာလဲ၊ တာတာဆံပင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ဦးလေ”

“ဟင် ... အဟင်း ... ကြည့်ပါတယ် တာတာရဲ့၊ ဆံပင်က တာတာနဲ့ လိုက်ပေမယ့် ရှည်တော့ ရှည်နေပြီလေ၊ သိပ်ပုံမကျတော့ဘူး”

“အဲ့ဒါ ပြောတာပေါ့၊ အဲ့ဒါကြောင့် တာတာ ဆံပင်ကောက်ချင်နေတာ”

“မကောက်ဘဲ ညှပ်ပစ်လိုက်ပါလား တာတာရဲ့၊ တာတာက ဆံပင်အဖြောင့်လေးနဲ့ လှတယ်လေ”

“တာတာက တစ်သက်လုံး ဆံပင်အဖြောင့်ကြီးနဲ့ နေလာတာ ရိုးနေပြီ၊ တစ်ခါတလေ ကောက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ မလှတော့လည်း ပြန်ဖြောင့်တာပေါ့”

“အဲဒီလိုဆို ဆံပင်တွေ ပျက်စီးမှာပေါ့”

“တစ်ခါတည်းနဲ့ အများကြီး မပျက်စီးနိုင်ပါဘူး မမယ်ရာ၊ တာတာ ရှာရာဝိုပါလို့မျိုး ပွပွတွန့်တွန့်လေး ကောက်ချင်

တယ်၊ ခဏနေ မမယ် သင်တန်းခန်းမကို သွားမယ်မဟုတ်လား”

“သွားမယ်လေ ... ”

“တာတာလည်း လိုက်ခဲ့မယ်၊ မမယ် သင်တန်းပေးနေတုန်း တာတာက မမယ်ရဲ့ ဗျူဟာဆလွန်းမှာဝင်ပြီး ဆံပင်ကောက်မယ်၊ ဒီနေ့ တာတာက ကားယူမလာဘူး၊ တက္ကဆီနဲ့လာတာ၊ မမယ် ကားနဲ့ တာတာ လိုက်ခဲ့မယ်နော် မမယ် ... ”

“အင်း ... ရပါတယ်၊ လိုက်ခဲ့လေ ... ”

မိန်းမချင်းလို လာပေါင်းနေတာကို ရှောင်မရ ပြုမရနဲ့ ကြာရင်မလွယ်ဘူး၊ ရူးလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။

တာတာ မေမေ ဒေါ်တင်ဇာကလည်း ခုနလေးကပဲ သူ့ဆီ ပုန်းလှမ်းဆက်ထားခဲ့သည်။

“သမီးဘက်က မသိတတ်တာတွေရှိလို့ မယ့်လုပ်ငန်းမှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရရင် အန်တီကပဲ တောင်းပန်ပါတယ် ကွယ်၊ သမီးက သူ့ကိုယ်သူ မခံစားရဘူး ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ အားတင်းပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေနေပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ နာကျင်နေမှာပေါ့၊ ဟိုတစ်ယောက်ကို မေမေရတာတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ဒီအဖြစ်က သူ့မာနကိုတော့ ထိခိုက်စေခဲ့တာကိုး၊ ပုံမှန်အတိုင်းဖြစ်အောင် အချိန်ယူရဦးမှာဆိုတော့ ဒီအတောအတွင်း သူ့နေချင်သလို နေနေတာကို လွှတ်ထားပေးရတာလေ ... မယ်ကလည်း သူ့ကိုနည်းနည်းတော့ သည်းခံထိန်းကွပ်ပေးပါကွယ်”

အန်တီ ဒီလိုမပြောလည်း သူကတော့ တာတာစိတ်ကို နားလည်ပြီးသားပင်။ ဒါကြောင့်လည်း ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ တရင်းတနီး တွဲသွားတွဲလာ မလုပ်တဲ့ ကိုယ့်မူကို ချိုးဖျက်ကာ တာတာတောင်းဆိုသမျှကို သည်းခံလိုက်လျောခဲ့မိတာပင် ...။

“မမယ် ...”

“အင် ... ပြောလေ တာတာ”

“မမယ် သင်တန်းပြီးရင် အိမ်ပြန်မှာလား။”

“အင်း ... ပြန်မှာ”

“ဒါဆို တာတာ အိမ်လည်လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

မြတ် ... မြတ်စွာ ဘုရား။ တာတာ တောင်းဆိုမှုက သူ့ကို ဘုရားတမိစေသည်။ ရင်တောင်တုန်ပါရဲ့ ...။ ကိုယ့်အိမ်ကို သူမ သိရင် ချောင်းပေါက်အောင်လာတော့မှာ။ အဲ့ဒါဆို ကိုယ့်မှာ ဒုက္ခပေါ့ ...။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်အားလပ်ချိန်ကလေးမှာ ယောက်ျားဝတ်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေ တာတန်ခူးရယ် ...။

“နော် ... မမယ်၊ မမယ် ဘယ်လိုအိမ်မျိုးမှာ နေတယ်ဆိုတာ တာတာ သိချင်လို့ပါ ...”

“အဟင်း ... ဒါက ဒီလိုရှိတယ် တာတာရဲ့၊ မမယ်က ညနေ အိမ်တန်းပြန်မှာ ဆိုပေမယ့် အိမ်မှာ ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးရင် ချက်ချင်း ပြန်ထွက်ရမှာ၊ ညနေ မော်ဒယ်နဲ့ တစ်ခု သွားစရာရှိတယ်လေ”

“ဪ ... ဒါဆိုလည်း မလိုက်တော့ပါဘူး၊ မမယ် အိမ်

လိပ်စာတော့ တာတာကို ပေးထားလေ၊ တာတာ ကြုံရင် ဝင်လည်ချင်လို့ ...”

“မမယ်က အမြဲတမ်း အလုပ်နဲ့ အပြင်မှာပဲ ရှိနေတာလေ၊ ညဘက်လေးပဲ အိမ်မှာရှိတာ၊ ဒါတောင် ညဘက် ပွဲတက်စရာရှိရင် မမယ် အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်က ၁၁နာရီပဲ၊ မမယ် ရုံးခန်းမှာရှိရင် ခုလို တွေ့ဖြစ်နေတာပဲ”

“ရုံးကိုလာလည်ရတာနဲ့ အိမ်ကိုလာလည်ရတာတော့ ဘယ်တူမလဲ မမယ်ရဲ့၊ ရုံးမှာက အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ တာတာက အားနာရတာပေါ့၊ အိမ်မှာဆိုရင်တော့ မမယ်ကို မုန့်လှုပ်ကျွေးဖို့ ပူဆာလိုလည်း ရသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း လှအောင်ဆင်တတ်၊ ဝတ်စုံလှလှလေးတွေလည်း ဖန်တီးတတ်တဲ့ မမယ်က မမယ်နေတဲ့ အိမ်ကို ဘယ်လိုလေး အလှဆင်ထားမလဲလို့ တာတာက သိချင်တာ ...”

“ဘာမှ အထွေအထူး ပြင်ဆင်မထားပါဘူး တာတာရယ်၊ မမယ် အိမ်က သာမန်ပါပဲ”

“မမယ်ကို ကြည့်ရတာ တာတာ အိမ်လာလည်မှာကို ကြောက်နေသလိုပဲ၊ ကဲပါ ... တာတာ လာလည်ချင်မှလည်း လာလည်မှာပါ၊ ဒါပေမယ့် လိပ်စာလေးတော့ ပြောပြထား ...”

မမယ်က တာတာမေးတာကိုမဖြေဘဲ နာရီတစ်ချက်

ကြည့်ရင်း ...

၁၄၈ * ပုညခင်

“ဟင် ... သင်တန်းချိန် နီးနေပြီ၊ သွားရတော့မယ်၊ ခဏ နော် တာတာ၊ မမယ် သန့်စင်ခန်း ခဏဝင်ပြီးရင် သွားကြရအောင်”

မမယ် စကားလွှဲသွားပုံက အသိသာကြီးမို့ တာတာ့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရပါသည်။ မမယ်ဟာ သူ့အိမ်လိပ်စာကို တာတာ ဘယ်လိုမေးမေး ပြောမပြ ...။ တာတာ့အပေါ် သည်းခံလိုက်လျော သဘောကောင်းတတ်တဲ့ မမယ်ဟာ ဒီတစ်ခုကိုတော့ တစ်စိမ်းဆန်စွာ ထိန်ချန်ထားသည်။

မမယ် သန့်စင်ခန်းဘက် ထွက်သွားချိန်မှာ တာတာက အယဉ်တို့ရှိရာ တစ်ဖက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ရင်း ...

“အယဉ် ...”

“ဟဲ့ ... ပလုတ်တုတ်၊ အဟဲ့ ... လန့်သွားတာပဲ မမတာရယ်”

ထိုင်မသိမ်းတစ်ထည်ကို ကျောက်တွေထိုးနေသော အယဉ်က ရုတ်တရက်မို့လန့်သွားကာ ထယောင်လိုက်ပြီးမှ တာတာ့ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“ဘယ်နှယ်လဲ မမတာ၊ မမတာ ဆံပင်ကောက်ချင်တာ မယ်မယ် သဘောတူရဲ့လား”

“သိပ်တော့ တူချင်ပုံမရဘူး အယဉ်ရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဘာရမလဲ၊ တာတာပြောတော့လည်း လက်ခံရတာပဲ၊ မယ်မယ် သင်တန်းသွားရင် တာတာလည်း လိုက်သွားပြီး ဗျူတီဆလွန်းမှာ ဆံပင်ကောက်မှာ”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ကောင်းတယ် မမတာ၊ အပြောင်းအလဲလေး ဖြစ်တာပေါ့”

“ဒါနဲ့ အယဉ်ကို မေးရဦးမယ်၊ မမယ် ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ အယဉ် သိလားဟင် ...”

အယဉ်က လုပ်လက်စ အလုပ်ကို ချထားလိုက်ပြီး ဘာတာ့နားသို့ ကပ်လာကာ အသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“မမတာလည်း အဲ့ဒါကို ထူးဆန်းနေတာ မဟုတ်လား”

“အင် ... ဘာကိုလဲ”

“မယ်မယ် ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ မမတာ ဘယ်လိုမေးမေး ပြောမပြဘူး မဟုတ်လား”

“အင်း ... လုံးဝ မပြောဘူး၊ မသိမသာလေး မေးတာက တစ်ခါ၊ သိသိသာသာ မေးတာက တစ်ခါ၊ ဇွတ်မေးတာက တစ်ခါ၊ သုံးခါရှိပြီ၊ လုံးဝမပြောဘူး”

“မမတာကို မပြောလို့ အဲ့သြဗနေနဲ့၊ အယဉ်တို့ကိုတောင် မပြောဘူး”

“ဟယ် ... တကယ်”

“ဟုတ်ပဲ ...၊ မယ်မယ် ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ အယဉ်တို့အားလုံး ဘယ်သူမှ မသိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ လျှို့ဝှက်ထားလဲ မသိဘူးနော်”

“အယဉ်ထင်တာတော့ မယ်မယ်က အလုပ်များလွန်းတော့ သူ့သီးသန့်အနားယူချိန်လေးကို တခြားသူ လာနှောင့်ယှက်မှာ စိုးလို့နဲ့တူပါတယ် မမတာရယ်”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

၁၅၀ * ပုညဝင်

အယဉ် စကားကို နားထောင်ရင်း တာတာက ငြိမ်
ငြိမ်လေး စဉ်းစားနေမိပါသည်။ တာတာစိတ်ထဲမှာ ခုလိုကြီး
လုံးဝ လျှို့ဝှက်ထားတာ မူမမှန်ဘူးဟုထင်သည်။ စိတ်ထဲမှာ
ထူးဆန်းသော အာရုံတစ်မျိုးကို ခံစားရသည်။

“မမတာ ... မယ်မယ်မဖြေချင်တာကို ထပ်ထပ်ပြီးတော့
မမေးနဲ့တော့နော်၊ မယ်မယ်က အဲလိုမေးရင် မကြိုက်ဘူး
မမတာရဲ့၊ မယ်မယ့်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်
ရင် မမေးနဲ့တော့နော်”

“အေးပါ အယဉ်ရယ်၊ မမေးတော့ပါဘူး”

“အယဉ်ရေ မယ်မယ် သွားတုမယ်၊ တာတာရေ လိုက်
မယ်ဆို ... သွားရအောင်”

“ဟော ... မယ်မယ် ခေါ်နေပြီ မမတာ”

အပြင်ဘက်က မယ်မယ်ရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် တာတာက
စည်ခန်းဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး ပြန်ထွက်လာခဲ့ရလေသည်။

တာတာသည် မယ်မယ်နှင့် အတူတွဲ၍ ရှေ့ပင်း
စင်တာကြီးထဲသို့ လှမ်းဝင်လာပါသည်။ မယ်မယ်က ဝတ်နေကျ
အတိုင်း ချိပ်လုံချည်ခရမ်းရောင်နှင့် မြန်မာအင်္ကျီ ခရမ်းရောင်ကို
ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်တွေကို နောက်ဘက်မှာ စုစည်းကာ ဗင်ဒါ
သစ်ခွ ခရမ်းရောင်အပွင့်ကြီးကြီးတစ်ပွင့်ကို ပန်ထားသည်။ ခရမ်း
ရောင် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ တံတောင်ဆစ်ကွေးမှာ
တော့ Bonia လက်ကိုင်အိတ်ကို ချိတ်ထားပါသည်။

တာတာကတော့ ရှာရာဗိုပါ ဆံပင်ကောက်ကောက်
ပွပွလေးဖြင့် ကိုယ်ကျပ်ရှပ်အင်္ကျီအဖြူလေးကို ဂျန်းပန်ချက်ပြုတ်ထဲ
သို့ ထည့်ဝတ်ပြီး ခပ်ဆန်းဆန်း ခါးပတ်တစ်ခုကို ပတ်ထားသည်။

တာတာနဲ့ မမယ်တို့နှစ်ယောက် ပုံစံက ကွာခြား
လွန်းပြီး မမယ်ကလည်း နာမည်ကြီးမို့ တာတာတို့ နှစ်ယောက်ကို
လူတော်တော်များများက သတိထားကာ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်
လုပ်သွားကြပါသည်။

တာတာပုံစံက ဘယ်သူ့ကိုမှ သိပ်ဂရုမစိုက်လှ၊ လူကြည့်ခံရတာကိုလည်း ဘယ်နှယ်မှမနေပေမယ့် မိုးမဟာမှာတော့ စိတ်ထဲ ကသိကအောင်နှင့် သက်ပြင်းသာ ခိုးချရသည်။

တာတာက ရှော့ပင်းထွက်ဖို့ တဂျီဂျီ အပူကပ်လွန်းတာမို့ သူ တာတာနှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့ရတာပင် ...။

“မမယ်က ဖက်ရှင်အမြင်ရှိလို့ တာတာက အားကိုးတာ၊ တာတာ ဒီဇိုင်းအလန်းလေး ပြောင်းချင်လို့ တာတာမို့ အဝတ်အစားတွေ မမယ် လိုက်ဝယ်ပေးနော် မမယ်နော်”

အဲ့ဒီလိုမျိုး ပူဆာကာ မိုးမဟာ အားမည့်အချိန်ကို အယဉ်ထံက စုံစမ်းပြီး ပေကပ်စောင့်နေတာမို့ သူ လိုက်လာခဲ့ရတာပင်။

“မမယ် ... ဟိုဆိုင်လေး မဆိုးဘူး၊ ဝင်ကြည့်ရအောင်”

“အင်း ... ဝင်လေ”

တာတာက ဆိုင်ထဲဝင်ကာ အဝတ်အစားတွေကို ကိုယ်တိုင်လည်း ရွေး၊ သူ့ကိုလည်း ရွေးခိုင်းပြီး အဝတ်လဲခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ခဏနေတော့ ပေါင်လယ်လောက်ထိပဲ ရှည်သည့် အင်္ကျီကို ခါးပတ်ပြားကြီး ပတ်၊ ကန်းထရိုးရှူး ဒေါက်မြင့်မြင့်ကို စီးကာ သူ့ရှေ့သို့ လျှောက်လာပြီး ...

“မမယ် ... ဒီမှာကြည့် ... မိုက်လား”

ဟု မေးရင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ပြလိုက်သောအခါ လှည့်ပြလေတဲ့ တာတာကတော့ ဘယ်လိုနေတယ်မသိသူ့မှာတော့ ခေါင်းထဲမှူးသွားကာ ရင်တောင်တုန်ချင်သွားသည်။

“မိုက်လားလို့ ...”

“မိုက် ... မိုက်တော့မိုက်ပေမယ့် ကလက်နေသလိုပဲ တာတာရယ်၊ တာတာပုံစံလေးနဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီလေးတွေ၊ ရှပ်လေးတွေ၊ စကတ် ခူးအတိအကျပ်လေးတွေနဲ့ ပိုလိုက်ပါတယ်”

“ဆံပင်အဖြောင့်နဲ့တုန်းကတော့ အဲ့ဒီလို ဝတ်လို့ လှတာပေါ့၊ အခု ဒီဆံပင်နဲ့က ဒီစတိုင်လ်နဲ့ ပိုလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလား မမယ်”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပေမယ့် ဒီလိုမျိုးက လူကြားထဲ တလွှားလွှားဝတ်လို့မှ မသင့်တော်တာ၊ ဒီမှာကြည့် ... ဒီစကတ်အကားလေးတွေနဲ့ဆို ပိုမလှဘူးလား၊ ဝတ်ကြည့်ပါလားနော် ...”

“အင်းပါ ... အင်းပါ၊ ဝတ်ကြည့်ပါမယ်”

တာတာက သူရွေးပေးသည့် စကတ်တိုနှင့် အင်္ကျီတွေကို ယူကာ အဝတ်လဲခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ခဏနေတော့ ပြန်ထွက်လာကာ သူ့ကိုပြပြန်သည်။ အဝတ်တွေကို တစ်စုံပြီးတစ်စုံ ဝတ်ပြနေတာကို သူက အကဲဖြတ်ပေးနေခဲ့ရသည်။

ဈေးဝယ်လိုပြီးတော့ ရှော့ပင်းစင်တာထဲက ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာ ထိုင်ကာ ကော်ဖီမှာသောက်ဖြစ်ကြသည်။

သူက တာတာကို ကြည့်ရင်း ...

“တာတာ မရှက်ဘူးလားဟင်”

“ဟင် ... ဘာကို ရှက်ရမှာသဲ”

တာတာက မျက်ခုံးလေး ပင့်၍ ပြန်မေးလာသည်။

“မမယ်နဲ့ တွဲသွားတဲ့လာ လုပ်နေတာကို မရှက်ဘူးလား လို့ မေးတာပါ။ တာတာနဲ့ မမယ် တွဲသွားတာကို လူတွေက သတိထားပြီး ကြည့်သွားကြတယ်လေ။ တာတာ့လို မိန်းကလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ မမယ်လို လူတစ်ယောက်နဲ့ တွဲသွားတဲ့လာ မလုပ်သင့်ဘူး ထင်တာပဲ”

“တချို့ မော်ဒယ် မင်းသမီးတွေလည်း သူတို့ မိတ်ကပ် ဆရာနဲ့ အတူတွဲသွားတာမျိုးတွေ ရှိတာပဲ”

“တာတာက မင်းသမီးမှ မဟုတ်တာ”

တာတာက ပခုံးလေး တွန့်လိုက်ရင်း...

“တာတာအတွက်တော့ မမယ် ဘယ်လိုလူဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ မမယ်နဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်မှာ တာတာ စိတ်ကျေနပ် ပျော်ရွှင်ရရင် ပြီးတာပဲ ... ချစ်မကြီးရဲ့...”

တာတာက နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ ကလေးဆန်ဆန် ချစ်စဖွယ်ပြောတော့ မမယ်က တာတာ့ကို ငေးကြည့်နေပြီးမှ ခပ်သဲ့သဲ့လေးပြုံးကာ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

မမယ်ရဲ့ အကြည့်တွေဟာ ဘယ်လိုလေးမှန်း မသိ၊ ပြောမပြတ်အောင်ပင် နွေးထွေးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မေမေ တာတာ့ကို ကြည့်သလိုမျိုး...။

“ကိတ်မုန့်စားချင်လိုက်တာ၊ မမယ် တာတာ ကိတ် သွား ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ မမယ်ရော စားဦးမလား...”

“မစားတော့ဘူး တာတာ”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

တာတာက ဆိုင်အဝန်းလောက်က ကိတ်မုန့်တွေ ထည့်ထားသည့် မှန်ပုံးကလေးဆီ လျှောက်သွားသည်။

မိုးမဟာက ကော်ဖီတစ်ကွက် ငုံ့ဆောက်ကာ ခေါင်းမောလိုက်ချိန်မှာပဲ...

“ထက်လူ...”

ကိုယ့်မြင်ကွင်းထဲကို ဝင်လာသည့် ထက်လူကိုကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲမြည်ဟည်းသွားသလားဟုပင် ထင်ရ၏။

သူ့အစ်မ ကလေးမွေးခိုက်မှာ မြန်မာပြည်ကို ခဏဆိုပြီး ပြန်လာခဲ့တဲ့ ထက်လူဟာ သူ့အမေ လေဖြတ်သွားတာမို့ ဒီမှာ ကြာကြာနေဖို့ ဖြစ်လာသည်။ ထက်လူက စင်ကာပူရှိ ပင်နီဆူလာ ပုလာဇာမှာ ဆိုင်ခန်းတွေရှိတာမို့ ဟိုကအလုပ်ကို ဝန်ထမ်းနှင့် လွှဲထားကာ သူ့အမေနားမှာ နေပေးခဲ့တာပင်။

ခုရက်ပိုင်းမှာ ထက်လူလည်း သူ့အမေကိစ္စနှင့် ရှုပ်နေတာမို့ သူနဲ့တောင် မတွေ့ဖြစ်...။ ဖုန်းတော့ ပြောဖြစ်နေခဲ့သည်။

ထက်လူက သူ့ကိုမြင်တော့ ဝမ်းသာအားရ လက်လှမ်းပြရင်း သူ့ဆီ လျှောက်လာသည်။

ဘုရားသိကြားမလို့ ထက်လူရဲ့ အမူအရာတွေ ပီရိပါစေ။

“ဟေ့ကောင်... မင်း တစ်ယောက်တည်း ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ထက်လူက သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က တာတာထိုင်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

သွားတဲ့ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်သည်။ သူက ကိတ်မုန့်မှာနေသည့် တာတာဘက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ...

“ငါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ဟေ့ကောင်ရ၊ ဟိုမှာ ကောင်မလေး ပါတယ်”

“အဲမယ် ... မင်း ကောင်မလေး ရနေပြီလား၊ သူက မင်း အကြောင်း သိလား”

“ဟေ့ကောင် ထင်ရာစွတ်ပြောမနေနဲ့၊ နောက်မှ ငါ့ရှင်းပြမယ်၊ သူက ငါ့ကို ယောက်ျားကြီးမုန်း မသိဘူး၊ ဟောဟော ... လာနေပြီ”

“ငါ ထပြန်ရမလား ...”

“ခုမှ ထပြန်လို့ ကောင်းတော့မလား ငနဲရဲ့၊ ဟန်မပျက် ထိုင်နေ၊ ပီပီရီရီ ပြော ...”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါ မယ်ရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း မာမိုဖို ဒီက ဆေးဆိုင်မှာ ဆေးလာဝယ်ရင်း မယ့်ကိုတွေ့လို့ ဝင်နှုတ်ဆက်တာပါ”

အဲမယ် ... ဒီကောင် မဆို။ ချက်ချင်း လေသံပြောင်းသွားသည်။

တာတာကတော့ မမယ်နှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ တရင်းတနှီး စကားပြောနေသော ယောက်ျားသားကြီးကို ရယ်ချင်စိတ်ဖြင့် မမယ်တို့ဝိုင်းသို့ ပြန်လျှောက်လာကာ ...

“မမယ် ... မမယ် ဧည့်သည်လား”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

“ဪ... အဟင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ သူ့အစစ်မ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက မမယ် မိတ်ကပ်လိမ်းပေးရတယ်လေ၊ အဲ့ဒီကတည်းက ခင်နေတာ”

“မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ မမယ်ရဲ့”

“သူ့... သူ့နာမည်က ထက်လူတဲ့၊ ထက်လူ သူက မယ့် မိတ်ဆွေ တာတန်ခူးတဲ့၊ တာတာလို့ ခေါ်တယ်”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုထက်လူ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အတူတူပါပဲ ခင်ဗျ”

ပျော်တတ်ပုံရသော ကိုထက်လူရဲ့ ခပ်ရွှင်ရွှင် အပြောကြောင့် တာတာကပြုံးလိုက်ရင်း မမယ်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ မမယ်ကို ကြည့်ရတာ သိပ်တော့ မူမမှန်သလိုပဲ။ ခုနတုန်းကတော့ ဒီလူနဲ့ ခေါင်းချင်းဆိုင် တီးတိုးပြောနေခဲ့ပြီး တာတာ လာတော့မှ ခပ်စိမ်းစိမ်းပုံစံ ပြောင်းသွားခဲ့တာ။

တာတာက ခဲ့လွှတ်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း မနေ့က မမယ်ရဲ့ မူမမှန်မှုကို ပြန်သတိရလာသည်။

မနေ့က တာတာက ဆံပင်ကောက်ဖို့ မမယ်ကားနှင့် အတူလိုက်လာသည်။ တာတာက မမယ်ရဲ့ ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်လာကာ ထွေရာလေးပါး စကားများလာတုန်း မမယ်ရဲ့ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။ မမယ်က ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး မူမမှန်သော လေသံဖြင့် ...

“ပြန်ဆက်လိုက်မယ်၊ ကားမောင်းနေလို့ ...”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

၁၅၈ * ပုညဝင်

ဟုပြောပြီး ပုန်းပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ မမယ်ကို ကြည့်ရတာ တာတာရှေ့မှာမို့ မပြောချင်တာလား မသိပါ။

တာတာက ကိတ်မုန့်ဖွဲစားရင်း ကိုထက်လူကို မသိမသာ အကဲခတ်မိပြန်သည်။ ကိုထက်လူကတော့ ဘာကို ပြုံးချင်နေမှန်း မသိသော မျက်နှာမျိုးနှင့် ထိုင်နေသည်။

“ကိုထက်လူ တစ်ခုခု မှာပါလားဟင်”

“မဟုတ်တော့ဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် မာမိအတွက် လိုတာလေးတွေ လာဝယ်တာ၊ အမြန်ပြန်ရမှာမို့လို့ပါ။ မယ် ကျွန်တော် သွားတော့မယ်၊ မတာတာ ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျ...”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်...”

ကိုထက်လူ ထွက်သွားတော့ တာတာက မမယ်ဘက်သို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ယိုင်ကာ ပြုံးစိစိမျက်နှာကလေးဖြင့်...

“မမယ် ... မှန်မှန်ပြော”

“ဟင် ... ဘာကိုလဲ”

“အဲ့ဒါ မမယ် ရည်းစားမဟုတ်လား”

“ဟဲ့... ကြားသားမိုးကြီး၊ မဟုတ်တာတွေ၊ တာတာ ပေါက်ကရတွေ လာမပြောနဲ့၊ စားစရာရှိတာ မြန်မြန်စား၊ မမယ်မှာ အလုပ်ရှိသေးတယ်၊ ပြန်မှဖြစ်မယ်”

တာတာကတော့ မမယ်ကို ကြည့်ရင်း ရယ်လိုက်မိသည်။ တချို့ gay တွေဟာ ယောက်ျားအစစ်တွေနှင့် ရည်းစားထားသည်ဟု ကြားဖူးနေတာမို့ တာတာက မမယ်ကို အစ်လိုက်ခြင်းပင် ...။

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

မှော်ဆရာဝန်ဆင်တဲ့ ချစ်ခြင်ဆွဲ ကဗျာ * ၁၅၉

မမယ်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ခပ်မာမာ ငြင်းတာမို့ တာတာက မမယ်ကို ယုံလိုက်သည်။

မမယ်လို gay တကာနှင့် မတူတဲ့ တည်ကြည်သော gay တစ်ယောက်မှာ ဒါမျိုး ပတ်သက်မှုတော့ မရှိလောက်ဘူး ထင်ပါရဲ့။

သို့သော်...

ကိုထက်လူနှင့် ဆက်ဆံပုံကတော့ နည်းနည်းထူးခြားသည်လေ။

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

“ပြည့်ဖူး... ဟိုနေ့က ငါ့ကို ကြွေးနေတာဟာ ငါ ပြန်ကြွေး ပြလိုက်ရမလား...”

“ဟဲ့... တာတာရယ်၊ နင်ကလည်းဟယ်...”

ပြည့်ဖူးက တာတာ ပြသည့် ကောင်လေးကို လှမ်း ကြည့်ရင်း တာတာ လက်ဖျံကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ တာတာက ကိုယ့်လက်ဖျံကို ကိုယ်ပွတ်လိုက်ရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟဲ့၊ ငနဲက အမိုက်စားပါ”

“မိုက်တာ မမိုက်တာ ငါမပြောဘူး၊ နင် ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဲဒီလို ပေါ့ပေါ့လေး ပြောတာကို ငါမကြိုက်တာ၊ နင် ဆယ်ကျော်သက်တုန်းကတောင် ဒါမျိုး မပြောဖူးပါဘူး...”

“ဆယ်ကျော်သက်တုန်းကတော့ ဖြူစင်တာကိုးက... အခုက မဖြူစင်တော့ဘူး၊ အထာပေးနေတတ်ပြီ...”

“တာတာရယ်... နင်က ဟိုမှာ ကျောင်းတက်နေတုန်းက

တောင် ခပ်လွယ်လွယ် boy friend ထားတတ်သူ မဟုတ်ဘဲ ခုမှ ဘာဖြစ်နေတာလဲ...”

“ခု စတိုင်လ်ပြောင်းမယ်လေ၊ ငါ အဲဒီလို ယောက်ျားတစ်ယောက်တည်းကို အလေးအနက် ထားနေခဲ့ရက်နဲ့ ခုလို အဖြစ်မျိုး ကြုံရတာ မတန်ဘူးဟာ၊ အဲဒါကြောင့် ခုတော့ ရင်ခုန်လောက်စရာ ရှပါလေးတွေ၊ အထာလေးတွေနဲ့ တွေ့ရင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ တွဲမယ်လို့ စဉ်းစားထားတာ...”

ပြည့်ဖူးက သက်ပြင်းချမိသည်။ စိတ်လည်းမကောင်းပါ။ တာတာဟာ ဒီလိုမျိုး အတွေးအခေါ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက အမေရိကားကို ထွက်သွားပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံကို တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ပြန်လာတတ်သူ...။ ဟိုမှာ boy friend ဆိုလို့ မင်းညိုတစ်ယောက်တည်း ရှိခဲ့ပြီး ဖခင်ရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ခုချိန်ထိ အပျိုစင်ကလေးအဖြစ် ရှိနေသေးတာကို အလုံးစုံ ရင်ဖွင့်ဖော် သူငယ်ချင်းမို့ ပြည့်ဖူးက သိပါသည်။ တာတာကိုလည်း ယုံကြည်ပါသည်။

ခု... တာတာပြောတဲ့ ကောင်လေးဟာ တာတာနဲ့ အရွယ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်း...။ ဒီခိုင်းက ခပ်လန်းလန်း။ ပုံစံက အကောင်းဘက်က ကြည့်ရင်တော့ ယောက်ျားပီသတယ်ပေါ့...။ အဆိုးဘက်ကကြည့်ရင်တော့ ဂျစ်ကန်ကန် ဆောင့်ကြွားကြွားလေး။ သို့သော်လည်း မျက်ဝန်းတွေက ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ ဆံပင်ကို ဂျဲလိမ်းပြီး ထောင်ထားကာ နားရွက်ဖျားမှာ စိန်တစ်ပွင့် ဖန်ထား

သည်။ တီရှပ်လက်ပြတ်ကို ဝတ်ထားသည့် လက်မောင်းပေါ်က ဆန်းပြားလှသော ဆေးမင်ကြောင်ရုပ်ကို မြင်ရသည်။

တာတာနှင့် ပြည့်ဖူးတို့ အင်းလျားလမ်းထဲက Happy မှာ ထိုင်ပြီး မကြာခင် ထိုကောင်လေးက ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာကာ ဆိုင်ထောင့်က စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း တာတာကို စိုက်ကြည့်နေပုံက အသည်းအသန်ကြီး...။ အကြည့်ကြောင့်သာ မီးထတောက်ကြွေး ဆိုရင် ခုလောက်ရှိ တာတာလည်း ပြာကျနေလောက်ပြီ...။

“အဲဒီ ငနဲက ငါတို့လမ်းထိပ်အိမ်ကို လာလာနေတဲ့ ငနဲ၊ သူ့ကားက ငါ့အိမ်ရှေ့က အမြဲဖြတ်တယ်၊ ခြံရှေ့ ခုံတန်းလေးမှာ ပျင်းလို့ထွက်ထိုင်နေတဲ့ ငါ့ကို မြင်သွားပြီးကတည်းက အသည်းအသန်ကြီး ဖြစ်နေတာ၊ ဒီနေ့လည်း ငါ့ကားနောက်က ပါပါရာမီ လုပ်ပြီး နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာတာ...”

“အခြေအမြစ် မရှိပါဘူးဟာ၊ ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့...”

“အခြေအမြစ် ... ဘာအခြေအမြစ်လဲ”

“သူ့အကြောင်း နင် ဘာမှမသိဘူးလေ...”

“အဟက် ... ဟက်၊ ဒါဆို အခြေအမြစ်ရှိရှိ အကြောင်း သိသိ ငါ့သတို့သားဟောင်းလေးတုန်းကရော...”

“တာတာကလည်းဟာ...”

“ဟော ... ဟော ... ထလာနေပြီ၊ နင်အသာနေ ပြည့်ဖူး၊ ငါ ဒီစာတ်ကို ကကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ထိုကောင်လေးက တာတာတို့ ဝိုင်းသို့ လျှောက်လာကာ တာတာရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ရင်း...

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီမှာ ထိုင်ခွင့်ပြုရင် တစ်ချက်လောက် ပြုံးပြပါလား”

တာတာက သူ့စကားကြောင့် မျက်ခုံးပင့်မိရင်း ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ သူက ခုံလွှတ်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

“အပြုံးကလေးပဲ တောင်းမိတာ အရယ်ပါ ရတယ်ဆိုတော့ အခြေအနေက မဆိုးဘူး၊ ခပ်ကြာကြာလေး ထိုင်ခွင့်ပြုတဲ့ သဘောလို့ ယူဆလိုက်ပြီ...”

“ရှင်ခိုင်တွေက လန်းသားပဲ၊ အပြောကောင်းတဲ့သူနဲ့ စကားပြောရရင် အနည်းဆုံးတော့ အပျင်းပြေတာပေါ့...”

“တစ်သက်လုံး ပျော်တော်ဆက်လုပ်ဖို့ အရည်အချင်း ရှိမရှိ စစ်ဆေးနိုင်ပါတယ်”

အင်း ... မခေဘူးပဲ။ ရှင်ဟာ တော်တော် မခေတဲ့ ငနဲပဲ၊ စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်လေ...

တာတာက သရော်တော်တော် အပြုံးကလေးဖြင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်တော့ သူက ညှို့ဆွေငင်သော အကြည့်မျိုးဖြင့် တာတာကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ မဆိုးဘူး အပျင်းတော့ ပြေသားပဲ။

တာတာက လျှောင်သရော်သလို ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်ပြီး သူ့ထံမှ မျက်နှာလွဲကာ ကိုယ့်ရှေ့က ပျားရည်ငှက်ပျောပေါင်းကို ဇွန်းနဲ့ဖဲ့စားလိုက်ရင်း...

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်း ကောင်းကောင်းမသိဘဲ ခုလိုမျိုး လျှောက်လိုက်နေတာ ရှင်အချိန်တွေ နမော့စရာ မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းပါဘူး၊ အချစ်စိတ်ရဲ့ စေစားရာနောက်ကို လိုက်ရတာ အရမ်း ကျေနပ်စရာကောင်းလို့လေ”

“ဟာဟ ... ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ဒီစကားမျိုးဆိုတာ ဒီလိုမျိုး အလွယ်တကူ ပြောလို့ရသလား”

“ခံစားချက်က တွန်းပို့ရင် ဘယ်နေရာမဆို ပြောထွက်လာနိုင်တာပဲလေ၊ ကိုယ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အတိတ်တွေ၊ အနာဂတ်တွေကို သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး၊ လတ်တလော ပစ္စုပ္ပန်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ လူတစ်ယောက်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိမှ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချစ်က pure မဖြစ်ဘူး၊ အနယ်အနှစ်တွေ ရောနေတယ်၊ ဘာမှမသိဘဲ ခံစားချက်သက်သက်နဲ့ ချစ်မှ pure (သန့်စင်တဲ့) ဖြစ်တဲ့ အချစ် ...”

“ဟဲ့ ... တာတာ ငါကြားရတာ နားကလောပြီး အာရုံတွေ နောက်လာပြီ၊ လာ ... သွားကြရအောင်”

ပြည့်ဖူးက သည်းခံနားထောင်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာတော့ပြီမို့ ပြန်ဖို့ပြင်သည်။ သို့သော် သကောင့်သားက ပြည့်ဖူးရဲ့ အိတ်ကို လှမ်းဆွဲထားရင်း ...

“တစ်ဆိတ်လောက် ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏလေးတော့ စောင့်ပေးပါဗျာ၊ ခင်ဗျား ရုပ်ရှင်တော့ ကြည့်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟမ် ... ကြည့်တယ်လေ၊ အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းသား မင်းသမီးက ဒါမျိုးတွေပြောနေရင်လည်း ကြည့်နေရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်တယ်လို့ သဘောထားလိုက်ရင် ပြီးတာပဲလေ ...”

“ဟဲ့ ... ရုပ်ရှင်က ရုပ်ရှင်၊ နင်က နင်၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာဟယ်၊ လာပါ တာတာရယ် ...”

“အိုခေ ... အိုခေ ပြန်တာပေါ့၊ ကဲ ... သွားလိုက်ပါဦးမယ်နော်”

“ဖုန်းနံပါတ်လေး ဒီမှာရေးခဲ့ပေးလေ ...”

ငနဲက တစ်ရှူးစလေးတစ်စ ဆွဲထုတ်ပြီး ဘောပဲနံနှင့်အတူတွဲကာ တာတာရှေ့ စားပွဲပေါ်မှာ ချပေးလိုက်သည်။

ပြည့်ဖူး တားနေသည့်ကြားက တာတာက ဖုန်းနံပါတ် ရေးပေးခဲ့သည်။

သူက ရှိခနဲ လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်ပြီး တစ်ရှူးစလေးကို ကောက်ယူကာ တစ်ချက် နမ်းပြလိုက်တာမို့ ပြည့်ဖူးက ‘အရူး’ဟု ရေရွတ်ရင်း တာတာကိုပါ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလေသည်။

အဲဒီလိုက အစပြုလို့ မာန်ရဲနှင့် တာတာတို့ တွဲဖြစ်
 သွားကြတာပင် ...။ မာန်ရဲက တာတာ့ဆီ နေ့တိုင်း ပုန်းဆက်
 သဖြင့် တာတာကလည်း လက်ခံစကားပြောဖြစ်သည်။ ပြီးတော့
 အပြင်မှာ အတူမုန့်စား၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး စကားပြော။
 တစ်ခါတစ်ခါ မာန်ရဲ သွားနေကျ ကာရာအိုကေဆိုင်ကို သွားပြီး
 သီချင်း ဆို။ သူ့အပေါ် အလေးအနက် ထားတာလည်းမဟုတ်၊
 ချစ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲ အပျင်းပြေ၊ ဘာရယ်မဟုတ်၊ စိတ်ပြေ
 လက်ပျောက် ဆိုသလိုမျိုးပဲ သဘောထားပေမယ့် မာန်ရဲကတော့
 ချစ်စကား တဖွဖွပြောကာ တာတာ့ကို သူ့ချစ်သူအဖြစ် သတ်မှတ်
 လိုက်သည်။ တာတာကလည်း အသည်းယားစဖွယ် အပြုံးကလေး
 နှင့်အတူ မငြင်းဘဲနေသည်။

ပြည့်ဖူးကတော့ တာတာ့ကို တားမြစ်သည်။

“တာတာရယ် ... နင် မာန်ရဲကို ချစ်လည်းမချစ်ဘဲနဲ့ တွဲ
 မနေစမ်းပါနဲ့ဟယ် ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“နင် မအားတဲ့အချိန်၊ မမယ် မအားတဲ့အချိန်တွေမှာ သူနဲ့
 တွေ့တော့ ငါ မပျင်းရတော့ဘူးပေါ့။”

“ယောက်ျားဆိုတာ အပျင်းပြေတဲ့လိုကောင်းတဲ့ အစားတွေ
 မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ နင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

“အပျင်းပြေတဲ့ရင်း ချစ်ချင် ချစ်မိသွားမှာပေါ့၊ လူ့စိတ်ဆို
 တာ မပြောနိုင်ဘူးလေ”

“မာန်ရဲက နင် ချစ်ထိုက်တဲ့ လူမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး
 တာတာ၊ ပုံစံကိုက ဂျစ်တစ်တစ်အထာနဲ့၊ နင် သူနဲ့ဆက်
 တွဲနေရင် ငါ မမယ်နဲ့ တိုင်ပြောမယ်”

“ပြောပေါ့ ...”

တာတာက မာန်ရဲနှင့် တွဲမြဲတွဲ၏။

မမယ်တို့ဆီကိုလည်း သွားမြဲသွား၏။

တစ်နေ့တော့ တာတာက မမယ်ရဲ့ သဘောထားကို
 သိချင်သဖြင့် အရိပ်အမြွက်လေး စကားစကြည့်လိုက်သည်။

“မမယ် ... တာတာ ရည်းစားထားရင် ကောင်းမလားလို့”

နံရံမှာ ကပ်ထားသည့် သတို့သမီးဝတ်စုံဝတ် မင်း
 သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဝေါရီကြီးကို ရပ်ကြည့်နေသော မမယ်က
 တာတာ့ကို လှည့်ကြည့်လာသည်။ ခပ်စိုက်စိုက်လေး ကြည့်ကာ
 ငြိမ်သွားပြီးမှ ...

“တာတာ တကယ်ချစ်တဲ့သူ တွေ့လို့ ချစ်သူထားတာကို
 တော့ မမယ် ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရည်းစား

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ထားရင် ကောင်းမလားဆိုတာမျိုး ခပ်ပေါ့ပေါ့ မေးတာကို တော့ မမယ် သဘောမကျလှဘူး၊ အချစ်ကိစ္စဆိုတာက ကိုယ့်ရင်ထဲက လေးလေးနက်နက် ခံစားပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ရတဲ့ကိစ္စလေ ...၊ တစ်ဖက်သားကို ဒီလိုမေးဖို့ မလိုဘူး။”

“အမယ်လေး ... ပျားတောင်သွားတယ်”

တာတာက ကိုယ့်နဖူးလေး ကိုယ်ပြန်စမ်းကာ ခူးလေးညှုတ်ချရင်း ပြောမိသည်။ မမယ်ကတော့ တာတာ့ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ဘဲ ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ...”

“အဟဲ့၊ မမယ် စကားတွေက ပြောင်မြောက်လွန်းလို့ ပျားသွားတယ်လို့ ပြောတာ”

မိုးမဟာက တာတာ့ အမူအရာလေးကို စိုက်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ နံရံက ဝေါရှိကို ပြန်ကြည့်ရင်း တိတ်တခိုး သက်ပြင်းချရသည်။

စိတ်လေလွင့်သူကလေးကို ကိုယ့်ဘက်က အတတ် နိုင်ဆုံး ဖေးမစောင့်ရှောက်နေချိန်မှာ ဘယ်လို အမှားမျိုးနဲ့မှ မကြုံစေချင်တာဟာ ကိုယ့်ရဲ့ မှန်သော စေတနာပင်။ သူမအတွက် စိုးရိမ်စိတ်က ကိုယ့်ရင်ကို အချိန်တိုင်း စိုးမိုးနေခဲ့တာဟာ ကရုဏာ စိတ်ကြောင့်ပဲလား ...။

တာတာက သူ့ဘေးမှာ ဆက်ရပ်နေရင်းက သူ ကြည့်နေသည့် ဝေါရှိကို မော့ကြည့်ရင်း ...

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

“မမယ် ... ဒီမင်းသမီး မိတ်ကပ်က မမယ် မိတ်ကပ်မဟုတ်လား”

“အင်း ...”

“လှတယ်နော် ...”

“အင်း ...”

“ဝတ်စုံကလည်း မမယ် ဝတ်စုံပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း ...”

“အရမ်းလှတာပဲနော်”

“အင်း ...”

“ဟင် ... မမယ်ကလည်း စိတ်မပါသလိုကြီး အင်းလိုက်နေတာ၊ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး”

တာတာက စိတ်ကောက်သလိုလေး ပြောလိုက်တော့ မှ မိုးမဟာက တာတာ့ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“တာတာ ...”

“အင်း ...”

“လာ ... ဟိုမှာ သွားထိုင်ရအောင်၊ တာတာ့ကို မမယ် ပြောစရာရှိတယ်”

မမယ်က ဧည့်ခန်း ဆိုဖာတွေဆီ လျှောက်သွားတာမို့ တာတာက နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ မမယ်မျက်နှာက တည်ငြိမ်နေတာမို့ ဘာများပြောမလို့ပါလိမ့်ဟု ရင်ခုန်စိတ်ဝင်စားရသည်။

ဆိုဖာရှည်ကြီးရဲ့ တစ်ဖက်ထိပ်စီမှာ မမယ်နှင့် တာတာတို့ ခပ်စွေစွေ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်မိကြသည်။ ဒီလို

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

နီးနီးကပ်ကပ်ထိုင်လိုက်တိုင်း မမယ်ဆီက လတ်ဆတ်သည့် အနံ့
တစ်မျိုးကို ရသည်။ ရေမွှေးနံ့လား... ကိုယ်ရနံ့လား။ ကိုယ်ရနံ့
ဆိုရင်တော့ မမယ်ရဲ့ ကိုယ်ရနံ့က သာမန် မိန်းကလေးတွေရဲ့
ကိုယ်ရနံ့မျိုးမဟုတ်ဘဲ တစ်မျိုးထူးခြားသည့် အနံ့တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

“တာတာ...”

“ရှင်... မမယ်”

“မမယ်အထင်ကိုပြောရရင် တာတာက အခု အပြောနဲ့
လက်တွေ့နဲ့ တခြားစီ ဖြစ်နေတယ်”

မမယ် ဘာကိုဆိုလိုချင်ပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း တာတာ
က မမယ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကြည့်နေမိသည်။ အဲဒီမျက်ဝန်းတွေနဲ့
ကြာကြာ ရင်ဆိုင်ကြည့်တိုင်း စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းစွာ လှုပ်ရှား
လာတတ်သည်။ မမယ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ တစ်ဖက်သားစိတ်ကို
ညွှတ်နှုတ်တတ် တန်ခိုးတစ်ခုခု ရှိနေတာများလား...

“တာတာ ပြောခဲ့တုန်းကတော့ အားရအောင် ငိုပြီးရင်
ဒီကိစ္စအတွက် ထပ်မံခံစားတော့ဘူးဆိုပေမယ့် ခု တာတာ
ကြည့်ရတာတော့ ဒီကိစ္စကို မမေ့နိုင်လို့ စိတ်လေနေသလိုပဲ၊
မမယ်နဲ့တွေ့စက တာတာပုံစံက ကလေးဆန်ဆန် ဖြူဖြူ
စင်စင်လေးပါကွယ်၊ ခုပုံစံက ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အရွဲ့တိုက်
နေတာနဲ့ တူတယ်၊ ခုနလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ စကားတွေ မပြော
ပါနဲ့၊ တာတာနဲ့ မလိုက်ဖက်ပါဘူး”

“တာတာက မင်းညိုကို မမေ့နိုင်လို့ ခံစားနေရတာ မဟုတ်
ဘူး မမယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီကိစ္စ ဖြစ်ခဲ့တာကို တွေးမိတိုင်း

စိတ်ထဲမှာ မခံချင်ဖြစ်မိတယ်၊ အချိန်ကာလတစ်ခုထိတော့
ဒီလိုဖြစ်နေဦးမှာပဲ... ဒီအတောအတွင်းမှာတော့ တာတာ
ပျော်သလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေမှာပဲ၊ ဒီလိုနေတာက စိတ်
ဓာတ်ကျ မှိုင်တွေနေတာထက်စာရင် အများကြီး ကောင်း
တယ် မဟုတ်ဘူးလား...”

မမယ်က တာတာကို စိုက်ကြည့်ရင်း ငြိမ်သွားသည်။
ပြီးမှ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း...

“ကောင်းပြီလေ... ဒါပေမယ့် မမယ် တစ်ခုတော့ ပြော
ထားချင်တယ်၊ တာတာ တကယ်မချစ်ဘဲ ဘယ်ယောက်ျား
လေးနဲ့မှ ရည်းစားမထားပါနဲ့၊ ကဲ... မမယ်လည်း မိတ်ကပ်
လိမ်းစရာလေး ရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

မမယ် ထသွားတော့ တာတာက ပခုံးလေးတစ်ချက်
တွန့်လိုက်မိရင်း ညင်သာသိမ်မွေ့စွာ လှမ်းသွားနေတဲ့ မမယ်ကို
ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့ပါသည်။

“တာတာ ... မင်း မနေ့က ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သွားခဲ့လဲ”

မာန်ရဲအသံက မာဆတ်လွန်းတာမို့ တာတာက ခိုမိ

နီ ဖန်ခွက်ထဲက သစ်သီးတုံးတွေကို ရွေးခပ်နေရာမှ မျက်လွှာပင့်
၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာလဲဟ ... ရုပ်က မှန်ကုပ်ကုပ်နဲ့။ ဘာ
ပြဿနာ အစထောင်ချင်တာလဲ ...။ မနေ့က မမယ်နဲ့ အတူ
ဈေးဝယ်သွားခဲ့တာလေ ... ဘာဖြစ်လဲ။ မမယ်နဲ့ တာတာနဲ့ ခင်နေ
တယ်ဆိုတာ သူ့ကို ပြောပြထားခဲ့သားပဲ။

“တာတာ ... ကိုယ်မေးနေတယ်လေကွာ”

“အင်းပါ ... ဖြေမှာပါ၊ ယူလေသံကို အံ့သြလို့ ခဏ
မင်သက်နေမိတာပါ။ မနေ့က မမယ်နဲ့ ရှော့ပင်းသွားတယ်
လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမယ်ဆိုတာ ဟို မိုးနတ်မယ် ဆိုတဲ့ အခြောက်မ မဟုတ်
လား”

“ရှင် စကားကို အဲဒီလို ခပ်ရိုင်းရိုင်း မပြောနဲ့”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဟ ... ဘာရိုင်းလို့လဲ၊ အခြောက်မို့လို့ အခြောက်ပြောတာ၊
မင်း အဲဒီအခြောက်မနဲ့ တွဲနေတာ ကိုယ် နည်းနည်းမှ စိတ်
မချဘူး”

“စိတ်မချစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး၊ မမယ်က တာတာ
အပေါ် အစ်မတစ်ယောက်လို့ ကောင်းတယ်”

“အစ်မ ...၊ ဟား ... ဘာအစ်မလဲ၊ သူက ယောက်ျားကြီး
ဆိုတာ မင်း မေ့နေပြီလား ...”

“အဲဒီကိစ္စ ခေါင်းထဲတောင်မရှိဘူး၊ ထည့်ကိုမစဉ်းစားမိဘူး၊
မမယ်က မိန်းမစိတ်နဲ့ နေတာဆိုတော့ မိန်းမချင်းလိုပဲ
သဘောထားတယ်၊ အစ်မလို ချစ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ရူးနေလား ...”

“မရူးပါဘူး”

“ဒီမှာ တာတာ ... သူ့ဟာသူ ဘာစိတ်ပေါက်ပေါက် မူရင်း
ဗီဇ လုံးဝပျောက်ပြီလို့ မင်းပြောနိုင်လား၊ မင်း အဲဒီ
အခြောက်တွေနဲ့ ရောနှောလုံးထွေးမနေနဲ့၊ အဲဒီကိုလည်း
မသွားနဲ့တော့”

“ဒါတော့ လာမပီတိပင်နဲ့၊ သူတို့အားလုံးက တာတာ
အတွက် မိတ်ဆွေကောင်းတွေ၊ အထူးသဖြင့် မမယ်က
တာတာအပေါ် အနှံ့တာခံတယ်၊ ရှင်နဲ့ မမယ် ဘယ်သူ
ဖြစ်မလဲ မေးရင် ရှင်ကိုသာ ဖြတ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ မမယ်
ကိုတော့ မဖြတ်နိုင်ဘူး”

“ဘာ ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မာန်ရဲက ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်လျက် တာတာလက်ကို ဆောင့်ဆွဲခေါ်လာသည်။

“လွတ်စမ်း... မာန်ရဲ”

မာန်ရဲက တာတာလက်ကို လွတ်မပေးဘဲ သူ့ကား ဆီသို့ ဆွဲခေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ တာတာ ကို တွန်းတင်လိုက်ပြီး သူက မောင်းသူထိုင်ခုံဘက်သို့ အမြန်ပြေး သွားကာ ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာသည်။

ရုန်းရင်းဆန်ခတ် မဖြစ်လိုတာမို့ တာတာက ကား ပေါ်ကဆင်းဖို့ မကြိုးစားဘဲ လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဒါက ဘယ်လဲ မာန်ရဲ...”

“ရောက်တော့ သိမှာပေါ့”

မာန်ရဲ ဘယ်ကိုမောင်းနေလဲဆိုတာ မှန်းဆကြည့် ရင်း တာတာက ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာသည်။ ဒင်း... တာတာ ကို ကားတင်ပြေးတာတော့ မဟုတ်တန်ရာပါ။ ကားရဲ့ ဦးတည် ရာက မြို့ထဲ ဧရိယာမှာပင် ရှိနေသေးသည်။ ဟင်... မယ်မယ်တို့ ခြံရှိတဲ့ လမ်းထဲကို ချိုးဝင်လာတာပါလား...။

တာတာက ရင်ထိတ်သွားကာ မာန်ရဲကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ရှင်... ဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

မာန်ရဲက မဖြေဘဲ ကားကို မမယ်တို့ ခြံထဲသို့ ချီ ကွေ့ဝင်လာသည်။

တာတာက အံ့အားသင့်နေဆဲမှာ ကားက မမယ်တို့ အိမ် ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်သွားသည်။

အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသော အယဉ်က တာတာကို မြင်သွားကာ...

“ဟယ်... မမတာပါလား၊ အနွဲ့ရေ... သူဇာရေ... ကျော့ ရေ... မမတာ လာတယ်”

ဟု လမ်းအော်ပြောနေဆဲမှာ မာန်ရဲက ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကာ...

“ဟေ့... ဒီမှာ မိုးနတ်မယ် ရှိလား”

“အောင်မာ... ရှင့်လေသံက ဘယ်လိုတုန်း”

“မေးတာကို ဖြေပါ”

“ရှင့်လေသံ နည်းနည်း ယဉ်ကျေးရင် ဖြေမယ်”

“ကျွတ်... ဒီအခြောက်မ...”

“ဘာ... အောင်မယ်... အောင်မယ်... မိုက်ရိုင်းလှချည် လား၊ ဇော်ကားလှချည်လား၊ မမတာ သူကဘယ်သူတုန်း”

သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ နေတတ်သော အယဉ်က မာန်ရဲ စကားကြောင့် ထဘီတစ်စကို အသာမက ဒေါသဖြင့် ဆတ်ဆတ် ခါနေသည်။ တာတာက ကားပေါ်မှဆင်းလာကာ အယဉ်နားသို့ အပြေးသွားရင်း...

“အယဉ်... အယဉ်၊ စိတ်လျော့လိုက်ပါနော်၊ စိတ်မဆိုးတုန်း နော်...”

“ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ပါ မမတာရယ်၊ သူ ဒီလိုပြောစရာလား၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ဒီလို ထိပါးနှိမ့်ချပြီး ပြောစရာလား။”

အယဉ်က ဒေါသတွေလည်းဖြစ်၊ မျက်ရည်တွေလည်း ထွက်လာကာ တုန်ရီနေတာမို့ တာတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ဒီစကားလုံးဟာ သူတို့ကို မပြောသင့်ဆုံး စကားဆိုတာ တာတာက နားလည်ပေမယ့် မာန်ရဲ နားမလည်တာကိုလည်း စိတ်ပျက် ဒေါသထွက်ရပါသည်။

“အယဉ်ရယ် ... ငါ တောင်းပန်ပါတယ် နော် ... နော် သူက ငါ့မိတ်ဆွေပါဟယ်”

“မမတာ မိတ်ဆွေမို့လို့ သည်းခံလိုက်တယ်မှတ်ပါ၊ ဟွန်း”

“အယဉ်ရေ ... ဆူညံဆူညံနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ သွားကြရအောင်လေ၊ ဪ ... တာတာ”

အိမ်ထဲက ထွက်လာသော မယ်မယ်က တာတာ့ကို အတွေ့မှာ ခြေလှမ်းတုံ့လိုက်ပြီး တာတာ့ဘေးက မာန်ရဲကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

တာတာသည် မမယ်ကို အားနာ မျက်နှာပူလွန်းတာမို့ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေဆဲမှာ မာန်ရဲက ရှေ့တစ်လှမ်းထိုးသွားကာ ...

“ခင်ဗျားက မိုးနတ်မယ်ဆိုတာလား”

“ဟဲ့ ... မာန်ရဲ ...”

တာတာက အလန့်တကြား တားမြစ်လိုက်သော်လည်း မမယ်က တာတာ့ကို လက်ကာပြလိုက်ပြီး မာန်ရဲကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ကြည့်လျက် ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ မိုးနတ်မယ်ပါ၊ ဘာပြောစရာများရှိလို့ပါလဲ ...”

“အဟက် ... မဆိုးဘူး၊ အပီပဲ”

မာန်ရဲက လှောင်ပြောင်၍ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ကျွန်တော်နဲ့ တာတန်ခူးရဲ့ အကြောင်းပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့ တာတန်ခူးက ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ချစ်သူကို အခြောက်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အစိုနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် တွဲတာမကြိုက်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားဘက်က တဆိတ်လောက် အလိုက်သိပေးဖို့ လာပြောတာ ...”

“မာန်ရဲ ... နင် ...”

မာန်ရဲ စကားကြောင့် မမယ်တော့ ဘာဖြစ်တယ်မသိ ... တာတာကတော့ ဒေါသဖြင့် ပြာဝေသွားကာ မာန်ရဲဆီ ပြေးသွားလိုက်ပြီး ...

“နင် ဒီလိုမပြောနဲ့၊ မမယ်ကို ဒီလိုမပြောနဲ့ ...၊ နင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့”

ဟုပြောရင်း သူ့လက်မောင်း၊ ကျောပြင်၊ ရင်ဘတ်တို့ကို ထိရာမိရာ ရိုက်ပစ်လိုက်မိပါသည်။ မာန်ရဲက တာတာ့

လက်တွေ့ကို မမ်းဆွဲချုပ်ကာ တာတာမျက်နှာကို အနီးကပ်စေစေ ကြည့်ရင်း ...

“မင်းအခြောက်ကိုထိလို့ ဒီလောက်ထိနာသလား တာတာ”

“အဲ့ဒီလို မပြောနဲ့လို့ ငါ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ ...”

တာတာက ဒေါသဖြင့် အော်ရင်း ရုန်းသော်လည်း မာန်ရဲက လွှတ်မပေးဘဲ တာတာလက်တွေ့ကို ချုပ်ထားသည်။

“တာတာကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

မမယ်က တည်ငြိမ်သော်လည်း ပြတ်သားသည့်အသံ မျိုးဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

မာန်ရဲက မမယ်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက် ရင်း ...

“ကျုပ်ချစ်သူကို ကျုပ်ဘာလုပ်လုပ် ခင်ဗျားအပူ မပါဘူး”

“စကားကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောစေချင်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ ရာဟာ ကျွန်မရဲ့ ပိုင်နက်ပါ၊ ကျွန်မခြံထဲမှာ ကျွန်မသဘော မတူဘဲ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်လုပ်ရင် ကျွန်မ အခု ရဲကို ဖုန်း ဆက်ခေါ်လို့ ရတယ်ဆိုတာ သိထားပါ၊ အခု တာတာ လက်ကို လွှတ်လိုက်ပါ”

မာန်ရဲက တာတာလက်ကို ဆောင့်လွှတ်လိုက်သည်။

မမယ်က တာတာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ကဲ ... တာတာ တာတာကို မမယ် မေးမယ်၊ အမှန် အတိုင်းဖြေပါ၊ သူက တာတာ ရည်းစားလား”

တာတာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ပုညဝံ စာအုပ်တိုက်

“တာတာ သူ့ကို ချစ်သလား”

တာတာက မဖြေဘဲငြိမ်နေသည်။

မာန်ရဲကလည်း တာတာကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်ရင်း တာတာအဖြေကို စောင့်နေသည်။

“ဖြေလေ ... တာတာ”

မမယ် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မေးတော့မှ တာတာက ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါသမီးပြလေသည်။

“တောက် ...”

မာန်ရဲက တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်ကာ ကားပေါ်တက်ပြီး အပြင်းမောင်းထွက်သွား သည်။

မမယ်က တာတာရှေ့မှာ ရပ်လာကာ ...

“မချစ်ဘဲ ရည်းစားမထားနဲ့လို့ မမယ် ပြောတာ နားမှ မထောင်ဘဲကိုး တာတာရယ်၊ ကဲ ... အထဲဝင်ပြီး နားလိုက် ဦး၊ နဲ့ရေ ... တာတာကို အအေးလေး ဖျော်တိုက်လိုက် ဦး၊ မမယ် သွားလိုက်ဦးမယ်၊ နောက် နှစ်နာရီကြာရင် ပြန်လာမယ်၊ စောင့်နိုင်ရင် စောင့်၊ အပြန် တာတာကြိုက် တဲ့ ပီစာ ဝယ်လာခဲ့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

မမယ်က တာတာကို ပြောပြီးတာနှင့် အယဉ်နှင့် အတူ ကားပေါ်တက်၍ ထွက်ခွာသွားသည်။

နဲ့နှင့် ကျော့က တာတာဆီ ပြေးလာကာ ဝမ်းအား အားရ ပြောရှာသည်မှာ ...

ပုညဝံ စာအုပ်တိုက်

၁၈၀ * ပုညဝင်

“မမတာ ... အမလေး မမတာရယ်၊ ခေါင်းခါပြလို တော် ပါသေးရဲ့၊ နွဲ့တို့မှာဖြင့် မမတာများ ခေါင်းညိတ်ပြမလား လို့ ရင်ထိတ်လိုက်ရတာ၊ အဲဒီလို လူနဲ့ မမတာနဲ့ လုံးဝ မလိုက်မက်ဘူး သိလား၊ ယောင်လို့တောင် စိတ်မကူးနဲ့ တော့နော် မမတာ”

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ထက်လူ”

မိုးမဟာက ဝိုင်ကိုမျှင်းသောက်နေသည့် ထက်လူကို ကြည့်ရင်း စိတ်စောစွာ မေးမိသည်။

“အင်း ... အခြေအနေကလား၊ ကဲ ... ဝိုင်နည်းနည်း ထပ် ထည့်ကွာ”

မိုးမဟာက ထက်လူရဲ့ ဝိုင်ခွက်ထဲကို ဝိုင်ထပ်ဖြည့် ပေးရင်း ...

“မင်း အဲဒီလို ဈေးမကိုင်လည်း ငါကထည့်ပေးမှာပါကွာ”

ထက်လူက ပြုံးစိစိနှင့်ပင် ဝိုင်တစ်ကျိုက် သောက် လိုက်ရင်း ...

“အခြေအနေကတော့ မကောင်းဘူး ကိုယ့်လူရေ၊ ကောင် မလေးက အဲဒီကောင်နဲ့ပဲ ဆက်တွဲနေတယ်၊ ငါ့ညီရဲ့ သူငယ်ချင်း ကောင်လေးက တာတာနံနဲ့တို့ လမ်းထိပ်မှာ နေတာဆိုတော့ သူစုံစမ်းပေးလို့ သိရတာ၊ ဟိုကောင်က

တာတန်ခူး အိမ်က ထွက်တတ်တဲ့ အချိန်ကို လမ်းထိပ်က စောင့်နေတာတဲ့၊ တာတန်ခူးက ကားမောင်းပြီး ထွက်လာတော့ သူ့ကားကို တာတန်ခူးကားရှေ့က ပိတ်ရပ်ပြီး တားလိုက်တာများ အက်ရှင်ကားတွေထဲကအတိုင်းပဲတဲ့၊ ပြီးတော့ တာတန်ခူးကို ကြွေအောင် အမျိုးမျိုးပြောပြီး ခုတော့ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်တွဲနေကြတယ်ဆိုပဲ”

ထက်လူ စကားကြောင့် သူ့ရင်ဝမှာ အလုံးကြီးပိကျလာသလို ခံစားဆို့နှင့် ရင်မောသွားရပါသည်။

သူ့စိတ်အထင်ကတော့ တာတာက ဟိုကောင်လေးရှေ့မှာ ‘မချစ်ဘူး’ ဟု ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပြီမို့ ပြတ်သွားပြီပဲ အောက်မေ့ခဲ့တာပင် ...။ ဟိုကောင်လေးဘက်ကလည်း တာတာကို စိတ်နာသွားပြီဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ သို့သော် ခုခေတ် လူငယ်တွေရဲ့ စိတ်ဟာ မှန်းလို့မရ။

ခုတော့ သူတို့က ပြန်တွဲနေကြတယ် ဆိုပါလား။ ဘယ်လိုနားလည်မှုမျိုးတွေနဲ့များ တွဲနိုင်ကြပါလိမ့် ...။

“မင်းကိုလည်း ခုံစမ်းခိုင်းရတာ အားနာပါတယ် ထက်လူရာ၊ မင်းမှာလည်း အမေကို ကြည့်ရတာ တစ်ဖက်နဲ့...”

“မာမိကို ကြည့်တယ်ဆိုပေမယ့် မာမိနားတော့ အချိန်ပြည့် ဘယ်နေ့နိုင်မှာလဲကွာ၊ နာစံရှိပါတယ်၊ မာမိလည်း စကားတော့ ပြောနိုင်လာပါပြီ၊ အခြေအနေ အရမ်းမဆိုးပါဘူး။ မာမိက ငါ့ကို စင်ကာပူကို မပြန်စေချင်သေးတာတစ်ခု ကြောင့်သာ ငါ ဒီမှာ သောင်တင်နေရတာ၊ အလုပ်မရှိတော့

ပျင်းတောင်ပျင်းနေတာ၊ မင်းကိစ္စလေးဝင်လာတော့ အပျင်းပြေတာပေါ့၊ အဟဲ ... ငါက မင်းနဲ့ တာတန်ခူးကို တော်ဝင်စင်တာမှာ အတူတွဲတွေ့ကတည်းက မင်းတို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးကို စိတ်ဝင်စားနေတာ၊ မင်းထာဘီကို ဒီကောင်မလေးပဲ ချွတ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ်” “ဟာ ... ဘာလဲကွ၊ ငါ့ထာဘီကို သူက ဘာလို့ချွတ်ရမှာလဲ ...”

“ဪ ... ငါပြောတဲ့သဘောက မင်းရဲ့ မိန်းမအဖြစ် နေနေတဲ့ ဘဝကို တာတန်ခူးက ပြောင်းလဲပေးနိုင်မှာလို့ ပြောတာပါ”

“မင်းက ဘာလို့ အဲလိုထင်ရတာလဲ ...”

“ကောင်မလေး ပုံစံကလည်း ဇွတ်တရွတ်လေး၊ မင်းပုံစံကလည်း သူ့အပေါ် မကြုံစဖူး ထူးကဲတဲ့ သံယောဇဉ်မျိုး ရှိနေတဲ့ပုံ ပေါ်နေလို့ပေါ့ကွာ၊ ငါ လူကဲခတ် မညံ့ပါဘူး” “မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဘဝတွေပါကွာ၊ စိတ်တောင်မကူးရဲပါဘူး၊ ငါ့ဘဝကို ပြောင်းလဲဖို့လည်း မပြင်ဆင်ရသေးပါဘူး၊ ဒီကောင်မလေး ဟိုကောင်နဲ့ တွဲနေတာကိုပဲ ငါ စိတ်ပူနေရတာပါ၊ သူ့ခမျာ ငါ့မျက်စိရှေ့မှောက်မှာပဲ မင်္ဂလာပွဲ ပျက်သွားရတာ၊ သွေးရူးသွေးတမ်း ထွက်သွားလို့ ငါပဲလိုက်ခေါ်ထားရတာဆိုတော့ သူ့အပေါ် သနားစိတ်နဲ့ သံယောဇဉ်တော့ ပိုမိတာပေါ့၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ သူက စိတ်လေ

သလို ဖြစ်နေတော့ ပိုပြီး စိတ်ပူရတယ်။ သူ့အမေကလည်း သူ့သမီးကို စောင့်ရှောက်ပါလို့ ငါ့ကို ပြောထားတာ ...”

“မင်း ဒီလောက် စိတ်ပူနေရင်လည်း ယောက်ျားဘဝပြောင်း ပြီး တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစား လိုက်ပါ တော့လားကွာ၊ တော်ကြာ မင်းတို့အဖြစ်က ကိန္နရာ ထဘီ ခြားဆိုသလို ...”

“ဘာ ... ဟေ့ကောင်”

“မင်းက မိန်းမဘဝနဲ့ နေနေလို့ ထဘီခြားလို့ တင်စား ရတာပါကွာ”

ထက်လူရဲ့ စကားတွေကြောင့် လူတောင် ဘာဖြစ် သွားမှန်းမသိ။ ကယောင်ချောက်ချားဖြင့် ဝိုင်လက်ကျန်ကို တစ်ခါ တည်း မော့သောက်ပစ်လိုက်မိပါသည်။ ထက်လူကတော့ သူ့ကို ပြုံးစိစိကြည့်ရင်း...

“ခုလို ယောက်ျားပီသတဲ့ အသွင်အပြင်နဲ့ ဝိုင်သောက်နေတဲ့ ခပ်မိုက်မိုက် မင်းပုံစံကို တာတန်ခူးသာ မြင်ရင် တစ်ခါ တည်း ကြွေသွားမလားပဲ”

“တော်စမ်းပါကွာ”

“ခေါ်သာ ပြလိုက်ချင်တော့တယ်”

ထက်လူက သူ့ကို ဆက်ကလိနေသည်။ သူက ဝိုင်ခွက်လွှတ်ကို ပြန်ချထားလိုက်ရင်း...

“ငါ တကယ် နားမလည်နိုင်ဘူးကွာ၊ တာတာက သူမချစ်

တဲ့ ဒီကောင်ကို ဘာလို့တွဲနေတာလဲ၊ ဟိုကောင်ကရော တာတာက သူ့ရှေ့တင် ခေါင်းခါပြတာမြင်သွားတာတောင် ဘာလို့ ဆက်တွဲနေတာလဲ”

“ခုခေတ် လူငယ်တွေရဲ့စိတ်က မှန်းလို့မရဘူး မိုးကြီးရ၊ သူတို့အချင်းချင်း ပါးရိုက်၊ ရန်ဖြစ်၊ သတ်ဖြတ် အော်ဟစ် ပြီးလည်း ပြန်တွဲချင် တွဲနေတတ်ကြတာ၊ ငါသိတဲ့ သမီး ရည်းစားစုံတွဲဆို တွေ့လိုက်တာနဲ့ ရန်ချည်း ဖြစ်နေတာ၊ ပြီးတော့လည်း သူတို့မဟုတ်တဲ့အတိုင်း အချစ်ရေ မောင်ရေ ပြန်ဖြစ်တာပဲ”

“ငါစိတ်ပူတာက တာတာကို ဟိုကောင်က အညှိုးထားပြီး ခုနေ အချို့သပ်ကလေးနဲ့ သူ့ဘက်ပါအောင်လုပ်၊ ပြီးမှ ဖျားယောင်းဆွဲဆောင် ဖျက်ဆီးသွားမှာကိုပဲ ...”

“တာတန်ခူးလည်း နိုင်ငံခြားမှာတောင် ကျောင်းတက် လာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါကွာ၊ မည့်ပါဘူး၊ သူ့ဘေးသူ ကြည့်ရှောင်တတ်မှာပါ”

ထက်လူက သီဟိုဠ်စေ့ ကောက်ဝါးရင်း ပေါ့ပေါ့ပါး ပါး ပြောနိုင်ပေမယ့် မိုးမဟာကတော့ ဝရန်တာကနေ မြင်နေရ သည့် အဝေးကောင်ကင်ကို ငေးရင်း ရင်ထဲမှာ မွန်းနေခဲ့ပါသည်။

ငှက်အော်သံတွေလိုလို အသံသဲ့သဲ့ ကြားရသဖြင့် သူ ရင်ထိတ်သွားကာ ...

“တာတာ ... ခု ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ကန်တော်ကြီးထဲမှာ မမယ်”

“ကန်တော်ကြီးထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မုန့်စားနေတာ ...”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ ...”

“သူငယ်ချင်းနဲ့ ...”

“ဘယ်သူငယ်ချင်းနဲ့လဲ”

“မမယ် ခုတလော ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ တာတာ့ဆီ ဖုန်းခဏခဏ ဆက်ပြီး ဘယ်ရောက်နေလဲ မေးမေးနေတယ်၊ တာတာ အခု မုန့်စားရင်းတန်းလန်းကြီးနဲ့ ပြောနေရတာ၊ ပြော ... မမယ် ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဪ ... ဒီနေ့ မမယ် နည်းနည်းအချိန်ရလို့ တာတာရုံးကိုလာလည်မလားလို့ပါ”

“ဒီနေ့တော့ မလာတော့ဘူးလေ မမယ်၊ မနက်ဖြန် လာခဲ့မယ်”

“ဒီနေ့က မအားဘူးလား”

“ဟုတ်၊ ဒီကပြန်ရင် ပြည့်ဖူးနဲ့ ချိန်းထားသေးလို့ ...”

“အဲ့ဒီက ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ”

“ခဏနေ ပြန်တော့မှာပါ”

မိုးမဟာသည် ကန်တော်ကြီးထဲမှာ ကားကိုရပ်ထားပြီး ကားပေါ်ကနေ ဆင်းရမလို မဆင်းရမလို ချိတ်ချတုတ် ဖြစ်နေပါသည်။

ကိုယ့်မြင်ကွင်းရှေ့မှာ မြင်နေရတာဟာ တာတာနဲ့ မာန်ရဲတို့ ဖုံတွဲပင်။ ကိုယ်ကလည်း သူတို့ရှေ့ကို မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာခဲ့တာ မဟုတ်၊ တာတာ ဒီမှာရှိမှန်းသိလို့ကို ရောက်လာခဲ့ရတာပင်။

ခုရက်ပိုင်းတွေမှာ သူ အလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်မမြောင့်လှပါ။ မိတ်ကပ်လိမ်းနေရင်းလည်း တာတာ ခုချိန် ဟိုကောင်နဲ့ ချိန်းတွေ့နေမလားဟု တွေးကာ စိတ်ပူရသည်။ ခုတလော တာတာဆီ ခဏခဏ ဖုန်းဆက်မိသည်။ ဖုန်းပြောနေရင်းက တာတာ့ကို ဘယ်ရောက်နေလဲဟု မေးရသည်။ ဆိုင်ကို လာခဲ့ပါဦး၊ မုန့်လုပ်ကျွေးမယ်ဟု ခေါ်ရသည်။ ဒီနေ့ ဖုန်းခေါ်ကြည့်တော့ ဖုန်းထဲမှာ

“အင် ... ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ၊ မမယ် ဖုန်းချလိုက်
တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆီးယူ ...”

ဖုန်းချလိုက်ပြီးနောက်မှာ သူ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘဲ
ရုံးခန်းရှေ့ စည့်ခန်းကျယ်ထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ
မိသည်။ လူက နေမထီထိုင်မသာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ကန်တော်
ကြီးဆိုတာ အတွဲတွေအတွက် ထိုင်စရာနေရာတွေ ပေါ်မူပေါ်တဲ့
နေရာ။ မုန့်စားနေတယ် ဆိုတာ ယုံရမှာလား။ ရေစပ်မှာလား။
သစ်ပင်အောက်မှာလား။ လူရှင်းတဲ့ တစ်နေရာရာမှာလား ... ဟု
တွေးရင်း တွေးရင်း အသက်ရှူကျပ်လာရတာမို့ ကားသွားကိုဆွဲကာ
ကန်တော်ကြီးသို့ မောင်းလာခဲ့ရတာပင် ...။

ဒီရောက်တော့ အတွဲတွေထိုင်တတ်တဲ့ နေရာတစ်
ဝိုက်ကို ကားလျှောက်မောင်းရင်း တာတာ့ကိုရှာမိသည်။ နောက်ဆုံး
မှာတော့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်၍ မုန့်စားနေ
သော တာတာနဲ့ ဟိုကောင်လေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ဟိုကောင်လေးနဲ့ တွေ့ရလို့ ရင်ပူရပေမယ့် လူမြင်
သူမြင်နေရာမှာ ထိုင်နေတာမို့ ရင်အေးရသည်။

ခုနေ သူ ကားပေါ်က ဆင်းသွားရင်တော့ လိုက်
ချောင်းတာ အသိသာကြီး ဖြစ်တော့မှာပင် ...။ သွားနှုတ်ဆက်ပြီး
တာတာ့ကို ခေါ်လျှင် ဟိုကောင်လေးနဲ့ ပြဿနာတက်မှာလည်း
မချပင်။ မဆင်းတော့ပါဘူးလေဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ကားပေါ်မှာပဲ
ထိုင်ရင်း တာတာတို့ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

ခဏနေတော့ တာတာတို့ စုံတွဲက ဆိုင်ထဲမှထွက်
လာကာ လမ်းလျှောက်သွားကြသည်။ သူက မလှမ်းကမ်းမှ ကား
ကိုဖြည်းဖြည်းမောင်းကာ နောက်ယောင်ခံလိုက်လာသည်။ တာတာ
တို့က ဘယ်မှာမှ မထိုင်တော့ဘဲ ကားပါကင်ဘက်သို့ လျှောက်
သွားပြီး တစ်ယောက် ကားတစ်စီးစီဖြင့် မောင်းထွက်သွားတော့မှ
သူရင်ဖိကာ သက်မချရသည်။

ဒီလို ရင်ပူရတဲ့ ရက်မျိုးတွေကို ဘယ်လောက်ကြာ
ကြာထိ ကြုံရဦးမှာလဲ ...

တာတာရယ် ... အသိတရား ရပါတော့ ...။

ကိုယ် ရင်မောရလွန်းလို့ပါကွာ ...။

“ထက်လူ ... ငါ့ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်ကွာ၊ နောက်မှပြန် ဆက်မယ်၊ ဟိုမှာ ငါ့ဖုန်းကို ဘယ်သူဆက်နေလဲ မသိဘူး”

“ညဘက်တွေ ဖုန်းပိတ်မထားဘူးလား”

“ပိတ်ဖို့ မေ့နေတာကွ ...”

သူက အိမ်ဖုန်းကို ချလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်က ဟန်းဖုန်းကို လှမ်းယူက ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမိန့်ရှိပါရှင်၊ ကျွန်မ မိုးနတ်မယ်ပါ”

ဟု နူးနူးညှည့်ညှိလေး ပြောလိုက်ရပါသည်။

“မမယ် ... ပြည့်ဖူးပါ”

“ဪ ... ပြည့်ဖူး ပြော၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“မမယ်ကို တိုင်မလို့ ...”

“အင်း ...”

“တာတာကို မမယ် ကြည့်ထိန်းဦး၊ ပြည့်ဖူးပြောစကားဆို တာတာက နားထောင်တာမဟုတ်ဘူး၊ တာတာနဲ့ မာန်ရဲ တွဲနေတာ မမယ် သိတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း ... သိတယ်လေ”

“အဲဒီကောင်ကို ပြည့်ဖူး လုံးဝကြည့်မရဘူး၊ ဟိုတလောက လည်း သူက တာတာကို မမယ်ရှေ့ ခေါ်လာပြီး မဏ္ဍပ် တိုင် တက်ပြတယ်ဆိုတာ အယဉ်ပြောလို့ သိတာ၊ အဲဒီ ကတည်းက တာတာက မာန်ရဲကို ရှောင်ပေးမယ့် ဟိုကောင် က ဇွတ်လိုက်ကပ်တော့ ပြန်တွဲဖြစ်နေတာ၊ ခုလည်း တာတာနဲ့ မာန်ရဲနဲ့ (...)ဟိုတယ်က ကလပ်မှာ၊ တာတာ

ထိုသို့... ထိုသို့ ရွှေရင်မောရသော နေ့တွေကို ဖြတ် သန်းဆဲတစ်နေ့မှာ ပြည့်ဖူးက မိုးမဟာဆီ ဖုန်းဆက်လာလေသည်။ အချိန်က ည ၉ နာရီ ...။ သူက အိမ်နေရင်းဝတ် သည့် ချည်ထည်ဘောင်းဘီရှည်ပွပွနှင့် တီရှပ်ပွပွကို ဝတ်ထားသည်။ ခေါင်းလျှော်ပြီး ခြောက်သွေ့စ ဆံပင်များက ကုပ်ပိုးတစ်ဝိုက်မှာ စင်းကျနေသည်။ ခုလို ယောက်ျားဘဝနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေသည့် အချိန်မျိုးမှာ ဖုန်းလာရင် သူ စိတ်ညစ်ရ သည်။

ခုလည်း သူက တယ်လီဖုန်းစင်လေးနားက ဆိုဟာ ပေါ်မှာ ခြေချိပ်ထိုင်ရင်း ထက်လူနှင့် ဖုန်းပြောနေခဲ့တာပင် ...။ ‘မင်း၊ ငါ’ ပြောရင်း တဟားဟား ဆော်ရယ်နေချိန်မှာမှ သူ ဟန်းဖုန်းက အသံမြည်လာတာမို့ ‘ရှင်၊ ကျွန်မ’ ပြောရမှာပါလား ဟု သတိဝင်ကာ စိတ်ရှုပ်သွားရပါသည်။

ပြောတာတော့ မာန်ရဲက အကကျွမ်းလို့ မာန်ရဲ 'က'တာ
ကို လိုက်ကြည့်ရဲ့ပဲတဲ့၊ ပြည့်ဖူး တားတာလည်း မရဘူး၊
သူ့အိမ်ကိုလည်း ပြည့်ဖူးနဲ့ မွေးနေ့ပွဲ သွားစရာရှိလို့ အပြန်
နောက်ကျမယ်လို့ ညာပြောပြီး ထွက်သွားတာ"

ပြည့်ဖူးစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲက စိုးရိမ်သောက
တွေ ဆုပွက်လာရပါသည်။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီး ဖြစ်သွားမှန်း
မသိဘဲ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်ကာ ချက်ချင်း ချွေးပြန်လာသည်။
သူက ...

"ပြည့်ဖူး... စိတ်မပူနဲ့၊ မမယ် ခုပဲ သွားပြန်ခေါ်လိုက်မယ်"
ဟုပြောပြီး ဖုန်းချကာ အိမ်တံခါးဝသို့ ခပ်သွက်
သွက် လျှောက်ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ သတိဝင်၊ ချာခနဲ နောက်
ပြန်လှည့်ပြီး အဝတ်လဲခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။
သူ ခပ်သွက်သွက်လေး အဝတ်လဲရသည်။ လာခဲ့ဦး
ဘရာစီယာ၊ လာခဲ့ဦး မိန်းမအင်္ကျီ၊ လာခဲ့ဦး ထဘီတစ်ထည်။
သူက မိန်းမဝတ်စုံ အမြန်လဲ၊ ဆံပင်ကို အမြန်သိမ်းဆည်းထုံးဖို့၊
မျက်နှာကို အလွန် လျင်မြန်စွာ ခြယ်သလိုက်ပြီး လက်ကိုင်အိတ်
တစ်လုံးကို လက်မှာချိပ်၍ အိမ်မှထွက်လာသည်။

ဟိုတယ်ရှေ့ ကားပါကင်၌ ကားရပ်လိုက်ချိန်မှာ
ရင်တွေ ဆောင့်ကွဲမတတ် ခုန်လာသော်လည်း သူက ကြီးစွာသော
ဣန္ဒြေဖြင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ဟိုတယ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာပါ
သည်။

နိက်ကလပ်ထဲသို့ သူဝင်လာတော့ တချို့ ကနေသူ

ပညာဇင် စာအုပ်တိုက်

တွေက ပြုံးစိစိနှင့် ဘေးသို့ရှုံ့ပေးလိုက်ကြသည်။ အတို၊ အပြတ်၊
အဟိုက်တွေကြားမှာ အချိပ်ထဘီဝတ် သူ့ပုံစံက ထင်းနေသည်။

သူ လူအများကြားကို ဝေဝဲကြည့်ကာ တာတာ့ကို
ရှာလိုက်သည်။ ဟော... တွေ့ပါပြီ။ မယ်မင်းကြီးမက ခုံမြင့်တစ်
လုံးမှာ ထိုင်လျက်၊ လက်မှာ ဖန်ခွက်တစ်လုံးကို ကိုင်ထားသည်။
ဆံပင်က ကောက်ကောက်မွှာမွှာ၊ အနက်ရောင် ဘောင်းဘီ ပေါင်
လယ်အကျပ်၊ တီရှပ်လက်ပြတ်အနက်နှင့်မို့ တာတာ့ပုံစံက သူ
မျက်စိကို ခရော့စံဖြစ်ပြီး ဝင်လာသည်။ သူမအကြည့်တွေက
'က'နေသူတွေထဲမှာ...။ ထို 'က'နေသူတွေထဲမှာ မာန်ရဲ...။
မာန်ရဲက အပြိုင်အဆိုင် 'က'နေတုန်းမို့ သူ့ကိုမမြင်ပါ။

သူက တာတာ့ဆီ လျှောက်သွားပြီး တာတာ့လက်
ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

"ဟင်... မမယ်"

တာတာ အံ့သြနေတုန်းမှာ သူက တာတာ့ကို အပြင်
ဘက်သို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

"မမယ်... ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲဟင်"

သူက တာတာ့လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး တာတာ
နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ရင်း...

"ပြည့်ဖူး ဖုန်းဆက်ပြောလို့ လိုက်လာတာ..."

"ဟင်... တွေ့မယ်၊ နှုတ်ကိုမလှဲဘူး"

"သူများကို သွားမမဲနဲ့ တာတာ၊ ကိုယ့်လုပ်ပုံ ဟုတ်မဟုတ်
ကိုပဲ ပြန်စဉ်းစား..."

ပညာဇင် စာအုပ်တိုက်

“တာတာ ဘာမဟုတ်တာ လုပ်လို့လဲ၊ ဒီကိုရောက်တာ လည်း မကြာသေးပါဘူး၊ အပျင်းပြေခဏပဲ၊ သူများကတာ ကြည့်ဖို့ ဝင်လာတာ၊ တာတာက ကတောင် မကဘူး၊ သောက်တာကလည်း အချို့ရည်ပဲ၊ ဘာညာတွေလည်း ရော မထားဘူး...”

“ဒါပေမယ့် ဒီကို ဒီအချိန်မှာ မာန်ရဲနဲ့ မလာသင့်ဘူးဆို တာ တာတာ သိရမယ်လေ၊ တာတာ့ကို မမယ် အရမ်း စိတ်ပျက်လာပြီ၊ တာတာပြောတော့ သူ့ကို မချစ်ဘူးဆို၊ မချစ်တဲ့သူ တစ်ယောက်နဲ့ ခုလို ဆက်တွဲနေရလား၊ တာတာ မချစ်တာကို သိရက်နဲ့ မာန်ရဲက ဆက်တွဲနေတယ် ဆိုက...ကရော သွေးရိုးသားရိုး ဟုတ်ရဲ့လား။”

“သူ့ကို မချစ်နိုင်လည်း ပြဿနာမရှိဘူး၊ ဘော်ဒါကဏ္ဍ နဲ့ ဆက်တွဲပါရစေလို့ တောင်းပန်လို့ ပြန်တွဲဖြစ်တာပါ မမယ်၊ သူက မမယ်နဲ့ တာတာနဲ့ ရင်းနှီးတာကို မကြိုက် ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တာတာ မမယ်နဲ့ မပြတ်နိုင်ဘူး၊ မမယ်နဲ့ သူနဲ့ယှဉ်လာရင် သူ့ကိုပဲ ဖြတ်မယ်လို့လည်း အပြတ်ပြော ထားပြီးသားပါ။”

ထိုသဘောထားလေးကတော့ သူ့ကို ပီတိဖြစ်စေပါ သည်။ သို့သော် ... သူ့ရင်ထဲက မီးကတော့ မငြိမ်းနိုင်သေးပါ။

“ဒါဆိုလည်း သူ့ကို ဖြတ်လိုက်လေ၊ ဘာလို့ ဆက်တွဲနေ သေးလဲ...”

“ဖြတ်ပြီးသားပါ၊ အခုက ဘော်ဒါကဏ္ဍနဲ့ တွဲနေတာ၊ တာတာ ပျင်းလို့...”

“ဘာ...”

“ပျင်းလို့ တွဲနေတာပါ။”

သူ တာတာ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပုံစံကိုစိုက်ကြည့်ရင်း စိတ် ထဲမှာ ပျင်းခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။

“ပျင်းလို့တွဲရင်း ပျက်သွားတဲ့သူတွေ အများကြီးပဲ တာတာ”

“တာတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းနိုင်ပါတယ်”

“အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးလို့ အဋိကံမိသွားတဲ့ လူတွေလည်း အများကြီးပဲ တာတာ၊ တာတာ ခု မမယ်နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ၊ တာတာ့ကို မမယ် အိမ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“တာတာမှာ ကားပါပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း လာလေ၊ ကားပါကင်အထိ အတူသွားတာ ပေါ့”

“မမယ် သွားနှင့်၊ တာတာ လိုက်ခဲ့မယ်”

မိုးမဟာက ပေကပ်ကပ်လုပ်နေသော တာတာ့ကို စိတ်တိုလာပြီမို့...

“မသွားနှင့်ဘူး၊ စောင့်ခေါ်မယ်၊ ခုလိုက်ခဲ့...”

“သူ့ကိုယ်သူ အမေ ကျနေတာပဲ”

“ဘာ...”

မိုးမဟာက နာကျင်ဒေါသဖြင့် တုန်ရင်လာကာ လက်ကိုင်အိတ်ဖြင့် ကွယ်၍ လက်သီးကျစ်ကျစ်ဆုပ်မိသည်။

“မမယ့်စေတနာကို မစော်ကားနဲ့ တာတာ၊ မင်းကို မမယ် အရမ်းစိတ်ပျက်လာပြီ၊ မင်းကို တွေ့စက ဒီလို မိန်းကလေး မှန်း မသိခဲ့ဘူး။”

“စိတ်ပျက်ရင်လည်း ဂရုမစိုက်နဲ့ပေါ့။”

“ပြောလေ ဆိုးလေပါလား တာတာ၊ ခု တာတာ မပြန်ရင် မမယ် အန်တီနဲ့ ဘွားဘွားဆီ ဖုန်းဆက်ရလိမ့်မယ်”

“မမယ် မညစ်နဲ့”

“မဆက်စေချင်ရင် ခုထွက်ခဲ့ ...”

တာတာက စူပပ်ပုပ် ဆောင့်ကြီးဆောင့်ကြီး မျက်နှာ ထားဖြင့် သူ့နောက်မှာ ပါလာသည်။

ကားနားရောက်တော့ သူက တာတာနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ဖုပ်လိုက်ရင်း ...

“တာတာ မမယ်ကို အလိုမရှိရင် ဒီလိုစွက်ဖက်တာ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးဖြစ်ရပါစေမယ် ...”

ဟုပြောပြီး တာတာကို ကားပေါ်တက်ဖို့ လက်ပြ လိုက်သည်။ တာတာက သူ့ကိုငေးခနဲ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက် ပြီးမှ ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သွားသည်။

သူက တာတာ လှည့်ပြန်သွားမှာစိုးတာမို့ တာတာ တို့ အိမ်နားရောက်သည်အထိ တာတာ ကားနောက်မှ မောင်းလိုက် လာခဲ့ပါသည်။ တာတာကား ခြံထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်သွားတာ လှမ်း မြင်ရမှ သူ့ကားကို လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ကွေ့မောင်းခဲ့သည်။

ကားမောင်းနေရင်းကပဲ သူ မျက်လုံးတွေ စိုစွတ်စ

ပြုလာတာကို သတိထားမိသည်။ တာတာရဲ့ မထိမဲ့မြင်အပြောနှင့် သူ့ကို အလိုမရှိသော အမူအရာတွေက သူ့ရင်ကို လာဆွနေသည်။

သူက ဘယ်လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ ဗမာအင်္ကျီ လက်ရှည်ရဲ့ လက်ဖျားစကလေးဖြင့် သူ့မျက်လုံး နှစ်ဖက်ကို အသာအယာ တို့သုတ်လိုက်သည်။

မိန်းမအဝတ်အစား ဝတ်ထားပေမယ့် သူဟာ မိန်းမ စိတ်ပေါက်နေတဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ ...။

ကိုယ်ဟာ ယောက်ျားပဲ။

ဘယ်လောက် ရင်နာနာ ငိုတော့မငိုချင်ပါ။

ဟိုတစ်ညကိစ္စပြီးကတည်းက တာတာနဲ့ သူ့ဆက်ဆံ
ရေးက တင်းမာသွားခဲ့တာပင် ...။

အယဉ်တို့က တာတာကိုမျှော်ကြသော်လည်း သူ့ကို
တော့ ဘာမှလာမပြောရဲကြပါ။

“မာန်ရဲအကြောင်း အယဉ် မေးကြည့်သေးလား။”

ဖွဲ့.ရဲ့ ခပ်တိုးတိုးမေးသံကို ဆက်ကြားနေရသည်။

“မမေးဘဲ နေမလားဟဲ့ ... မေးတာပေါ့၊ သူ အခု မာန်ရဲနဲ့
သူငယ်ချင်းလိုတောင် မတွဲတော့ဘူးတဲ့ ...”

“ဟုတ်လား ... ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်၊ ဟဲ့ ... အဲဒီ
တော့ မာန်ရဲက ငြိမ်ခံနေလား၊ တာတာကို ပြဿနာမရှာ
ဘူးလား။”

“ကျေတော့ မကျေနပ်ဘူးပေါ့ဟဲ့၊ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေး
ကမှ အတွေ့မခံရင် သူ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ မမတာ ဒီ
တစ်ခါတော့ တကယ်ပြတ်ပုံ ရတယ်။”

“ပြတ်မှဖြစ်မယ်၊ သူမပြတ်ရင် တို့မယ်မယ်လည်း စိတ်
ပင်ပန်းတယ်။”

“အဟင်း ... ဟမ်း ... ဟမ်း ...”

သူ ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်တော့မှ အယဉ်တို့
အသံတွေ တိတ်သွားသည်။ သူက တီဗီရှေ့မှ ထထွက်လာရင်း

“စကားမများနဲ့၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ကြ ...”

ဟု ခပ်တင်းတင်းလေး ပြောခဲ့လိုက်ပါသည်။

“တာတာ တစ်ယောက်ကလည်း ခုတလော ပျောက်ချက်
သား ကောင်းနေလိုက်တာဟယ်၊ ဖုန်းလည်းမဆက်၊ လူ
လည်းပေါ်မလာ ...”

ဒီနေ့ နားချိန်နည်းနည်းရတာမို့ ရုံးခန်းထဲက တီဗီ
ရှေ့မှာ ဖက်ရှင်ရှိုးကြည့်နေသော မိုးမဟာက ကျောရဲ့စကားကို
အသာနားစွင့်ထားမိသည်။

“အယဉ်ဆီတော့ ဖုန်းဆက်ပါတယ် ကျောရဲ့။”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်တော့ လာမယ်တဲ့လဲ”

“လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ မယ်မယ်က သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေလို့
မလာရဲဘူး ပြောတယ်”

အယဉ်က အသံကိုနှိမ်၍ ပြောသော်လည်း သူက
နားစွင့်နေသူမို့ အသေအချာ ကြားရပါသည်။

တာတာက မလာရဲလည်း သူက စခေါ်ဖို့ စိတ်ကူး
မရှိပါ။ ရင်ထဲမှာ နာလွန်းလို့ ဥပေက္ခာသာ ပြုထားလိုက်ချင်သည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်က မိုးမဟာ အပြင်သွားဖို့ ပြင်ဆင်
နေဆဲမှာ ဖုန်းမြည်သံ ကြားရသည်။ ရုံးခန်းဖုန်း မြည်သံမို့ အယဉ်
က မိတ်ကပ်ဘောက်စ်ကိုချကာ အပြေးလေး သွားကိုင်လိုက်သည်။
ထိုနောက် ကော့ဒ်လက်ဖုန်းကို မိုးမဟာဆီ ယူလာရင်း...

“မယ်မယ် ... မယ်မယ်နဲ့ ပြောချင်လို့တဲ့၊ မာန် ... မာန်ရဲ့
တဲ့”

“သူနဲ့ ပြောစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူးလေ အယဉ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါ ... ဒါပေမယ့် သူက အခု
မယ်မယ်နဲ့ စကားမပြောရရင် နောက်ကျမှ မမတာနဲ့ပတ်
သက်ပြီး နောင်တမရနဲ့တဲ့ ... ”

သူ ရင်ထိတ်သွားကာ အယဉ်လက်ထဲမှ ဖုန်းကို
ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဟဲလို ... မိုးနတ်မယ် ပြောနေပါတယ်”

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

“ချစ်မကြီးလား ... အဟား၊ အခု တာတာ ဘယ်ရောက်
နေတယ် ထင်လဲ”

“လွိုရင်းပြော ... ”

“အိုကေ၊ တာတာကို အခု (...) စက်မှုဇုန်၊ ... လမ်း၊
နံပါတ်(...)က ဂိုထောင်အဟောင်းကြီးထဲမှာ ခဏခေါ်
ထားတယ်၊ တာတာကို ပြန်ခေါ်ချင်ရင်တော့ ခင်ဗျားတစ်
ယောက်တည်း လာခေါ်ပေါ့၊ တစ်ယောက်တည်း မလာဘဲ
ဉာဏ်များရင်တော့ ကာတန်ခူးရဲ့ဘဝက မေတ္တူးရဲဘူးပေါ့
ဗျာ၊ ဟဲ ... ဟဲ”

မာန်ရဲက ဖုန်းချသွားသည်။ သူ့ ရင်ထဲမှာတော့
မြောင်းဆန်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ တောက်ခတ်လိုက်ချင်သည်။ ကိုယ့်
ရှေ့က ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ပြေးကန်ပြီး ပေါက်ကွဲ ဂုန်းဒိုင်းကျလိုက်
ချင်သည်။ သို့သော် အယဉ်တို့ရှေ့မှာမို့ စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားရ
ကာ ...

“အယဉ် ... တို့သွားရမယ့် ပွဲကို နဲ့ကိုအစားလွှတ်လိုက်၊
ပွဲရှင်ကို ဖုန်းဆက်တောင်းပန်လိုက် ... ”

“မယ်မယ်က ဘယ်သွားမလို့လဲ ... ”

“မာန်ရဲက တာတာကို ခေါ်ထားတယ်တဲ့၊ တို့လိုက်သွားမှ
ဖြစ်မယ်”

“ဟင် ... ဘယ် ... ဘယ်ကို လိုက်သွားရမှာလဲ၊ လိမ့်စာ
ပြောခဲ့ဦးလေ မယ်မယ်”

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

၂၀၂ * ပုညဇင်

“လိပ်စာတော့ ပြောခဲ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် လုံးဝလိုက်မလာ
ကြနဲ့၊ ဘယ်သူမှလည်း မတိုင်နဲ့၊ တာတော့ အိမ်ကိုလည်း
မပြောနဲ့၊ မယ်မယ် ကြည့်ဖြေရှင်းလိုက်မယ်၊ စိတ်မပူကြနဲ့။”

မိုးမဟာက လိပ်စာကို ကမန်းကတန်း ပြောပြခဲ့ပြီး
ရပ်ထားသော ကားဆီ အပြေးလေး လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

မိုးမဟာသည် ဂိုထောင်ဟောင်းကြီးထဲသို့ ကြောက်ရွံ့
တွေဝေခြင်းကင်းစွာ ဣန္ဒြေရရ ခြေလှမ်းများဖြင့် ဝင်ရောက်လာပါ
သည်။

“အဟား ... ချစ်မကြီးတို့ကတော့ကွာ ဒီလိုနေရာချိတ်ကို
လာတာတောင် အကောင်းစား လိုက်ပွေ့အိတ်ကြီးကို လက်
မှာချိတ်လို့၊ အဲ့ဒါလေး အရင်လုပ်ပြီး ရောင်းစားလို့ကံရင်
မကောင်းဘူးလား မာန်ရဲ...”

ဂိုထောင်ရဲ့ ထောင့်တစ်ဖက်မှ မာန်ရဲတို့အဖွဲ့သို့
ကောင်လေးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ဟော... ဟိုဘက်
ထောင့်မှာ တစ်ယောက်။ ဒီဘက်ထောင့်မှာ တစ်ယောက်။
ပေါင်း သုံးယောက် ...။

“မင်းပဲ လက်ကိုင်အိတ်ကို စိတ်ဝင်စား၊ ငါကတော့ ခုနစ်
စိတ်ဝင်စားတယ်ကွာ၊ တို့ချစ်မကြီးကတော့ ခုနစ်မကြီးနဲ့

ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် မဟာဆန်ဆန်လေး လှနေတာကိုး”

မာန်ရဲက ခုမှ ရှေ့တည့်တည့် စက္ကူပုံးတွေကြားမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကြည့်ရတာ မြန်မာ ဗီဒီယိုကားတွေထဲက အတိုင်း ...။ လက်ခုပ်လေး ဘာလေး တီးလိုက်ပါဦးလား။ တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်ကြပါဦးလား။ ဒါမှ ဗီဒီယိုကားနဲ့ အရမ်းတူသွားအောင်လေ ...။

မိုးမဟာက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ဂိုထောင်ရဲ့ အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်မှာ တည်ငြိမ်စွာ ရပ်တန့်နေလိုက်သည်။

ဒီ ပိန်တာရီး ယောက်ျား လေးယောက်လောက်ကို တော့ မိုးမဟာတို့က မဖြိုရေးချ မဖြိုပါ။ ကိုယ်က စင်ကာပူမှာ ကျောင်းတက်နေကတည်းက ကျကျနန လက်ငှေ့ထိုးသင်လာခဲ့တာလေ။ မင်းတို့လောက်တော့ ပျင်းသေးတာပေါ့ ...။

“တာတာဘယ်မှာလဲ ...”

သူ တစ်ခွန်းပဲ မေးလိုက်သည်။

မာန်ရဲက ဗီဒီယိုကားတွေထဲကလို ခေါင်းမောလှန်ပြီး တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားတော့ အညာမိပြီ၊ ကျုပ်တို့က မိုက်တော့မိုက်ပေမယ့် လူကို ပြန်ပေးဆွဲတာမျိုး အလိုမတူဘဲ ဖမ်းခေါ်လာတာမျိုးလောက်တော့ မလုပ်ရဲဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ နုပျိုတောက်ပတဲ့ အချိန်တွေကို ထောင်ထဲမှာ အကုန်မခံနိုင်ဘူး

လေ၊ အခုက ခင်ဗျားကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ခေါ်ပြီး ပညာပေးရုံသိက်သက်ပဲ၊ တာတာကို ကျုပ်ဘေးကနေ မရရအောင် ခွာထုတ်သွားတဲ့ ခင်ဗျားကို မကျေနပ်လို့ ပါးပါးလေးပဲ ပညာပေးချင်တာ၊ လက်သီးလေး တစ်ယောက်သုံးလေးချက် ထိုးရုံလောက်ပါ။ အခြောက်မကို ထိုးရမှာ အားတော့နာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ပုံက ယောက်ျားပဲဟာ၊ ဒီလောက်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိမှာပါ။ ခင်ဗျားဘက်ကလည်း ခုခံလို့ရပါတယ်၊ အဲဒီလိုဆို ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ်ရှင် ...”

မိုးမဟာက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး လက်ကိုင်အိတ်ကို ဘေးနားက စက္ကူပုံးခွံပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သပ်ရပ်ညီညာစွာ ဝတ်ထားသည့် အချိပ်ထဘီကို ချွတ်ကာ သေသပ်စွာခေါက်ပြီး လက်ကိုင်အိတ်ဘေးနားမှာ တင်ထားလိုက်ပါသည်။

မာန်ရဲတို့ အုပ်စုက ရုတ်တရက် မင်သက်သွားကာ မိုးမဟာကို ကြောင်ကြည့်နေကြသည်။

“ကဲ ... စလို့ရပါပြီရှင်”

ပေါင်လယ်လောက်ထိရည်သည့် ကိုယ်လုံးလှအတွင်း ခံဆောင်းဘီဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ငှေ့ထိုးသူလို အထာကျကျ အသင့်ရွယ်ကာ စိန်ခေါ်လိုက်သော မိုးမဟာကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းကုပ်သူက ကုပ်သည်။ လှောင်ရယ်သူက ရယ်သည်။

“ဟာကွာ ... ဒီအခြောက်မနဲ့တော့”

“သူ့ဘာသာ ဟန်ရေပြနေတာပါကွာ၊ ငါတို့လို ယောက်ျား အစစ်တွေကို မနိုင်ပါဘူး”

“ကဲ ... မထူးဘူးကွာ၊ လာ ... အားနာမနေနဲ့၊ ချလိုက်ကြ ရအောင်”

မာန်ရဲနှင့်တကွ အပေါင်းပါ သုံးယောက်က မိုးမဟာ ဆီ ပြေးဝင်လာကြသည်။ ထို့နောက် အသံတွေ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

“ခွပ် ... ”

“အ ... ”

“အင့် ... ”

“ခွပ် ... ဘုန်း ... ”

“အား ... ”

“ခွပ် ... ခွပ် ... ခွပ်”

“ဘုန်း ... ဘုန်း ... ”

“အင့် ... ”

“အိ ... ”

“အောင်မလေးဗျ ... တကယ် ဆော်တယ်ဗျ”

“မိတ်ကပ်လိမ့်တဲ့ လက်က ဒီလောက်တောင် လက်သံ ပြောင်ရသလားဟ”

“ခွပ် ... ”

“အား ... ”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

မိနစ်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာပဲ လေးယောက်လုံး မှောက် ကုန်ကြပါသည်။

မိုးမဟာက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပါ။ အကျအန ခေါက်တင်ထားသည့် ထဘီကို အေးအေးဆေးဆေး လှမ်းယူကာ သပ်ရပ်ညီညာစွာ ဝတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်ကာ စနိုးတာဝါတစ်ခု ထုတ်ယူလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို အသေ အချာ ပွတ်သပ် သုတ်သင်သည်။ ဘီးနှင့်မှန်ကိုထုတ်၍ ပွသွားသော ဆံပင်ကို သေချာပြန်ဖြီးပြီး ကလစ်ဖြင့် ပြန်ညှပ်၍ ပြင်ဆင်ထုံးဖွဲ့ သည်။ မိတ်ကပ်ဘူးပြားလေးကို ထုတ်ယူပြီး အဆီ ပြန်နေသည့် မျက်နှာကို တိုပတ်ဝတ်လေးဖြင့် အသာအယာတို့သည်။ နှုတ်ခမ်းနီ ကို လှလှပပ ဆိုးလိုက်ပြီးသောအခါမှာတော့ ခုမှ ဗြူတီဆလွန်း ထဲက ထွက်လာသူလို လန်းဆန်းလှပသွားပါသည်။

သူ လက်ကိုင်အိတ်ကို လက်မှာချိတ်လျက် ဂိုထောင် အပြင်ဘက်သို့ ဣန္ဒြေရရလေး လျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။

“မမယ် ... ”

“မယ်မယ်၊ မယ်မယ်၊ အံ့မလေး ဆားမသိရန်မခရို တော် ပါသေးရဲ့ မယ်မယ်ရယ် ... ”

သူ ဂိုထောင်အပြင်ဘက်သို့ရောက်သည်နှင့် တာတာ

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ကားက ဂိုထောင်ရှေ့မှာ ရပ်လျက် ကားပေါ်မှ တာတာရော၊
အယဉ်နှင့် ကျောပါ ပြေးဆင်းလာကြပါသည်။

“မယ်မယ်ရယ် ... အဲဒီ မာန်ရဲက တမင်သက်သက် ဉာဏ်
ဆင်တာ သိလား၊ အယဉ်က မမတာဖုန်းကိုခေါ်ကြည့်မိ
တော့မှ မာန်ရဲ ညာပြောတာကို သိရတာ၊ မမတာလည်း
မယ်မယ်ကို စိုးရိမ်လို့ လိုက်လာတာ၊ တစ်လမ်းလုံးလည်း
မယ်မယ်တော့ သူ့ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ပါပြီဆိုပြီး ငိုလာ
တာ ... ”

မိုးမဟာက တာတာ့ အငိုမျက်နှာလေးကို တစ်ချက်
ကြည့်ပြီး ခပ်တည်တည်ပင် မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။

“မမယ် ... မမယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

တာတာက မမယ် ရှေ့သို့တိုးသွားကာ စိုးရိမ်တကြီး
မေးသော်လည်း မမယ်ကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... ”

“စိုးရိမ်လိုက်ရတာ မမယ်ရယ် ... ”

“မလိုပါဘူး ... ”

မမယ်ကို ကြည့်ရတာတော့ တာတာ့ကို စိတ်ဆိုး
မပြေသေးဘူးပဲ။ မျက်နှာခပ်လွဲလွဲနှင့် တည်တည်ကြီး ဖြေနေပုံ
ကြောင့် တာတာ ဝမ်းနည်းလာရသည်။

မမယ်ရယ် ... တာတာ့အတွက် ဒီအထိ အကြောက်
အလန့်မရှိ လာခဲ့တာဟာ တာတာ့အပေါ် ချစ်ခင်စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့်

မဟုတ်ဘူးလား။ ဒါနဲ့များတောင် ဘာလို့ ခပ်တည်တည်ကြီး
လုပ်ပြနေရတာလဲ။

“မမယ် ... မမယ်အပေါ် တာတာ ပြစ်မှားမိတာရှိရင်
တောင်းပန်ပါတယ် နော်”

“ရပါတယ် ... ”

“နောက်ဆို တာတာ လိမ်လိမ်မာမာ နေပါ့မယ်နော်”

“သဘောပါပဲ ... ”

မမယ် စိတ်ကောက်ပြနေပုံက ကလေးဆန်လှတာ
မို့ တာတာက ပြုံးစိစိလေးဖြစ်လာသည်။ အလကား ... မမယ်
ဟန်ဆောင်နေတာ။

တာတာ မမယ်ကို တောင်းပန်နေတုန်းမှာ အယဉ်
က ဂိုထောင်ဘက်သို့ ပြေးသွားချောင်းကြည့်ပြီး ပျာယိုးပျာယာ
ပြန်ပြေးလာကာ ...

“ဟယ်တော် ... အံ့ဩစရာကြီးတော်၊ မာန်ရဲရော တခြား
ကောင်လေး သုံးယောက်ရော မှောက်နေအောင် မယ်မယ်
ဘယ်လိုချစ်လိုက်တာလဲဟင် ... ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ အကုန် မှောက်နေကြတာလား ...
မယ်မယ်ကိုကြည့်တော့ဖြင့် အလှတောင် မမျက်ဘဲနဲ့လေ”

“ဪ ... အဟင်။ ဒါက ကူညီမယ့်သူ ရှိလို့ပါ၊ ဟိုဘက်
ဝန်းထဲက ဂိုထောင်စောင့်တွေ ဝင်ကြည့်ရင်း အမြင်မတော်
လို့ ဝင်ကူညီသွားကြတာ၊ မယ်မယ်က ကြည့်နေရုံပဲ၊ ဘာမှ
မလုပ်လိုက်ရပါဘူး၊ သူတို့ ဒဏ်ရာလည်း သိပ်မပြင်းပါဘူး၊

ခဏနေ ထလာကြမှာပါ။ ကဲ ... သွားကြရအောင်၊ အယဉ်
တို့ မယ်မယ့်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြ၊ တာတာ သူ့ဘာသာပြန်
ပါစေ ... ”

မမယ်က ကားဆီလျှောက်သွားပြီမို့ အယဉ်တို့က
တာတာကို လက်ပြရင်း အပြေးလိုက်သွားကြသည်။ တာတာကား
က မမယ်တို့ကားနောက်မှ မောင်းလိုက်လာသည်။

မမယ် တာတာကို စိတ်ဆိုးပြေအောင် တာတာ
ဘယ်လိုချော့ရပါမလဲဟု တွေးရင်း မာန်ရဲတို့ဆီကနေ လှပကျော
ရင်းစွာ ပြန်ထွက်လာနိုင်သော မမယ်ကို မြင်ယောင်သည်။ ဂိုထောင်
စောင့်တွေ လာကူသွားတယ်ဆိုပြီး ဘယ်ဂိုထောင်စောင့်မှလည်း
မမြင်ရ။ မမယ်ကလည်း ခုမှ ဂိုထောင်ထဲက ထွက်လာတာပင်။
ပြီးတော့ ခုမှ အလှပြင်လာသလို လန်းဆန်းလတ်ဆတ်နေသေး
သည်။ အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံရတာတောင် နည်းနည်းပါးပါး ကသီး
ကရွံလေးတောင် မဖြစ် ... ”

ဘာမှန်းတော့ မသိပေမယ့် ထူးဆန်းတယ်ဟုတော့
စိတ်အာရုံမှာ ခံစားမိပါသည်။

အပိုင်း (၃)

“ဟင် ... မယ်မယ့် ကားပါလား။”

(...) စင်တာမှ ဈေးဝယ်ပြီး ကားမောင်းထွက်လာသော တာတာသည် ဆားလမ်းကြားလေးသို့ ချိုးကွေ့ဝင်သွားသော မမယ်ရဲ့ ကားကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

ဒီလမ်းကြားကလေးက ဝင်သွားရင် (...) ကွန်ဒိုကို ရောက်မည်ဆိုတာကိုတော့ တာတာသိသည်။ အဲ့ဒီ ကွန်ဒိုဟာ ဆိတ်ငြိမ်ပြီး သီးသန့်ဆန်သောနေရာမှာ ရှိသည်။ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်တာတာ ကျောင်းပိတ်ရက် ပြန်လာတုန်းကမှ ဆောက်ပြီးသွားသော ကွန်ဒိုဖြစ်ပါသည်။ ကွန်ဒိုတွေထဲမှာ ဒီကွန်ဒိုက အခန်းတွေက အလွန်ကျယ်ဝန်းပြီး ဈေးလည်းမြင့်သည်ဟု ကြားဖူးထားသည်။ နိုင်ငံခြားက ကွန်ဒိုတွေရဲ့ စံနှုန်းနဲ့အညီ မီနီပန်းခြံလေးလည်းရှိပြီး သီးသန့် ခြံဝန်းကြီးထဲမှာ ရှိနေသော ကွန်ဒိုအမျိုးအစားပင်။

အဲ့ဒီကွန်ဒိုမှာ မမယ် နေတာများလား။

မူညောင် စာအုပ်တိုက်

တာတာသည် သိချင်စိတ်ဖြင့် မမယ် ချိုးကွေ့သွားသော လမ်းကြားထဲသို့ ကားကို ချိုးကွေ့လိုက်ဝင်လာသည်။

တာတာက ထိုကွန်ဒိုအနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ခြံဝန်းတွေရှေ့ကနေ ကားဖြတ်မောင်းရင်း ခြံတွေထဲကို လှမ်းကြည့်သော်လည်း မမယ်ရဲ့ ကားကို မတွေ့တာမို့ မမယ် ကွန်ဒိုဘက်ကို သွားတာပါပဲ ဟု ယူဆကာ တာတာကားကို ကွန်ဒိုဝန်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

တာတာက ကားကို ကွန်ဒိုရှေ့နားမှာ ရပ်ပစ်ခဲ့ပြီး ဓာတ်လှေကားကို လိုက်ကြည့်ရှာဖွေလာသည်။ ဟောဟိုမှာ ဓာတ်လှေကားပဲ ...။

တာတာက ဓာတ်လှေကားနားက လုံခြုံရေး ဦးလေးကြီးဆီ သွားကာ ...

“ဦးလေး ... ဦးလေး၊ တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ၊ ဒီကွန်ဒိုမှာ နာမည်ကြီး မိတ်ကပ်ဆရာမ မိုးနတ်မယ် နေသလားလို့ပါ”

“ဪ ... နေတယ် ... နေတယ်၊ ၁၀ လွှာ၊ အခန်းနံပါတ် ၁၀၀၁ မှာ၊ ခုလေးပဲ တက်သွားတာ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပဲနော်၊ ကျွန်မက သူ့ဆီမှာ မိတ်ကပ်ပြင်ချင်လို့ မေးထားတာပါ”

တာတာက သိချင်တာ သိပြီမို့ အသာလေးနောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာသည်။ ခုနေတော့ တက်လိုက်မသွားရဲပါ။ မမယ်က တာတာကို စိတ်ဆိုးမပြေသေးတာမို့ပင်။

မာန်ရဲကိစ္စဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ မမယ်နှင့် တာတာ သိပ်မတွေ့ဖြစ်တော့ပါ။ သီတင်းကျွတ်ကာလမို့ မမယ်ကလည်း မင်္ဂလာဆောင်ပွဲတွေ ဆက်နေတာမို့ မအား ...။ ဖုန်းတောင်မပြောအား။ တာတာ မိုးနတ်မယ်ခြံကို သွားပေမယ့် မမယ်နှင့် တစ်ခါ တလေသာ ဆုံဖြစ်သည်။ ဆုံဖြစ်တဲ့အခါမှာလည်း မမယ်က ခပ်တည်တည် ...။ တာတာကလည်း ကိုယ့်ဘက်က အမှားရှိခဲ့တာမို့ မမယ်အပေါ် အရင်လို မဆိုးနွဲ့ရဲပါ။ ဖုန်း တဂျီဂျီလည်း မဆက်ရဲပါ။

မမယ်ရဲ့သဘောထားကို အယဉ်တို့ဆီမှာ တီးခေါက်ကြည့်မိတော့ ...

“မယ်မယ်က မမတာကို သံယောဇဉ် မပြတ်ရှာပါဘူး၊ မမတာရယ်၊ အလုပ်မအားတဲ့ ကြားကပဲ မမတာနဲ့ တွေ့လား၊ မမတာ ဘယ်တုန်းက လာသွားလဲလို့ မေးရှာပါသေးတယ်၊ မမတာ ဒီလိုလုပ်ပါလား ... ခု လာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့က မယ်မယ့် မွေးနေ့လေ၊ မမတာ မယ်မယ့်အတွက် မွေးနေ့ကိတ်လေး ဘာလေး ဝယ်လာပြီ၊ လာချောရင် ပျော့သွားမှာ ...”

အယဉ်ပြောသလိုလုပ်မို့ တာတာက ဆုံးဖြတ်ထားတာပင်။ ဒီနေ့လည်း မမယ်ကိုပေးမို့ မွေးနေ့လက်ဆောင် လာဝယ်တာပင် ...။ မွေးနေ့ကိတ်လည်း ကြိုမှာထားပြီးပြီ။ မွေးနေ့ကျမှ မမယ်တို့ခြံကို သွားမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိလျှို့ဝှက်ထားသော မမယ်ရဲ့

၂၁၆ * ပုည

အခန်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ သိခဲ့ရပေမယ့် ခုချက်ချင်းကြီးတော့
လိုက်မသွားရဲပါ။ လျှို့ဝှက်ထားတာကိုက မလာစေချင်လို့ပဲဖြစ်
မှာပါဟု တွေးကာ နောက်လှည့်ပြန်ခဲ့ရတာပင်။

မမယ်ရဲ့ မွေးနေ့ကျမှ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးရင်းနဲ့
မမယ် စိတ်ပျော့သွားတဲ့အခါ အိမ်လာလည်ချင်တဲ့အကြောင်း ခွင့်
တောင်းရင် ကောင်းမလား ... "

သို့သော် ...

သို့သော် ...

မမယ် မွေးနေ့ ရောက်တော့လည်း မမယ်ကို ဖမ်းလို့

မမိနိုင်ချေ ... "

မမယ်ဖုန်းကို ဆက်ကြည့်တော့လည်း အယဉ်ကပဲ
ကိုင်ကာ ...

"မယ်မယ် မိတ်ကပ်လိမ်းပေးနေလို့ပါ မမတာ၊ ဒီနေ့က
တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ မင်္ဂလာဆောင်တွေ ဆက်နေတာလေ၊
မယ်မယ့်ခမျာ သူ့မွေးနေ့ကို သတိရပေမယ့် ဘာမှကို
မလုပ်အားသေးတာ၊ ဒီနေ့ ရုံးမှာလည်း နွဲ့တစ်ယောက်ပဲ
ကျန်ခဲ့တာ၊ အယဉ်တို့တွေ အားလုံး အလုပ်တွေနဲ့ အပြင်
ရောက်နေကြတာ၊ ညနေ ၅ နာရီလောက်ဆိုရင်တော့
မယ်မယ့်အလုပ်တွေ ပြီးပါပြီ၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား မမတာ၊
၅ နာရီလောက်ကျမှ ရုံးကိုပဲ လာလိုက်ပါလား ... "

အယဉ် အကြံပြုတဲ့အတိုင်း တာတာက ၅ နာရီ လောက်မှာ မမယ့်ရုံးခန်းကနေ သွားစောင့်နေလိုက်ပါသည်။

ဒီနေ့ မမယ့်ရုံးပြေလည်ချင်သည်။ အရင်လို နွေးထွေး ရင်းနှီးတဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုး ပြန်ရချင်သည်။

ခဏတစ်ဖြုတ် တွဲသွားတဲ့လူလုပ်ဖူးတဲ့ မာန်ရဲနဲ့ ပြတ်တောက်သွားတာကို ဘယ်လိုမှ မခံစားရပေမယ့် မမယ့် တာတာကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ဆက်ဆံရင်တော့ တာတာ ဝမ်းနည်းရ သည်။ သံယောဇဉ်ဆိုတာ အခြောက်သော ဘာသော မရွေးဘူး ထင်ပါရဲ့။ မမယ့်ဆီက နွေးထွေးတဲ့ အကြည့်လေးတွေကို တာတာ ပြန်လိုချင်သည်။ ထိုအကြည့်တွေနဲ့ဆုံတိုင်း ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးသွား ရတဲ့ခံစားမှု၊ လုံခြုံသွားရတဲ့ ခံစားမှုတွေဖြစ်လာတာလည်း ထူးဆန်း သည်။

ရုံးခန်းကြီး တစ်ခုလုံးက ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်နေ သည်။ နွဲ့က တာတာအတွက် ကော်ဖီလာချပေးပြီး သူ့လုပ်စရာ ရှိတာ ဆက်လုပ်နေသည်။

တာတာက ကိတ်မုန့်ဘူးနှင့် လက်ဆောင်ထုပ်ကို အနားမှာ ချကာ ကားအဝင်လမ်းဆီသို့ မျှော်ငေးစောင့်စားနေမိ သည်။

၆ နာရီခွဲလောက်ကျမှ စူပါကတ်စတန်ကားက ခြံထဲ သို့ ဝင်လာသည်။ မမယ့် ကားကို မတွေ့ရသေး။

စူပါကတ်စတန်ကားပေါ်မှ အယဉ်၊ ကျော့နှင့် သူ့ဇာ တို့ ဆင်းလာကြသည်။

တာတာက ရုံးခန်းရှေ့သို့ ထွက်ကြိုလိုက်ရင်း ...

“အယဉ် ... မမယ်ရော”

“ဟယ် ... မမတာ စောင့်နေတုန်းလား၊ ဆောရီးပါ မမတာ ရယ်၊ မယ်မယ့်အလုပ်က ၅ နာရီ ပြီးမယ်မှတ်တာ၊ ၆နာရီ မှပြီးသွားတယ်၊ မယ်မယ်လည်း တစ်နေ့လုံးဆိုတော့ အရမ်း ပင်ပန်းပြီး အိမ်တန်းပြန်သွားတယ်၊ အယဉ်လည်း မမတာ စောင့်နေတယ်ဆိုတာ ပြောဖို့ မေ့သွားတယ်”

“သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြောလို့ မရဘူးလား အယဉ်ရယ်”

“မယ်မယ်က အိမ်ရောက်ရင် များသောအားဖြင့် ဖုန်းပိတ် ထားတတ်တယ် မမတာရဲ့၊ ပြီးတော့ အယဉ်တို့ကို အလုပ် ချိန် ပြင်ပမှာ ဖုန်းမဆက်ရလို့ စည်းကမ်းထုတ်ထားတာ ဆိုတော့ ပိတ်ပိတ်မပိတ်ပိတ် မဆက်ရဲဘူးလေ၊ တစ်ခါ တလေ ဖွင့်ချင်လည်း ဖွင့်ထားမှာပေါ့၊ မမတာ ဆက်ကြည့် ပါလား ...”

တာတာက မမယ်ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်ကြည့်ပေမယ့် ဖုန်းက ပိတ်ထားပါသည်။

“မနက်ဖြန် လာခဲ့ပါလား မမတာ၊ မနက်ဖြန် မနက်ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံး မယ်မယ် အားပါတယ်”

“အေးလေ ... ဒါဆိုလည်း မနက်ဖြန်မှပဲ လာခဲ့ပါတော့ မယ်”

တာတာက အယဉ်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ သည်။

၂၂၀ * ပုညခင်

တာတာက ကားမောင်းလာရင်းက ဘေးခုံမှာ တင်ထားသည့် ကိတ်မုန့်ဘူးနှင့် လက်ဆောင်ထုပ်ကို လှည့်လှည့်ကြည့်မိသည်။ တာတာ့ စိတ်ကူးကတော့ ကိတ်မုန့်ပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်လေးတွေ စိုက်ပြီး မမယ်ကို မှုတ်ခိုင်းမလိုပင်။ မမယ်ရဲ့ မွေးနေ့မှာ မမယ်နဲ့အတူ ပြေလည်ပျော်ရွှင်ချင်တာပင် ...။

ဒီအချိန် မမယ် အိမ်မှာ ဘာလုပ်နေမလဲ ...။ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေမလား ...။

တာတာက အမျိုးမျိုးတွေးလာရင်း ကားကို ဘယ်အစွန် လမ်းကြောသို့ ပြောင်းယူလိုက်ပြီး တစ်ဖက်လမ်းကြောင်းသို့ ကွေ့ကာ မမယ်ရဲ့ ကွန်ဒိုဆီသို့ ဦးတည်မောင်းလိုက်ပါသည်။

ဒီနေ့အဖို့ မမယ်ကို တွေ့ဖို့ မမယ်အိမ်ကိုသွားမှပဲ ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်လား ...။

“တိး ... တောင်”

လမ်းလျှောက်စက်ပေါ်မှာ ချွေးသံတရွံ့နှင့် ပြေးနေသော မိုးမဟာသည် ဘဲလ်မြည်သံကြောင့် မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိပါသည်။

ဘယ်သူများလဲ ...။

သူ့ဆီလာမယ့် ဧည့်သည်ဆိုလို့ ထက်လူပဲ ရှိတာလေ ...။

ထက်လူကလည်း ဖုန်းကြိုဆက်ပြီးမှ လာလေ့ရှိတာပင်။

မသိတဲ့သူတွေ ဘဲလ်လာတီးရင်တော့ သူ ဖွင့်ပေးလေ့ မရှိချေ။

သူက အားကစားဘောင်းဘီတိုနှင့် စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်ကို ဝတ်ကာ သူ့ GYM အခန်းထဲက စက်ပေါ်မှာ ပြေးနေတာမို့ ဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူနဲ့မှ တွေ့လို့မဖြစ်ပါ။

“တီး...တောင်”

ဟော...မြည်ပြန်ပြီ။

အနှောင့်အယှက်ပဲကွာ၊ ဒီအချိန်လေးပဲ ကိုယ်ပိုင် အချိန် ရှိတာ...။ တစ်နေ့လုံး မိန်းမတွေရဲ့ နသော ကြမ်းသော ဝက်ခြံထူသော မျက်နှာများစွာကို ကိုင်တွယ် မွမ်းမံပေးခဲ့ရတာ...။ စိတ်ဖိစီးလွန်းလို့ စက်ပေါ်တက်ပြေးနေရချိန်မှာ ဘယ်လို အနှောင့် အယှက်မျိုးကိုမှ ထပ်ပြီး မခံစားလိုတော့ပါ။

“တီး...တောင်”

ဟာကွာ...။

ဘဲလ်သံက ခဏနားလိုက်၊ ပြန်မြည်လာလိုက်။ မဖွင့်မချင်း မြည်နေတော့မှာ သေချာသည်။

“တီ...တီ...တီ...”

သူက လမ်းလျှောက်စက်ရဲ့ အရှိန်လျော့သည့်ခလုတ် ကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ နှိပ်ပြီးမှ pause ခလုတ်ကို နှိပ်၍ရပ် လိုက်သည်။

သူက စက်ပေါ်မှ ဆင်း၍ တံခါးဆီသို့ လျှောက် လာခဲ့သည်။

တံခါးဖွင့်ဖွင့် မဖွင့်ဖွင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတော့ ကြည့်မှဖြစ်မည်ဟု စဉ်းစားကာ အပြင်ဘက်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက် သောအခါ...

“မြတ်...မြတ်...မြတ်စွာဘုရား...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

တာတာ့ မျက်နှာကို ဘွားခနဲ အနီးကပ်တွေ့လိုက် ရတာမို့ သူ ယောက်ယက်ခတ်သွားသည်။

“ပြဿနာပဲ၊ အိမ်ကို ဘယ်လိုသိသွားပါလိမ့်၊ ငါ့နယ် ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ တာတန်ခူးတို့ကတော့ ဒုက္ခပေးပြန်ပြီကွာ”

သူက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ တံခါးနားမှာ တီးတိုး ခရရွတ်ရင်း ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

“တီး...တောင်”

ဟာ...ပြဿနာပဲ။ ဖွင့်မပေးမချင်း တီးနေတော့ မယုံပုံပဲ။

ဖွင့်မပေးရင် မဖြစ်တော့ပြီမို့ သူက အဝတ်လဲခန်း ဘက်သို့ ပြေးကာ သူ့ချွေးစုံဝတ်တွေကို အမြန်ချွတ်ပစ်ပြီး ချိပ် လုံချည် တစ်ထည်၊ မြန်မာအင်္ကျီတစ်ထည်နှင့် ဘော်လီတစ်ထည် ကို အမြန်ဆွဲယူဝတ်ရသည်။ မျက်နှာကို အမြန်ဆုံး ခြယ်သရသေး သည်။ ဆံပင်ကိုလည်း သိမ်းဆည်းထုံးဖွဲ့ရသေးသည်။ လူလည်း တစ်ခဏချင်းမှာ ရှုပ်ယှက်တွေခတ်ပြီး သေချင်စေန်နံ့သွားသည်။ တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ တာတန်ခူးပါပင်။

“တီး...တောင်”

ဘဲလ်သံက ပေါ်လာလိုက်၊ နားသွားလိုက်၊ ဘယ် နှုတ်ခတ်မှန်းမသိတော့...။ လာပြီဟေ့...လာပြီ။

သူ တံခါးဆီ ပြန်ပြေးသွားရသည်။ တံခါးနား ခရောက်တော့ ရင်ဘတ်ကို ဖိ၊ စိတ်ကို ငြိမ်အောင်ထိန်း၊ အသက် ၁၀ရှုလိုက်ပြီးမှ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဟက်ပီးဘတ်ဒေးပါ မမယ် ...”

ခွဲနဘဲဖြင့်ဘဲလိနီပဲနေခဲ့ရသော တာတာသည် မမယ်ကို တွေ့လိုက်ရတာရှိ၊ ဝမ်းသာအားရဖြင့် အရင်ဆုံး မွေးနေ့ဆုတောင်းလေး ပေးလိုက်ပါသည်။

မမယ်က မပီတပီ အပြုံးကလေးဖြင့် ...

“သင့်ခံယူ ... တာတာ၊ ဒါနဲ့ မမယ်အခန်းကို တာတာဘယ်လိုသိသလဲ၊ မမယ်တော့ မပြောမိဘူးထင်တယ်”

“ဟိုတစ်ရက်က တာတာ (...) စင်တာမှာ ဈေးလာဝယ်ရင်း မမယ်ကား ဒီကွန်ဒိုဘက်ကို လာတာတွေ့လိုက်လို့ လုံခြုံရေးကို မေးကြည့်တော့မှ မမယ် ဒီမှာနေတယ်လို့ သိရတာပါ။ ခွင့်မတောင်းဘဲ လာမိတာ ဆောရီးပါ မမယ်၊ မမယ်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးချင်လို့ မမယ် အားမယ့် အချိန်ကို ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံးနီးပါး တာတာ စောင့်နေခဲ့တာပါ။ အယဉ် ပြန်လာတော့မှ မမယ် အိမ်ပြန်သွားမှန်းသိလို့ အိမ်ကိုပဲ လိုက်လာခဲ့တာပါ။ ဒါနဲ့ မမယ် တာတာကို အိမ်ထဲ ဝင်ခွင့်မပေးတော့ဘူးလား။”

တာတာ စကားကြောင့် မိုးမဟာ ခေါင်းကြီးသွားရပြန်ပါသည်။ အမှန်ဆို လုံးဝ ... လုံးဝ ဝင်ခွင့်မပြုချင်ပါ။ ဒီအိမ်ထဲကို ဘယ်မိန်းကလေး ဧည့်သည်မှ ရောက်မလာဖူးပါ။ ယောက်ျားဆိုလို့လည်း ထက်လူတစ်ယောက်သာ လာဖူးတာ ...။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကိုယ့် ယောက်ျားဘဝဇာတ်ပုံတွေ ဘာတွေ မရှိပေမယ့်

တာတာလို စပ်စုတတ်သော၊ ထက်မြက်သိမြင်လွယ်သော မိန်းကလေးမျိုးကို ဝင်ခွင့်မပြုချင်တာတော့ အမှန်ပင်။ အဖေ့အသက်လေး တစ်စုံတစ်ရာကို သိမြင်ခံစားမိပြီး ကိုယ့်ဘဝမှန်ကို ရိပ်မိသွားမှာ စိုးရသည်လေ။ သို့သော် ... ဝင်ခွင့် မပြုပြန်ရင်လည်း သံသယ ဝင်သွားနိုင်ပါသည်။

တော်ရဲနဲ့ နောက်ဆုတ်မယ့်ပုံ မပေါ်သော တာတာက အခန်းဝမှာ ပိတ်ရပ်ထားသော သူ့ကို ကျော်၍ အိမ်အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ဝါး ... မမယ် အိမ်က အပျံ့စားပါလား၊ ဧည့်ခန်းရှေ့ပိုင်းလေးပဲ လှမ်းမြင်ရတာတောင် Decoration ပြင်ထားတာ အရမ်းမိုက်မှန်း သိသာတယ်၊ ဝင်ပြီနော် ... မမယ်”

တာတာက တံခါးဘောင်ကို လှမ်းကိုင်ထားသော သူ့လက်အောက်မှ ခေါင်းငုံ့ကာ အသာလေး လျှို့ဝင်သွားသည်။

“အိုး ... အဲကွန်းလေးနဲ့ မွေးပြီး အေးနေတာပဲ”

တာတာက ဧည့်ခန်းသို့ ဦးတည်၍ လျှောက်သွားပြီး သူက စိတ်ရွပ်ရွပ်ဖြင့် နောက်မှ လိုက်လာရဆဲ ...

“ဒါနဲ့ ...”

တာတာက ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းတုံ့ပြီး သူ့ဘက်သို့ ချာခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တာမို့ သူက လန့်ဖျပ်ကာ ကမန်းကတန်း နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ရသည်။

တာတာက သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စေ့စေ့စိုတ်ကြည့်ရင်း ...

“အဲကွန်းခန်းထဲမှာ နေပြီး မမယ်က ဘာလို့ ချွေးတွေထွက်
နေရတာလဲ ...၊ အင်္ကျီမှာလည်း ချွေးတွေရွံ့လို့။”

ဟား ... မလွယ်ပါလား။

အားကစားလုပ်ရင်း ထွက်နေတဲ့ ချွေးတွေကို သုတ်
မပစ်ခဲ့မိတာတော့ ကိုယ့်အမှားပင် ...။

“အင်း ... ဒါက မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အလုပ်များနေလို့ ချွေး
တွေထွက်နေတာပါ။”

“ဪ ... ဒီလိုလား၊ ဟင် ...”

တာတာက ခေါင်းလေး တဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေ
ရင်းက မိုးမဟာရဲ့ ခါးအောက်ပိုင်းဆီမှာ အကြည့်စိုက်တဲ့လျက်
မျက်လုံးပြူးပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူက လန့်နေရတာ ...

“ဘာ ... ဘာတွေ့ပြန်ပြီလဲ တာတာ”

“အဟင်း၊ ဟင်း ... ဟင်း”

တာတာက ရယ်လိုက်ရင်းက ...

“မမယ် လုံချည်က ပြောင်းပြန်ကြီး၊ ဘေးမှာ ချုပ်ရိုးကြီး
ပေါ်နေတာ ...”

“ဟင် ...”

မိုးမဟာက ရင်ထိတ်သွားကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်
ငဲ့ကြည့်မိတော့ တကယ်ပဲ လုံချည်က ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေသည်။
ကမန်းကတန်း ဆွဲဝတ်လာခဲ့ရတာမို့ သေချာမကြည့်ခဲ့မိတာပင်။
သူက အရှက်ပြေ ရယ်လိုက်ရင်း ...

“အိမ်မှာနေရင်းဆိုတော့လည်း သေချာ မကြည့်ဘဲ အလွယ်
တကူ ဆွဲဝတ်မိတာပေါ့”

ဟုပြောတော့ တာတာက မျက်ခုံးလေးပင့်သွားကာ
“အိမ်မှာနေရင်း ...၊ မမယ်က အိမ်မှာနေရင်းလည်း ဒီလို
ချုပ်လုံချည် တန်ဖိုးကြီးတွေ ဝတ်တာပဲလား၊ မမယ် စိတ်
မအိုက်ဘူးလား၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဂါဝန်ပွပ္ပလေးတွေ ဝတ်
ပေါ့ မမယ်ရဲ့ ...”

“မမယ်က လုံချည်ပဲ ဝတ်တတ်လို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ချည်ထည်လုံချည်လေးတွေ ဝယ်ဝတ်ရောပေါ့
မမယ်ရယ်၊ မမယ်တို့ ကိန်းကြီးခန်းကြီးနိုင်လိုက်ပုံများ
အိမ်နေရင်းတောင် ပိုးချပ်တွေ ဝတ်ရတယ်လို့ ...”

“အင်း ... နောက်တော့ ဝယ်ဝတ်တာပေါ့ တာတာ၊ ကဲ ...
ကဲ ... ထိုင်ပါဦး”

တာတာက မမယ် ညွှန်ပြသည့် ဆိုဖာပေါ်မှာ ဝင်
ထိုင်ရင်း မမယ်ရဲ့ အိမ်ကို စိတ်ဝင်တစား အကဲခတ်ကြည့်မိပါ
သည်။ မမယ်ဟာ မိန်းမစိတ် ပေါက်နေသူဖြစ်သော်လည်း မမယ်
အိမ်ကို ပြင်ထားပုံကတော့ မိန်းမ မဆန်ပါ။ မိန်းမဆန်သည့်
ပစ္စည်းရယ်လို့လည်း ဘယ်နေရာမှာမှ မတွေ့ရပါ။ တစ်ခန်းလုံး
ဆေးအဖြူသုတ်ထားတာမို့ အခန်းက ပိုလင်းကာ ပိုကျယ်သည်ဟု
ထင်ရပြီး ဘိုလည်းဆန်သည်။ ပစ္စည်းတွေ ဂွပ်ဂွပ်ထွေးထွေး ရှိမနေ
ဘဲ ဧည့်ခန်းထဲမှာ 42 လက်မ LCD တီဗွီကြီးကို နံရံမှာ ကပ်ထား
သည်။ အကောင်းစားလည်သာ ဆိုဖာဆက်တီ အမည်းရောင်တစ်စုံ

ချထားသည်။ နံရံမှာ မြုပ်ထားသည့် ဆောင်းဘောက်စံ ကလေးတွေထဲမှ စန္ဒရာသံတိုးတိုးလေး ထွက်နေသည်။ အိမ်ကိုတော့ ပျော်မွေ့ဖွယ်ဖြစ်အောင် တော်တော် ပြင်ဆင်ထားပေတာပဲ။

“တာတာ ... အအေး သောက်မလား၊ ကော်ဖီ သောက်မလား။”

“အခု မသောက်ချင်သေးဘူး မမယ်၊ ဒီမှာ မမယ်ဖို့ မွေးနေ့ကိတ် ဝယ်လာတယ်၊ မွေးနေ့ကိတ် ခွဲရအောင် ...”

“မမယ် ဒါမျိုး သိပ်လုပ်လေ့မရှိဘူး။”

“အရင်က မလုပ်ဖူးလည်း အခုလုပ်လိုက်ပေါ့ မမယ်၊ တာတာကို အားနာတယ်ဆိုရင်ပေါ့၊ တာတာမှာ ကိတ်ကို သေသေချာချာ မှာပြီး ကိုယ်တိုင်သွားယူလာရတာ၊ ကဲ ... ကိတ်မခွဲခင် လုံချည်လေးတော့ သွားပြန်လဲလိုက်ဦး၊ ပြောင်းပြန်ကြီးက ကြည့်မကောင်းဘူး။”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ခဏနော်”

မမယ်က အခန်းတွေဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ တာတာက မမယ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးနေမိသည်။ တာတာနဲ့ မမယ်ဟာ မာန်ရဲကိစ္စကြောင့် ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်သွားခဲ့ကြပေမယ့် ခုလိုကျတော့လည်း တာတာတို့ကြားထဲမှာ ဘာအဖူအထစ်မှ မရှိခဲ့သလို ရင်းနှီးမြဲပင် ...။ အခု မမယ် တာတာကို ဆက်ဆံပုံဟာ စိမ်းလို့မနေပေမယ့် မမယ်ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို ထိတ်လန့်နေသလိုမျိုး ပျာယီပျာယာ ဖြစ်နေသည်။ သူတစ်ယောက်တည်းနေတဲ့အခန်းကို တာတာ ရောက်လာလို့ မမယ် မနေတတ် မထိုင်

တတ် ဖြစ်နေတာများလား ...။ ချစ်မကြီးတို့ကတော့ တကယ်ပါပဲ။

တာတာကတော့ မမယ်ကို မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ယုံကြည်စိတ်ချလိုသော မမယ်ရဲ့အခန်းကို တစ်ယောက်တည်း လာရဲခဲ့တာပင်။ မမယ်ကို တာတာက ကိုယ့်အစ်မကြီးကို ချစ်သလိုမျိုး ချစ်သည်။ မမယ်လည်း တာတာကို ညီမလေးလို ချစ်သည်ဟု ယူသည်။

မမယ် ထာဝီဝင်လဲနေတုန်းမှာ တာတာက ကိတ်မုန့်ဘူးကို သွဲပြီး မီးဖိုချောင်ဟုထင်ရသော အခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကိတ်မုန့်တင်ဖို့ ပန်းကန်ပြားကြီးကြီးကို တာတာ ဘာသာယူပြီး မမယ် ကိတ်မုန့်ခွဲဖို့ အသင့်ပြင်ပေးထားမည်ဟု စဉ်းစားမိတာမို့ပင်။

ဧည့်ခန်းရဲ့ ထောင်ချိုးလေးကနေ လှမ်းကြည့်တော့ မီးဖိုခန်းကို မြင်ရတာမို့ တာတာက ထိုအခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။ မီးဖိုခန်းရဲ့အဝမှာ ထမင်းစားခန်း ...။ တာတာက ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ဆံ့မှာ ထမင်းစားခန်းဝက ခင်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟယ် ... ဝိုင်ပုလင်းတွေပါလား။”

အကောင်းစား ဝိုင်ပုလင်းမျိုးစုံ တင်ထားသည့် စင်ကို မော့ကြည့်ရင်း တာတာက အံ့သြမင်သက်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မိုးမဟာက ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်

ရောက်လာကာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ တာတာ့ကို မတွေ့ရတာမို့ ရင်ထိတ်သွားရပါသည်။

ဘုရား... ဘုရား... တာတာ အိမ်ထဲကို လိုက်စပ်စုနေပြီလား။

“တာတာရေ... တာတာ...”

မိုးမဟာက တာတာ့ကို ခေါ်ကြည့်ရင်း ဟိုဒီလိုက်ကြည့်ရှာတော့မှ ဝိုင်ပုလင်းတွေကို မော့ကြည့်ငြိမ်သက်နေသည့် တာတာ့ကို သွားတွေ့သည်။ အဲဒါမှ ပြဿနာ။

“တာတာ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

တာတာက သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း...

“တာတာ ကိတ်မုန့်ထည့်ဖို့ ပန်းကန်ယူမလို့ မီးဖိုချောင်ဘက်ကို လာရင်း ဝိုင်ပုလင်းတွေတွေ့လို့ အံ့သြနေတာ၊ ဒီဝိုင်တွေက မမယ် သောက်ဖို့လား...”

“မမယ် မသောက်ပါဘူး တာတာရယ်၊ သီတင်းကျွတ်ကျရင် လူကြီးစုံတွဲတွေကို လက်ဆောင်ခြင်းနဲ့ လိုက်ကန်တော့ရတာဆိုတော့ ခြင်းတိုင်းမှာ ဝိုင်တစ်ပုလင်းစီ ထည့်ပေးဖို့ပါ။”

“ဒီလောက်အများကြီးကိုလေ...”

“မမယ် ကန်တော့ရမယ့် သူကလည်း များတာကိုး”

“အစောကြီး ကြိုဝယ်ပြီး စင်နဲ့တောင်ထားရတယ်ပေါ့”

“မမယ် စင်ကာပူက ပြန်လာတိုင်း လေဆိပ်က ဂျူတီဖရိုဆိုင်တွေမှာ ဈေးသက်သာတယ်ဆိုပြီး ဝယ်ဝယ်လာရင်း

များလာတာနဲ့ စင်ကလေးနဲ့ တင်ပြီး သေချာ သိမ်းထားရတာ”

“ဪ... အဲဒီလိုလား”

“တာတာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး သွားထိုင်နေပါ၊ ပန်းကန်က မမယ်ယူခဲ့ပါမယ်”

“တာတာက မီးဖိုခန်းကို ဘယ်လိုပြင်ထားမလဲလို့ ကြည့်ချင်သေးတာ...”

မိုးမဟာက မတားသာတာမို့ ကြည့်နေလိုက်ရသည်။ ဇွတ်တားရင်လည်း ဘာကြောင့်လဲလို့ သံသယဝင်သွားဦးမှာ...။ တာတာနဲ့ ဘတ်ယောက်နဲ့တော့ ခက်တာပါပဲကွာ...။

တာတာကတော့ မိုးမဟာ စိတ်ဒုက္ခရောက်နေတာကို မသိရှာဘဲ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်လာရင်း...

“ဟား... မီးဖိုချောင်ကလည်း တကယ့် အပျံစား၊ ဟင်... ဒါနဲ့...”

တာတာက တွေ့ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားကာ မိုးမဟာကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တာမို့ မိုးမဟာက ရင်ခုန်သွားရသည်။ တာတာက ‘ဒါနဲ့’ ဟုဆိုလျှင် တစ်ခုခုကို ထောက်တော့မည်ဆိုတာ ကြိုသိနေပြီ။

“ဒါနဲ့ ခုန မမယ်ပြောတော့ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အလုပ်တွေ များနေတာဆို၊ ခု မီးဖိုချောင်က ရှင်းလင်းလို့ပါလား...”

“ဪ... အဲဒီလို ရှင်းလင်းသွားအောင် တိုက်ချွတ်ဆေးကြော သိမ်းဆည်းနေရတာလေ တာတာရဲ့၊ ပြီးပြီးချင်းပဲ

တာတာ ရောက်လာတာ၊ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အလုပ်များနေတာနဲ့ တာတာ့ ဘဲလံသံကိုတောင် ချက်ချင်း မကြားမိတာလေ ... ”

“မသိပါဘူး ... တာတာက မမယ် မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေတယ်ထင်လို့ပါ။ အဲ ... ဒါနဲ့ ... ”

စကားပြောနေသော တာတာ့ မျက်လုံးတွေက နံရံကပ် ဗီရိုဆီသို့ ရောက်သွားပြန်ကာ ...

“ဗီရိုထဲမှာ ဝိုင်ခွက်တွေပါလား ... ”

“မမယ်က ဖန်ခွက်လှလှလေးတွေကို ကြိုက်တာနဲ့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး၊ ဝယ်စုထားတာ၊ ကဲ ... တာတာ ဒီမှာ ကိတ်ထည့်ဖို့ ပန်းကန်ရပြီ၊ ဧည့်ခန်းကို ပြန်သွားကြရအောင်”

မိုးမဟာက တာတာ့ကို ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ခေါ်လာရပါသည်။ ဒီလိုသာ တစ်ဆိမ်လုံးအနဲ့ ငွေ့နောက်နေရင် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု သဲလွန်စ ရသွားနိုင်သည်လေ ... ”

ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ တာတာက ကိတ်မုန့်ပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်လေးတွေ စိုက်ကာ မီးညှိပေးသည်။ သူ့မွှေးနေ့အတွက် တာတာ ခုလို ဂရုတစိုက်ကလေး လုပ်ပေးသည့်အတွက်တော့ သူ ကြည်နူးရသည်။ သူ ဖယောင်းတိုင်မီး မမှုတ်ခင်မှာ တာတာက ခေါင်းလေးကို ငဲ့ယိမ်း၍ happy birthdayသီချင်းကို ဆိုလေသည်။

လှုပ်ယိမ်းနေသော ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်တွေရဲ့ တစ်ဖက်ဆီမှာ ဖယောင်းတိုင် မီးရောင် ဝါဝါလေး ထင်ဟပ်နေ

သည့် ချစ်စဖွယ် မျက်နှာကလေးကို သူငေးကြည့်ရင်း ဘယ်ဘက်ရင်အုံတစ်ဝိုက်ဆီက နွေးပူလာတဲ့ ခံစားချက်ကို သတိပြုမိလေသည်။

ဒါဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်များလား။ ဒီအပြုအမူကလေး၊ ဒီစကားသံလေးတွေနဲ့ အတူတကွ ခုန်လှုပ်လာလေ့ရှိတဲ့ နှလုံးသားတစ်စုံကို ဥပေက္ခာပြုဖို့ ကြိုးစားရတာလည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှလေပြီ ... ” သို့သော် ရင်ခွင်တစ်ခုမှာ ချွေးသိပ်အနားယူခွင့်ကလည်း ကိုယ့်မှာ မရှိချေ။

“မမယ် ... မီးမှုတ်လိုက်တော့လေ”

သီချင်းဆုံးချိန်အထိ ငေးနေမိသော မိုးမဟာက တာတာ သတိပေးတော့မှ ဖယောင်းတိုင်မီးတွေကို လှမ်းမှုတ်လိုက်ရသည်။

“ကိတ်မုန့် ကျွေးပါရှင် ... ”

သူ ကိတ်မုန့် တစ်စိတ် လှိုးလိုက်တော့ တာတာက ပါးစပ်ကလေးဟပေးပြီး ကလေးလို တောင်းဆိုသည်။ သူ ဇွဲကျွေးတော့ တာတာက ကလေးတစ်ယောက်လို အားရပါးရ စားလိုက်သည်။ တာတာ့ ပါးစပ်တစ်ဝိုက်မှာ ကိတ်မုန့်က ကရင်မိတွေပေသွားတာမို့ သူက တစ်ရှူးဘောက်စ်ထဲက တစ်ရှူးတစ်စ ဆွဲယူကာ သုတ်ပေးဖို့ တာတာ့နှုတ်ခမ်းကလေးဆီ လက်လှမ်းလိုက်ပြီးမှ သတိဝင်လာကာ ...

“ရော ... တာတာ နှုတ်ခမ်းမှာ ပေနေတယ်၊ သုတ်ပစ်ရဦး”

ဟုပြောရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို တာတာလျာလျာထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ရပါသည်။

တာတာက တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကို သုတ်လိုက်ပြီး လက်ဆောင်ထုပ်ကို မိုးမဟာထံသို့ ကမ်းပေးလာသည်။

“မမယ်ဖို့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပါရှင်”

“ဒါတွေ မလိုပါဘူး ညီမလေးရယ်”

“တာတာ ပေးချင်လို့ ပေးတာ၊ ဖွင့်ကြည့်...”

သူ လက်ဆောင်ထုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်တော့ ရွှေရောင်လည်တံရှည် ပန်းအိုးလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေသည်။ ဒီလိုပန်းအိုးမျိုးဟာ ငါးသောင်း ခြောက်သောင်းလောက် တန်မှန်းသူသိတာမို့ တာတာကို အားနာသွားရသည်။

“တာတာရယ် ... ဒါက ...”

“ဈေးကြီးလို့ဆိုပြီး အားနာသွားတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ...”

“ဒီအတွက်တော့ မမယ် အားနာဖို့မလိုပါဘူး၊ မမယ် အားနာရမှာက နောက်တစ်ခု ...”

“အင်း ... ဆိုပါဦး”

“တာတာ မမယ်အိမ်ကို နောက်တစ်ခါ နောက်တစ်ခါ လာလည်ရင် မလာနဲ့လို့ပြောဖို့ အားနာပေးပါနော် ...”

လူလည်မလေး ...”

မိုးမဟာက လူလည်ကျတတ်သော တာတာကို ကြည့်ရင်း ပြုံးမိသည်။

“တာတာ လာလည်မယ်နော် မမယ်”

ခွင့်တောင်းနေပုံကလေးက လူကို မငြင်းနိုင်အောင် တုပ်နှောင်ပစ်လိုက်တာမို့ သူက ခေါင်းညိတ်ပြရရင်း ...

“လာမယ်ဆို ဖုန်းတော့ ကြိုဆက် ...”

“ဖုန်းဖြင့် ဖွင့်မထားဘဲနဲ့ ...”

“တာတာ နံပါတ်တစ်ခုပဲ ခေါ်လိုရအောင် လုပ်ထားပါမယ်”

“အဟိ ... ပျော်လိုက်တာ၊ နောက်တစ်ခါ တာတာလာရင် မုန့်လုပ်ကျွေးရမယ်နော်”

“ဟုတ်ပါပြီ ...”

“ခုတလော တာတာလည်း အစားတွေ အများကြီးစားမိပြီး ခုနစ်ပေါင်တောင်တက်လာတာ မမယ်ရဲ့၊ တာတာကို မုန့်လုပ်ကျွေးရင် အဆီမတက်စေတဲ့ အစားမျိုးပဲ ကျွေးနော်”

“ဟုတ်ပါပြီ ... မမယ် မှတ်ထားပေးပါမယ်”

“တာတာ ဝလာတယ် မဟုတ်လားဟင် မမယ်”

ဟင် ... လုပ်ပြန်ပြီ ...”

တာတာက ဆံပင်တွေကို ကြည့်ခိုင်းတုန်းကလိုမျိုး ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်ပြီး သူ့ရှေ့မှာ ကိုယ်တစ်ပတ်လှည့်ပြလိုက်သောအခါ ...

သူက ကယောင်ကတမ်း မျက်လုံးမှိတ်ချပစ်လိုက်ပြီးမှ မရဲတရဲ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လိုက်ရင်း ...

“အင်း ... နည်းနည်းပဲ ဝတာပါ၊ အလှမပျက်ပါဘူး”

၂၃၆ * ပုညဝံ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအရွယ်ကလေးနဲ့ ဝတော့ မဝချင်ပါဘူး၊
မမယ်ရယ်၊ တာတာလည်း အစားအသောက် ဆင်ခြင်ဦးမှ
ပါပဲ၊ ကဲ ... တာတာ ပြန်လိုက်ဦးမယ်နော် မမယ်”

အင်း ... ဒီလောက်နဲ့ ပြန်ပို့ပြင်တာ တော်ပါသေး
ရဲ့ ... ။ တစ်အိမ်လုံးအနံ့ လျှောက်ကြည့် စပ်စုမယ်ဆိုရင် တစ်ခု
မဟုတ် တစ်ခုကတော့ သံသယဖြစ်စရာ ပေါ်လာတော့မှာပင် ... ။

တာတာက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်
လိုက်သည်။ သူလည်း ခုမှ သက်မချရကား တာတာနှင့်အတူ
တံခါးဝသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

တံခါးဝနားရောက်တော့ တာတာက တုံ့ခနဲ ရပ်
သွားတာမို့ သူ့မှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရလျက် ...

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ တာတာ”

တာတာက ရယ်လိုက်ရင်း ...

“စားပွဲပေါ်မှာ ကားသော့ မေ့ကျန်နေခဲ့လို့ပါ မမယ်ရဲ့၊
မမယ်ကြည့်ရတာ တာတာကို လန့်ဖျပ်နေသလိုပဲ ...”

တာတာက နောက်ပြန်လှည့်ကာ ကားသော့သွားယူ
ပြီး သူ့ကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာသွားပါသည်။

သူ့မှာတော့ သက်ပြင်းတစ်ရွက်နှင့်အတူ ကျန်ရစ်
ခဲ့ရလေသည်။

ပုညဝံ စာအုပ်တိုက်

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟ ...”

တာတာက ကြေးအိုးပန်းကန်ထဲကို တူဖြင့် မွေ
နှောက်ရင်း ပြော၏။

ပြည့်ဖူးက အချဉ်ခွက်လေးထဲကို အချဉ်တွေ ထပ်
ထည့်နေရင်းက ...

“ဘာတစ်ခုခုလဲ ...”

“အေး ... ခက်နေတာ အဲဒါပဲ၊ တစ်ခုခုမှန်းတော့ သိတယ်၊
ဘာတစ်ခုခုလဲဆိုတာသာ မသိတာ၊ ဘာလေးက ဘယ်လို
လွဲနေမှန်းကို မသိတာ”

“နင့်ကိုက မရေမရာပါဟာ”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ မမယ် ငါ့ကို တစ်ခုခုပုံကွယ်ထားတယ်လို့
ခံစားမိနေတယ်၊ တစ်ခုခု မူမမှန်ဘူးလို့ပဲ ထင်နေတယ်”

“မူမမှန်တဲ့ တစ်ခုလောက် ပြောပြပါဦး”

“ငါ ဘဲလ်အကြာကြီး တီးပြီးမှ မမယ်က တံခါးလာဖွင့်

ပုညဝံ စာအုပ်တိုက်

တယ်ဟာ၊ ပြီးတော့ လုံချည်ကလည်း ပြောင်းပြန်ကြီး
ဟီးဟီး... ”

“ကမန်းကတန်း ဝတ်လာရလို့ နေမှာပေါ့ဟယ်”

“ဒါဆို ငါ့ကို တံခါးလာဖွင့်မပေးခင်က သူ့ဘာဝတ်နေလဲ”

“ဟဲ့... သူ့ဘာသာ ဘာဝတ်ဝတ်ပေါ့၊ မဝတ်ဘဲနေတော့
ရော နင့်အပူလား”

ပြည့်ဖူးက ငုံးဥတစ်လုံးကို တူနှင့် ညှပ်ယူ၍ စား
လိုက်ရင်း ပြော၏။ တာတာက ပခုံးလေးတွန့်လိုက်ရင်း...

“ဝိုင်ပုလင်းတွေလည်း အများကြီးပဲဟ ...၊ စင်နဲ့ကိုတင်
ထားတာ၊ သူပြောတော့ လက်ဆောင်ပေးဖို့တဲ့၊ အဲဒါ ဖြစ်
နိုင်ပါ့မလား...”

“သူ့ဘာသာ လက်ဆောင်ပဲ ပေးပေး၊ သူပဲသောက်သောက်
ပေါ့၊ ဝိုင်ဆိုတာ ယောက်ျား မိန်းမ မရွေး သောက်ကြတာပဲ၊
gayလည်း သောက်ချင်သောက်မှာပေါ့...၊ နင်က ဘာကို
သံသယဝင်နေတာလဲ”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ အာရုံတစ်မျိုး ရနေတာဟ၊ သူ့အိမ်ထဲကို
ဝင်လိုက်ကတည်းက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အငွေ့
အသက်ကို ရနေသလိုပဲ...၊ အိမ်ရဲ့ အပြင်အဆင်၊ ပျူ
လေး သင်းနေတဲ့ မွှေးရနံ့၊ တိုးတိုးလေးထွက်ပေါ်နေတဲ့
ဂီတသံကအစ ယောက်ျားဆန်နေသလိုပဲ...၊ ယောက်ျား
တစ်ယောက် ရှိနေတဲ့ အိမ်လို့ပဲ ငါ ခံစားမိတယ်”

တာတာက စကားဆုံးတော့ ပြည့်ဖူးက တာတာ့ကို

ပုညောင် စာအုပ်တိုက်

အထူးအဆန်းသဖွယ် စိုက်ကြည့်ရင်းက ခွီးခနဲ ရယ်ချလိုက်ရင်း

“အဲဒါ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ မမယ်က ယောက်ျားကြီးပဲလေ”

“အစစ်မှ မဟုတ်တာ...”

“ဘယ်နေရာက မစစ်တာလဲ...”

တာတာက ပြည့်ဖူးကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း...

“စိတ်ဟဲ့ စိတ်၊ စိတ်က ယောက်ျားစိတ်မှ မဟုတ်တော့တာ၊

တချို့ gay တွေဆို မိန်းမတွေထက်တောင် ပိုပြီး အလှအပ

ကြိုက်သေးတာ၊ သူတို့အိမ်ကို မိန်းမဆန်တဲ့အပြင် အဆင်နဲ့

ကို ပြင်ထားမှာ၊ မမယ်က အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အိမ်မှာ

အပိုပြင်ဆင်ထားတဲ့ အလှအပမျိုး မရှိဘူး၊ ငါ သေချာတော့

ပြောမပြတတ်ဘူးဟာ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ အဲဒီလိုပဲ ခံစားမိ

နေတာ၊ ပြီးတော့... သူ့အိမ်ကို သူ့ရုံးက အယဉ်တို့တောင်

သိခွင့်မရှိတာလည်း ထူးဆန်းတယ်”

“တာတာရယ်... နင် အားနေတိုင်း တောင်တောင်အိအိ

လျှောက်စဉ်းစားမနေပါနဲ့ဟယ်၊ ပျင်းရင် နင့်အဖေဆီပြန်

ပြီး အလုပ်ပဲလုပ်ပါတော့...”

“ငါမပြန်တော့ပါဘူးဆို...”

တာတာက အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြီး ကြေးအိုး

အရည်တစ်ဇွန်း ခပ်သောက်လိုက်သည်။

“မပြန်လို့ဖြစ်မလား၊ ဟိုတစ်နေ့က နင့်အမေ ငါ့ဆီ ပုန်း

ဆက်တယ်၊ နင့်ကို အင်္ဂလန် ပြန်ဖို့ နားချပေးပါတဲ့”

“ငါ့အမေ တစ်ယောက်ကလည်း အံ့သြစရာကောင်းတယ်၊

ပုညောင် စာအုပ်တိုက်

သူများအမေတွေဆို ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ့်အနားမှာပဲ ထားချင်ကြတာ၊ မေမေကျမှ ငါ့ကို အဝေးချည်းနှင်နေတော့တာပဲ”

“နင့်အမေ သဘောက နင့်ကို ဟိုမှာ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ကျောင်းထားခဲ့ရတာဆိုတော့ ဟိုမှာပဲ အလုပ်ဝင်စေချင်တာလေ၊ နှင့် ဟိုမှာအလုပ်လုပ်ပြီး အတွေ့အကြုံရလာတော့မှ ဒီကိုပြန်လာပြီး ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခုခု လုပ်စေချင်တာ၊ နှင့်အဖေနဲ့ နှင့်အမေကလည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သဘောထားမတိုက်ဆိုင်တာရယ်၊ အနေဝေးတာကြောင့်ရယ် သာ ကွဲရပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မုန်းနေကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ နှင့်အမေကလည်း နင့်ကို နှင့်အဖေဆီမှာ အဖော်ပြုပေးရင်း အချိန်ကာလတစ်ခုထိ နေစေချင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ငါလည်း အချိန်ကာလတစ်ခုအထိ ခုလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး နေဖို့ လိုအပ်လို့ နေနေတာပေါ့ဟာ၊ တော်ပြီ အဲဒီကိစ္စ မပြောတော့ဘူး၊ ဒီမှာ အရသာလေးခံပြီး စားပါရစေဦး”

တာတာက ကြေးအိုးပန်းကန်ထဲက ကြက်သားတစ်ဖတ်ကို အချဉ်နှင့်တို့ကာ တမြို့မြို့ဝါးရင်း အရသာခံနေတာမို့ ပြည့်ဖူးက ရယ်မိရင်း ...

“နင့်ကိုတော့ ငါ တကယ်မခိုင်ဘူး၊ နင့်ကိုကြည့်ရင်း ခုတလော ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဆုတောင်းနေမိတာတစ်ခု ရှိတယ် သိလား ...”

“အင်း ... ဆိုပါဦး”

“မမယ်သာ ယောကျာ်းအစစ် ပြန်ဖြစ်ရင် နင်နဲ့ ပေးစားပစ်လိုက်မယ်လေ၊ နင့်ကို သည်းခံနိုင်မယ့်သူဆိုလို့ မမယ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာဆိုတော့ အဲဒီလိုပဲ ဆုတောင်းရတာပေါ့၊ ဒါမှ စိတ်အေးရမှာ ...”

“အဟင်း ... ဟင်း၊ အဟွတ် ... ဟွတ်”

တာတာက စားရင်း ထရယ်လိုက်တာမို့ သီးသွားကာ ရေတစ်ခွက်ကို မြန်မြန်ငဲ့၍ သောက်လိုက်ရင်း ...

“ငါဖြစ်စေချင်တာကတော့ နင်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ၊ ငါက မမယ်သာ မိန်းမအစစ်ကြီးဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးနေတာ ...”

“သူ မိန်းမအစစ်ဆိုရင် နင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သူ့အိမ်မှာ သွားနေမှာပေါ့၊ ညီအစ်မတွေလိုမျိုး အတူတူ နေသွားမယ်လေ၊ ဒီလို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ချစ်မကြီးနဲ့ အတူနေရရင် အရမ်းပျော်စရာကောင်းမှာ၊ မမယ်ကို ငါ ချစ်တယ်ဟ ...”

“ချစ်တယ် !”

“အေးလေ ... အစ်မကြီးလို ချစ်ရတာ”

တာတာက မျက်လုံးလေးတွေ တောက်ပကာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောတာမို့ ပြည့်ဖူးက သူတို့ သံယောဇဉ်ကလည်း အဆန်းသားပဲဟု တွေးနေမိသည်။ မမယ် တာတာကို ချစ်တာလည်း သိသာနေတာပဲလေ။ ခက်တာက မိန်းမအစစ်နဲ့ မိန်းမအတူ

ဟာ အများအပြင် တင့်တင့်တယ်တယ် အနေအထားနဲ့ ဘယ်လို မျိုး ဆက်ချစ်သွားရမယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားမရနိုင်ခြင်းပင် ... "

"ငါ စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိတယ် သိလား ပြည့်ဖူး"

"အင်း... ဘာကိုလဲ"

"မမယ်က လုံးဝ မိန်းမစိတ်ကြီးနဲ့ နေနေရင်းက ယောက်ျား အစစ်နဲ့ ရည်းစားထားပြီး အိမ်ခေါ်တွေ့တာတို့ ဘာတို့ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ အဲဒါကြောင့် သူ့အိမ်မှာ ယောက်ျား အငွေ့အသက် ရတာများလား..."

"မမယ်က အဲဒီလိုမျိုးတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးဟာ"

"ဟိုတစ်ခါတုန်းကတော့ သူနဲ့ငါ ဈေးဝယ်ထွက်ရင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်က သူ့ကိုလာနှုတ်ဆက်တယ်ဟ၊ ငါနဲ့တွေ့တော့ နှစ်ယောက်စလုံး ရှိုးတိုးရှုန်တန်နဲ့ မူမမှန် သလိုကြီး ဖြစ်သွားတာ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးက ထူးခြားတယ်လို့ ငါ ခံစားမိနေတယ်"

"အားတိုင်း လျှောက်တွေ့မနေစမ်းပါနဲ့ တာတာရယ်၊ မမယ်က အလုပ်တွေအများကြီးလုပ်တဲ့သူဆိုတော့ လုပ်ငန်း ရှင် ယောက်ျားမိတ်ဆွေတွေတော့ ရှိမှာပေါ့၊ ဥပမာ ပရိဂျူ ဆာတို့၊ အယ်ဒီတာတို့၊ ဒါရိုက်တာတို့ပေါ့..."

"အဲဒီလူက ဘာလဲတော့ ငါမသိလိုက်ဘူး၊ နာမည်ကတော့ ထက်လူတဲ့..."

ပြည့်ဖူးက တွေဝေသွားကာ...

"ထက်လူ ဟုတ်လား..."

"အေး..."

"ငါသိတဲ့ ကိုထက်လူများ ဖြစ်နေလား မသိဘူး၊ ငါ့အစ်မရဲ့ သူငယ်ချင်း အစ်မကြီးမှာ ကိုထက်လူဆိုတဲ့ မောင်တစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူက စင်ကာပူမှာ နေတာ၊ ဒီကို ခဏ တဖြုတ်တော့ ပြန်ပြန်လာတတ်တယ်၊ သူ ပြန်လာတဲ့ တစ်ခေါက်တုန်းက သူ့အစ်မကို ငါ့အစ်မဆီ လာပို့ပေးရင်း သူနဲ့ဆုံရတာ"

"နင်သိတဲ့ ထက်လူက ဘယ်လိုပုံမျိုးလဲ"

"ထူးထူးခြားခြား ပြောပြစရာတော့ သိပ်မရှိဘူး၊ ကြည့် ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပေါ့"

"မမယ်နဲ့ တွေ့တဲ့ ထက်လူကလည်း ကြည့်ကောင်းတယ်၊ အရပ်မြင့်တယ်၊ အသားဖြူတယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်က မပိန်မဝပဲ"

"မှန်းပြောရတာ မသေချာပါဘူးဟာ၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ သိပ်ဦးနှောက်စားမနေနဲ့၊ ထက်လူဆိုတဲ့နာမည်မျိုးက သိပ် မများပေမယ့် ရှားတော့လည်း မရှားပါဘူး၊ ကဲ... မြန်မြန် လေးစား၊ ပြီးရင် ငါ့မာမိခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စလေးရှိလို့ သွားရမယ်"

ပြည့်ဖူးက ကြေးအိုးကို လက်စသတ်စားလိုက်ပြီး ရေခွက်ကို လှမ်းယူရင်း ပြောတာမို့ တာတာကလည်း ထိုကိစ္စကို စကားမဆက်ဘဲ အစားကိုသာ ပြီးအောင် စားလိုက်ရပါသည်။

“တိ: ... တောင် ...”

ဒီတစ်ခါ ဘဲလံသံကြောင့်တော့ မိုးမဟာက မလန့်တော့ချေ ...။

တာတာ လာမည်ဟု ဖုန်းကြိုဆက်ထားတာမို့ သူ့ရဲ့ အားကစားလေ့ကျင့်သည့် အခန်းကိုလည်း သေသေချာချာ သော့ပိတ်ထားသည်။ ဝိုင်ပုလင်းတချို့ကိုလည်း ဝှက်ထားသည်။ သူ့ရဲ့ အဝတ်အစားတွေထားသည့် အခန်းကိုလည်း သော့ပိတ်ထားသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ချည်ထည်လုံချည်လေးနှင့် ချည်ထည်ပွင့်ရိုက် မြန်မာအင်္ကျီလေးဝတ်လျက် မိန်းမသားအသွင် ဆင်ယင်ခြယ်သကြွံစောင့်နေခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူက တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ခြေသလုံးတစ်ဝက်ထိရှည်သည့် ချည်ထည် ဂါဝန်ဖြူလေးကို ခါးပတ်အနက် သေးသေးလေး ပတ်၍ဝတ်ထားသော တာတာက အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင်လာရင်း ...

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ မမယ်ရယ်၊ ခုတလော ဘာတစ်ခုမှ ကို အဆင်မပြေပါဘူး။”

“လူကနောက်မှာ၊ ညည်းညူတဲ့အသံက အရင်ပါလား၊ တာတာရယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... ထိုင်ပါဦး။ ဘာတွေ အဆင်မပြေဖြစ်လဲ၊ ဒီမှာ တာတာကြီးကံတဲ့ ထောပတ်သီး ဖျော်ရည် ခုပဲ ဘလန်ဒါထဲထည့်ပြီး ဖျော်ထားတာ၊ သောက်လိုက်ဦး၊ နားပြီးမှ ပြော ...”

တာတာက ဆိုဖာပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်ကာ စားပွဲပေါ်မှာ အသင့်တင်ထားပေးသည့် ဖျော်ရည်ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူ၍ မော့သောက်လိုက်ရင်း လက်မလေးတစ်ချောင်း ထောင်ပြုလျက် ...

“ကောင်းလိုက်တာ၊ အဲ့လို အလိုက်သိတတ်လွန်းလို့ မမယ် ကို ချစ်ရတာ ...”

တာတာက အမှတ်တမဲ့လေး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောလိုက်သော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်ချေ ...။ ရင်ထဲတလုပ်လုပ်နှင့် ခြေဖျား လက်ဖျားများပင် အေးစက်လာအောင် ထိုစကားလေးက တန်ခိုးထွားလှပါသည်။ တာတာကြောင့်ပဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်မိတဲ့ ခံစားချက်ကို သူ သိခွင့်ရလာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

တာတာက အအေးခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်ရင်း ... “မမယ်ဆီ မလာခင်လေးပဲ တာတာ ဝယ်နေကျ ဖက်ရှင် ဆိုင်လေးက အသစ်တွေရောက်တဲ့အကြောင်း ဖုန်းဆက်ပြောလို့ တာတာ ဈေးသွားဝယ်တာ၊ တာတာကြိုက်တဲ့

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

အကျိုးလေးတွေ အများကြီးပါလို့ တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည်
ဝတ်ကြည့်လိုက်တော့ တာတာဝတ်နေကျ မိဒီယမ်ဆိုက်က
တာတာနဲ့ ကျပ်နေရော... မိဒီယမ်တွေ ဘယ်နှထည်
ဝတ်ဝတ် အကုန်ကျပ်နေတာပဲ၊ အရင်ကဆို မိဒီယမ်ဆို
တာတာနဲ့ အတော်ပဲ...”

“အဲ့ဒီတော့...”

“အဲ့ဒီတော့ တာတာ ဝလာတာပေါ့၊ မမယ်ရဲ့...”

“လူဆိုတာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဝလာတတ်ကြ
တာပဲ တာတာရဲ့၊ တချို့က စိတ်ညစ်တယ်၊ ကိုယ့်ဘဝ
ကိုယ် စိတ်ပျက်တယ်၊ စိတ်တိုင်းမကျဘူး၊ စိတ်ဓာတ်ကျ
တယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် စိတ်ဖိစီးမှုဖြစ်စေတဲ့ ဟိုမုန်းတွေ
ခန္ဓာကိုယ်က ထွက်လာတယ်၊ အဲ့ဒီ ဟိုမုန်းကြောင့်ပဲ အစား
တွေ ပိုစားချင်လာပြီး ဝလာတတ်ကြတယ် တာတာရဲ့...”

“တာတာမှာ stress (စိတ်ဖိစီးမှု) မရှိပါဘူး၊ မမယ်ရဲ့၊
stress မရှိဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ စားချင်လို့ကို စားမိနေတာပါ”

“တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို stress ရှိလို့ရှိမှန်း
မသိဘဲ မသိစိတ်ထဲမှာ အလိုလို ဖိစီးနေတတ်ကြတယ်လေ၊
ကိုယ့်စိတ်ကို တည်ငြိမ်လာအောင် ကြိုးစားထိန်းချုပ်ပြီး
အစားကိုလည်း စနစ်တကျ ပြန်စားရင် တာတာ ပိန်သွား
မှာပါ၊ ကဲ ... နောက်တစ်ခု ဘာအဆင်မပြေတာ ရှိသေး
လဲ ပြော...”

တာတာက ဆံပင်တွေကို ကုပ်ဖွလိုက်ရင်း...

“ဟောဒီ ဆံပင်တွေပေါ့၊ ကောက်မိတာ မှားပါတယ်၊ ဆံပင်
ကြီးက ပွတတကြီးဖြစ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ပျက်စီးလာပြီ၊
ခုတလော ဆံပင်တွေလည်း အရမ်းကျွတ်တယ်၊ စိတ်ညစ်
တယ်”

“ဒီဆံပင်ကို တာတာ မကြိုက်ရင် ပြန်ဖြောင့်ပြီး သေချာ
ပေါင်းတင်လိုက်လို့ ရတာပဲ၊ ဆံပင်ကို လှချင်ရင် ခေါင်း
ဖြိုးတဲ့အခါ ဆံပင်ကို ညှင်ညှင်သာသာလေး ကိုင်ပြီး ဖြိုး
ပေးရတယ် တာတာရဲ့၊ နောက်ကို တာတာ ခေါင်းလျှော်
ခါနီးရင် ရေစိုဆံပင်ထဲကို hair cream နဲ့ သံလွင်ဆီလေး
နည်းနည်းထည့်ပြီး ဆံပင်ကို လိမ်းပေးပြီး နာရီဝက်လောက်
ကြာမှ ခေါင်းလျှော်လိုက်ပေါ့၊ ဦးရေပြားကို နှိပ်ပေးရင်
လည်း ဆံပင်တွေ ကျန်းမာသန်စွမ်းလာစေတယ်၊ ဆံပင်
ကျွတ်တာအတွက်တော့ မပူနဲ့... ဆံပင်တစ်ချောင်းရဲ့
သက်တမ်းက နှစ်နှစ်နဲ့ ငါးနှစ်ကြားမှာပဲ ရှိတာ၊ သက်တမ်း
လွန်တဲ့ ဆံပင်တွေဆိုတာ တစ်နေ့ အချောင်း ၆၀ လောက်
တော့ လူတိုင်း ကျွတ်တတ်တယ်၊ တချို့ဆို အချောင်း
၉၀၊ ၁၀၀ တောင် ကျွတ်သေးတယ်၊ stress များရင်လည်း
ဆံပင်ကျွတ်တာများတယ်၊ ဆံပင်ဆိုတာ ဘယ်လောက်
ကျွတ်ကျွတ် ပြန်ပေါက်တာပဲ၊ စိတ်ပူစရာ မရှိဘူး...”

“ဝါး... မမယ်က အလှအပရေးရာမှာတော့ တကယ့် ချစ်
ကြီးပဲ”

“ကဲ... ဒါတွေအတွက် စိတ်ညစ်မနေနဲ့တော့ ယုတ်ပြီလား၊

ခဏစောင့်၊ တာတာကို ကျေးမို့ မမယ် စီစဉ်ထားတာလေး ယူခဲ့ပေးမယ်”

မိုးမဟာက ထရပ်လိုက်ပြီမို့ တာတာက သူ့ကို မောကြည့်ရင်း ...

“ခဏလေး မမယ်၊ တာတာ တစ်ခုမေးချင်သေးတယ်၊ ခုတလော ဝမ်းချုပ်ပြီး အပူများနေလို့လား၊ ဆောင်းဝင်ပြီး အေးလာလို့လား မသိဘူး၊ တာတာ နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်ပြီး အဖတ်အဖတ်လေးတွေ ကွာလာတာ နှုတ်ခမ်းနီအဆီ လိမ်းလည်း မသက်သာဘူး”

“အဲ့ဒါဆို သဘာဝနည်းလေး သုံးကြည့်ပါလား တာတာ၊ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်လေးတွေကို ကြိတ်ချေပြီး နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ သုတ်လိမ်းပေးရင်လည်း နှုတ်ခမ်းသားလေး နူးညံ့သွားပြီး ပန်းနုရောင် သမ်းလာတတ်တယ်၊ ကဲ ... မေးစရာကုန်ရင် စားစရာ သွားယူတော့မယ်”

“ဟုတ် ... အဟဲ ...”

မမယ်က မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ထထွက်သွားသည်။ မမယ်နှင့် စကားပြောလိုက်ရတာမို့ တာတာစိတ်တွေ ပြန်လည် လန်းဆန်းလာသည်။ မမယ်ထံမှာ တာတာကိုပျော်ရွှင်စေတဲ့ ဓာတ် တစ်မျိုးများ ရှိနေသလားဟု တာတာက တွေးရင်း ပြုံးမိလေသည်။

တာတာသည် ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ကျန်ခဲ့ရင်း အနီး တစ်ဝိုက်ကို ဝေဝဲကြည့်မိတော့ ဧည့်ခန်းထောင့် စားပွဲလေးပေါ်မှာ တင်ထားသည့် တာတာရဲ့ ပန်းအိုးလေးကို တွေ့ရလေသည်။

ပန်းအိုးထဲမှာတော့ နှင်းဆီနီပွင့်ကြီးတွေကို လှပစွာ ထိုးစိုက်ထား ခဲ့သည်။

တာတာက ပန်းအိုးလေးဆီ ထသွားကာ နှင်းဆီပန်း တွေကို ငုံ့နမ်းနေဆဲ မမယ်က ဗန်းတစ်ခုကို မ၊၍ ဧည့်ခန်းဆီ ပြန်လျှောက်လာပါသည်။

“တာတာရေ ... လာ ... စားလိုက်ဦး”

“ဘာတွေလဲဟင် ... မမယ်”

မမယ်က တာတာရှေ့ စားပွဲပေါ်သို့ ပန်းကန်တစ်ခု ချင်းစီ ချပေးရင်း ...

“ဒါက Healthy food ပေါ့၊ ဆီနည်းနည်းနဲ့ ချက်ထားတဲ့ သီးရွက်စုံကြော်ချက်၊ ဒါက အစိမ်းကိုက်စားဖို့ မုန်လာဥနီ ကျွတ်ကျွတ်လေးတွေ၊ ဒါက မြင်းခွာရွက်သုပ်၊ ထမင်းက တော့ နည်းနည်းပဲ၊ တူနဲ့ပဲ စားလိုက်တော့နော် ...”

တာတာသည် ပူနွေးမွှေးပျံ့နေသည့် သီးရွက်စုံကြော် ပန်းကန်နှင့် စားချင်စဖွယ် ပြင်ဆင်ထားသည့် မြင်းခွာရွက်သုပ်၊ စိစိရီရီ ထည့်ထားသည့် မုန်လာဥနီလေးတွေကို ငုံ့ကြည့်ရင်း မမယ်ကို ကျေးဇူးတင်သွားရပါသည်။

“နောက်ဆို အိမ်မှာစားရင်လည်း ခုလိုမျိုးလေး လုပ်စား ပေါ့၊ ဝိတ်ကျချင်တယ်ဆိုရင် ထမင်းတွေ အများကြီး မစား နဲ့၊ ဆီပြန်ဟင်းတွေလည်း မစားနဲ့ပေါ့ ...”

“မမယ်ရယ် ...၊ မမယ်ကိုသာ အိမ်မှာခေါ်ထားလိုက်ချင် တော့တာပဲ”

တာတာက မုန်လာဥနီ ဥလေးတစ်ဥကို လှမ်းယူကာ တကျွတ်ကျွတ် ဝါးစားရင်း ပြောသောအခါ သူ့မှာ ရင်ခုန်ပီတိ ဖြစ်ရပြန်လေသည်။

ကိုယ်လည်း အခွင့်ရှိရင် နေချင်တာပေါ့ တာတာ ရယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ တာတာကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ချင်ပေမယ့် ဒီဘဝထဲက ရုန်းထွက်ဖို့တော့ ကိုယ့်မှာ နည်းလမ်း မရှိသေးပါဘူး။

သူက တာတာရှေ့နဲ့မှာ ထိုင်ရင်း တာတာ ထမင်းစားနေတာလေးကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေး ငေးကြည့်နေခဲ့မိသည်။

စားသောက်ပြီးတော့ သူက ပန်းကန်တွေကို နောက်ဘက်သို့ သွားပို့လိုက်ပြီး သစ်သီးပန်းကန်ကိုယူကာ အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှာ အဲကွန်းလည်း ဖွင့်ထားကာ သီချင်းတိုးတိုးဖွင့်ထားတာမို့ တာတာက ဖိမ်ကျနေပုံဖြင့် ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်မှာ သူ့အိမ်သူ့ရာလို သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်ရင်း မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ဖတ်နေသည်။

သူက စားပွဲပေါ်သို့ ပန်းသီးနှင့် စပျစ်သီးတွေ ထည့်ထားသော ပန်းကန်ပြားလေးကို လှမ်းတင်လိုက်တော့ တာတာက သူ့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“မမယ် ... ဒီနေ့ ဘာလို့ နေ့တစ်ဝက် နားတာလဲ”

“မမယ်က တနင်္လာနေ့ဆို နေ့တစ်ဝက်တော့ နားလေ့ရှိ

တယ် တာတာ၊ တနင်္ဂနွေတုန်းက ပွဲတွေဆက်ခဲ့တော့ အရမ်း ပင်ပန်းခဲ့တာကိုး”

“နေ့တစ်ဝက်တည်းနားတော့ သိပ်ပြီး ပင်ပန်းမပြေပါဘူး မမယ်ရာ၊ တစ်နေ့ကုန် နားရောပေါ့”

“အလုပ်ကလေးတွေက ပစ်ထားလို့လည်း မရသေးဘူးလေ၊ သင်တန်းချိန်က မနက်ပိုင်းရှိတော့ သွားစီသင်လို့ မဖြစ်ဘူး”

“အင်း ... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

တာတာက ပန်းသီးတစ်စိတ်ကို လှမ်းယူစားလိုက်ရင်း ...

“နောက် တနင်္လာကျရင်လည်း တာတာ လာလည်မှာနော်”

“နောက် တနင်္လာဆို မမယ် ဒီမှာမရှိဘူး တာတာ၊ သင်ဘက်ခါဆို မမယ် စင်ကာပူသွားမှာ၊ နောက်တစ်ပတ် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှ ပြန်ရောက်မှာ”

“မမယ် တစ်ယောက်တည်းသွားမှာလား”

“အင်း ...”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ ...”

“အလုပ်အတွက် လိုအပ်တာလေးတွေ သွားဝယ်မလို့ပါ”

“ဪ ...”

တာတာက ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်နှင့် ငြိမ်သွားပြီး နှင်းဆီတွေ ဝေဆာနေသည့် ပန်းအိုးလေးဆီ အကြည့်ရောက်သွားကာ တက်ကြွသော အသံကလေးဖြင့် ...

“မမယ် ... နှင်းဆီတွေ အဆင်သင့်ရှိတာနဲ့ အတော်ပဲ၊

ပွင့်ဖတ်လေးတွေ ခွာပြီး မမယ်ပြောသလို လိမ်းကြည့်ရအောင်”

“အင်း... လိမ်းချင် လိမ်းလေ၊ မမယ် ကြိတ်ချေပေးမယ်”

သူက မီးဖိုချောင်ထဲက ဖန်ပန်းကန်လုံး တစ်လုံး၊ သစ်သားပြားကလေးနှင့် ဖန်ပုလင်းလွတ်လေး တစ်လုံးကို သွားယူလာသည်။

တာတာက မမယ် ပြင်ဆင်နေပုံလေးကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိသည်။ မမယ်က ပန်းအိုးထဲက နှင်းဆီပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်ကို နုတ်ယူလိုက်ပြီး ပွင့်ဖတ်လေးတွေ တစ်ဖတ်ချင်း ခြွေချ၏။ ပြီးတော့ ပွင့်ဖတ်တွေကို သစ်သားပြားလေးပေါ်မှာ တင်ကာ ပုလင်းလေးဖြင့် လှိမ့်ကာ လှိမ့်ကာ ကြိတ်ချေနေသည်။ ပွင့်ဖတ်လေးတွေအားလုံး ကြေကာ စိုပျစ်ပျစ်လေး ဖြစ်သွားတော့မှ ဖန်ပန်းကန်လုံး သေးသေးလေးထဲကို ထည့်ပြီး တာတာထံ ကမ်းပေးလေသည်။

“ရော... နှုတ်ခမ်းကို လိမ်းကြည့်လိုက်”

“မမယ် လိမ်းပေးလေ...”

တာတာက နှုတ်ခမ်းကလေးကို စုထောင်၍ သူ့ရှေ့သို့ မျက်နှာကလေး တိုးပေးလိုက်ရာ သူ့မှာ မကြုံစဖူး တုန်ရင်သွားလေသည်။

တာတာကတော့ မမယ် မိတ်ကပ်လိမ်းပေးတာ၊ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးပေးတာတွေကို အကြိမ်ကြိမ် ခံယူခဲ့ဖူးပြီမို့ နှင်းဆီပွင့်ကြေလေး အလိမ်းခံဖို့အတွက် ဝန်မလေးချေ။

သူ့မှာတော့ တုန်လှုပ်နေမိကာ...

“ကိုယ့်ဘာသာ လိမ်း...”

“လိမ်းပေးပါဆို...”

တာတာက မျက်နှာကလေးကို ရှေ့သို့ ပိုတိုးလာကာ ဇွတ်ကျကျလေး တောင်းဆိုပြန်လေသည်။

ကဲ... မတတ်နိုင်ဘူး။ လိမ်းဆိုလည်း လိမ်းပေးရတာပေါ့။

သူက နှင်းဆီပွင့်ကြေလေးတွေကို လက်ညှိုးဖြင့် ကော်ယူကာ သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်သို့ သုတ်လိမ်းပေးလိုက်လေသည်။

အပေါ်ယံ ခြောက်သွေ့နေသော်လည်း မဟတဟ ပွင့်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးက နုထွေးအုပနေသည်။ အထိအတွေ့က နွေးထွေးနေသည်။ မျက်လုံးလေး မှေးမှိတ်ကာ နှုတ်ခမ်းကလေး ဟထားပုံလေးက သူ့နှလုံးသားကို ခြောင်းဆန်အောင် ခုန်စေခဲ့သည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အနမ်းကလေးတစ်ချက် ပေးလိုက်ချင်သော်လည်း သူ့မှာ သက်ပြင်းချရုံမှတစ်ပါး ဘာမှ မတတ်နိုင်ချေ။

တာတာသည်လည်း မမယ်ရဲ့ လက်ညှိုးကလေးကို ယုံနှုတ်ခမ်းပေါ် ထိပြေးနေတာကို ခံယူရင်း ထူးဆန်းစွာ တုန်ရင်လာခဲ့သည်။

ဘုရားရေ... ငါဘာဖြစ်တာလဲ...”

တာတာက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့သြရသည်။ ရင်ခွန်
တိမ်းမူးရသော ခံစားချက်ကလေးဟာ ဘယ်ကဘယ်လို ဝင်လာ
မှန်းမသိဘဲ ရင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။

ဘုရား... ဘုရား... ငါ ရူးသွားပြီလား။

gay တစ်ယောက်နဲ့ နီးစပ်ထိတွေ့ရုံလေးနဲ့ ဒီလို
စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်စရာလား။ တာတန်ခူးရယ် နင် မှမမှန်
တော့ဘူးလား။ ဂေါက်နေပြီလား။

တာတာက မျက်လုံးလေးကို အသွားယာဖွင့်ကြည့်
မိတော့ မမယ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေနှင့် အနီးကပ် ဆုံရလေသည်။

အို... မမယ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ထူးဆန်းလိုက်တာ။

ရီဝေဝေနှင့် ဆွေးမြည့်နေသော်လည်း နွေးထွေးနူးညံ့
သည့် အကြည့်ကလေးဖြင့် မမယ်က တာတာကို ကြည့်နေသည်။

ထိုအကြည့်ကလေးက အလွန်ပင် ထူးဆန်းလေ
သည်။

“မမယ် ... လိမ်း ... လိမ်းလို့ ပြီးပြီလားဟင်”

“ဪ... အင်း ... ပြီးပါပြီ၊ ဒါလေးတွေ သိမ်းလိုက်ဦး
မယ်နော်”

မီးမဟာက ပစ္စည်းတွေကို အမြန်သိမ်းဆည်းကာ
မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ခပ်မြန်မြန် ဝင်လာခဲ့ရသည်။ မီးဖိုချောင်ထဲ
ရောက်တော့မှ ပစ္စည်းတွေကိုချကာ ကိုယ့်ရင်ဘတ် ကိုယ်ဖိ၍
အသက်မှန်မှန်ရှူရင်း စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းရသည်။

တာတာသည်လည်း မမယ် ထွက်သွားတော့မှ
ဂျာနယ်ခေါက်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယပ်ခတ်ရင်း ငါဘာဖြစ်တာလဲ
ငါဘာဖြစ်တာလဲဟု အသံတိတ် ရေရွတ်လျက် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်
ငြိမ်အောင် ထိန်းရလေသည်။

အဲဒီနောက် မမယ်ဆီမှာ ခဏပဲနေပြီး တာတာ
အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

ထူးဆန်းသည့် အကြည့်လေးကို မြင်ယောင်ရင်း
ထိုညက တာတာ အိပ်မပျော်ချေ။

“မမယ် ... တာတာ မှာလိုက်တာတွေ ဝယ်ဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

“မမေ့ပါဘူး တာတာရယ်၊ စိတ်ချပါ၊ မမယ် သွားတော့ မယ်နော်၊ ပြည့်ဖူး မမယ် သွားပြီ”

မမယ်က သူ့ကို လေဆိပ်လိုက်ပို့သည့် တာတာနှင့် ပြည့်ဖူးကို လက်ပြန်တံဆက်ပြီး လေဆိပ်ခန်းမထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

မမယ်ကို လှမ်းမြင်နေရသေးတာမို့ တာတာက ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ ပြည့်ဖူးကတော့ တာတာကို ကြည့်ရင်း ...

“မမယ်ကြည့်ရတာ ငါတို့ လိုက်ပို့ပေးတဲ့အတွက် အားနာနေတဲ့ ပုံပဲ”

“ဟုတ်ပါ၊ လိုက်မပို့ပါနဲ့ပဲ ပြောနေတာလေ၊ ငါက ဇွတ်ပို့တာကိုး၊ အယဉ်တို့ပြောတာတော့ မမယ် နိုင်ငံခြားသွားတိုင်း ဘယ်သူမှ လိုက်ပို့ လိုက်ကြို မလုပ်ရဘူးတဲ့၊ သူ့ဘာသာ တက္ကဆီနဲ့ သွားတာတဲ့”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“နင် ဘာတွေမှာလိုက်လဲ”

“ကင်မရာနဲ့ iPhone တစ်လုံး မှာလိုက်တာ၊ ပိုက်ဆံမယူဘူးလုပ်နေလို့ ပိုက်ဆံမယူရင် ပစ္စည်းလည်းမယူဘူးပြောပြီး အတင်းထည့်ပေးလိုက်ရတယ်”

“မမယ်က နင်အပေါ် ကောင်းလွန်းတယ်၊ ယောက်ျားအစစ်သာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့ဟယ်”

“လာပြန်ပြီ ... ဒါပဲ”

တာတာက ပြည့်ဖူးကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး လေဆိပ်ခန်းမတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ဟော ... ဟိုမှာ မမယ် အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားပြီ”

မမယ်က စက်လှေကားဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားရင်း တာတာတို့ဘက်ကို လက်လှမ်းပြနေတာမို့ တာတာနှင့် ပြည့်ဖူးက လက်ပြန်ပြလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်အတူ လေဆိပ် ထွက်ပေါက်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာဆဲ ...

“ဟယ် ... ဟိုမှာ”

“ဘာလဲ တာတာ”

“ဟိုမှာ ... အဲဒါ ငါပြောတဲ့ ကိုထက်လူ”

တာတာက ပြည့်ဖူးကိုပြောရင်း ကိုထက်လူကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ကိုထက်လူက Luggage ကို တစ်ဖက်ကဆွဲ၊ ကျန်တစ်ဖက်က ဟန်းကယ်ရီအိတ်ကို ဆွဲကာ လေဆိပ်ခန်းမထဲသို့ ကသုတ်ကယက် လျှောက်ဝင်လာနေပါသည်။ ပြည့်ဖူးက ကိုထက်လူကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဟယ် ... ဒါ ငါသိတဲ့ ကိုထက်လူပဲ”

“ဟုတ်လား ... လာလေ ... ဒါဆို အတူနှုတ်ဆက်ရအောင်”

တာတာနှင့် ပြည့်ဖူးက လက်ချင်းတွဲကာ ကိုထက် လူရှေ့သို့ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး ...

“ကိုထက်လူ ...”

“ဟာ ... ပြည့်ဖူးပါလား၊ ခြော် ... တာတာနဲ့နဲ့၊ နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းတွေလား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ အစ်ကို စင်ကာပူ ပြန်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ညီမ၊ အလုပ်ကိစ္စလေးတွေ ပြန်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်လေ၊ ၅ ရက်လောက်ပဲ ကြာမှာပါ၊ မာမိုကို ကြာကြာထားခဲ့လို့ မရသေးဘူး၊ မာမိက ကိုယ့်ကိုမတွေ့ရင် တမေးတည်း မေးနေတာ ...”

“အစ်ကို အမေ သက်သာရဲ့လားဟင်”

“သက်သာလာပါပြီ ညီမ ...”

“အစ်ကို အမေက လေဖြတ်နေတာလေ တာတာ”

“ဟုတ်လား ...”

ပြည့်ဖူးက တာတာကို လှည့်ပြောလိုက်တာမို့ ကိုထက်လူက တာတာကိုကြည့်ကာပြုံးပြ၏။ တာတာက ကိုထက်လူကို တစ်ချိန်လုံး အကဲခတ်နေရာက ကမန်းကတန်း ပြန်ပြုံးပြရသည်။

“တာတာနဲ့နဲ့လည်း ဒီမှာပဲပျော်နေပြီထင်တယ်၊ အင်္ဂလန် မပြန်တော့ဘူးပေါ့”

“ရှိင် ...”

“လေယာဉ်ချိန် နီးနေပြီ၊ သွားလိုက်ဦးမယ်နော် ညီမတို့”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို ...”

ကိုထက်လူက လေဆိပ်ခန်းမတွင်းသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ဝင်သွားသည်။ တာတာက ကိုထက်လူ လက်မှတ်သွားပြသည့် ကောင်တာဘက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ပြည့်ဖူး ... ဟိုမှာကြည့်လိုက်၊ ကိုထက်လူ သွားမှာလည်း Silk Air နဲ့ပဲ၊ မမယ်နဲ့ လေယာဉ် တစ်စီးတည်းပဲ၊ သူတို့ အတူချိန်ပြီး သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“တိုက်ဆိုင်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

“တိုက်ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ချင်းက အရမ်းရင်းနှီးပြီး အဆက်အသွယ် အမြဲရှိတာ သေချာတယ်၊ နင် မကြားဘူးလား ကိုထက်လူ ငါ့ကိုမေးသွားတာ၊ ငါ အင်္ဂလန်ကနေ ပြန်လာတာ၊ အခု မပြန်ဘဲ နေနေတာကအစ သူသိနေတာ မမယ်ပြောလို့ပေါ့၊ တော်ရုံမရင်းနှီးဘဲ မမယ်က ငါ့အကြောင်း သူ့ကိုပြောပါ့မလား”

“အေး ... ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲ့ဒီတော့ နင်က အခုဘာကို သံသယဝင်နေတာလဲ၊ ကိုထက်လူနဲ့ မမယ်နဲ့ သမီးရည်းစားတွေလို့ ထင်နေတာလား”

၂၆၀ * ပုညသင်

“အဲလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းတယ်လို့ပဲ ခံစားနေတယ်၊ မမယ်နဲ့ ကိုထက်လူကို အတူတူပဲလို့ ထင်မိတယ်”

“ဒါဆို ကိုထက်လူကို တိတ်တိတ်လေး ကြိတ်ခြောက်နေတယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား၊ ငါတော့ မကြားမိပါဘူးနော်၊ စင်ကာပူမှာ ကိုထက်လူရဲ့ ရည်းစားရှိတယ်လို့ ပြောသံ ကြားဖူးပါတယ်၊ ရှေ့နှစ်ထဲတောင် ယူချင်ယူကြမှာတဲ့၊ ငါ့အစ်မ ပြောနေသံ ကြားတယ်”

“အဲဒီလိုလည်း မဆိုလိုပါဘူးဟာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့စိတ်ကိုက တစ်ခုခုကို မူမမှန်ဘူးလို့ ခံစားနေရတာ၊ မမယ်ကို ကြည့်ရတာ တစ်ခါတလေ တစ်မျိုးပဲ၊ တစ်ခုခုကို ပုံးကွယ်ထားသလိုပဲ ...”

“သိပ်ဦးနှောက်စားမနေစမ်းပါနဲ့ တာတာရယ်၊ လူတိုင်းမှာ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ ရှိမှာပဲ၊ အဲဒီ လျှို့ဝှက်ချက်ကို လိုက်ဖော်ထုတ်နေရင် ကိုယ်ပဲ မယဉ်ကျေးရာကျပါတယ်၊ သူများအခွင့်အရေးကို သွားမထိပါးပါနဲ့ ...”

“အေးပါ၊ ဒါတော့ ငါ နားလည်ပါတယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားရလို့သာ လျှောက်စဉ်းစားနေမိတာပါ”

ထိုနေ့က လေဆိပ်ကနေ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်အထိ တာတာက မမယ်အကြောင်းကို စဉ်းစားနေခဲ့မိပါသည်။

■ ■ ■
ပုညသင် စာအုပ်တိုက်

မမယ် မရှိသည့် အချိန်တွေမှာ တာတာက အယဉ်တို့ ဆီသွားပြီး မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိသော စကားမှာ ...

“မမယ် တစ်ယောက်ကလည်း ကြာလိုက်တာ၊ စင်ကာပူမှာ ဒီလောက်အကြာကြီး ဘာလုပ်နေမှန်း မသိပါဘူး၊ ခုထိ ပြန်လာတော် မမူသေးဘူး”

“အဟမ်း၊ ဟင်း ... ဟင်း ... တစ်ရာတစ်ခေါက်တိတိ ရှိပါပြီရှင် ...”

အယဉ်က ငေါတော့တော့လေးပြောတော့မှ တာတာက ရယ်လိုက်မိရင်း ...

“မမယ် မရှိတော့ ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီးနော်၊ အယဉ်တို့ရော မပျင်းဘူးလား”

“ပျင်းချိန်တောင် မရပါဘူး မမတာရယ်၊ မယ်မယ် မရှိတော့ အလုပ်တွေက အယဉ်တို့ ခေါင်းပေါ် ပုံလာတာကိုး”

“မမယ်က ဘယ်တော့ ပြန်လာမယ် ပြောသွားလဲ”

ပုညသင် စာအုပ်တိုက်

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့လောက်ပေါ့တဲ့”

“တို့ကိုလည်း အဲဒီရက်လောက် ပြန်လာမယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ။ ခုမှ စနေပဲ ရှိသေးတာ။ ကြာလိုက်တာ”

“မမတာအတွက် ကြာပေမယ့် အယဉ်တို့အတွက်က ဒါပုံမှန်ပဲ။ မယ်မယ် စင်ကာပူသွားရင် တစ်ပတ် ဆယ်ရက်တော့ ကြာတာပဲ”

“အယဉ်တို့ဆီ ဖုန်းမဆက်ဘူးလား”

“ဒီနေ့တော့ ဆက်မယ်ထင်တယ်။ မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေဆိုတော့ ပွဲတွေသွားရမှာလေ၊ မှာစရာရှိတာ လှမ်းမှာမှာပေါ့”

တာတာရှိနေတုန်း မမယ်ဆီက ဖုန်းလာပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။ ဒါမှ မမယ်နဲ့ ဖုန်းပြောရမှာလေ။

“မယ်မယ်က ခုတလော အရင်နဲ့မတူဘူး မမတာရဲ့၊ စကားထူးထူးဆန်းဆန်းတွေလည်း ပြောပြောလာတယ်”

အယဉ်က တာတာ ဆံပင်တွေကို ပြန်ဖြောင့်ပေးနေရင်းက ပြောတာမို့ တာတာက စိတ်ဝင်စားသွားရတာ...

“ဘာပြောလို့လဲ အယဉ်...”

“သမီးတို့ မယ်မယ် မရှိဘဲ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရပ်တည်နိုင်လားတဲ့၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်ရမယ်တဲ့၊ မယ်မယ်လည်း သမီးတို့နားမှာ အမြဲရှိမနေနိုင်ဘူးတဲ့၊ မယ်မယ့်ဘဝကို မယ်မယ့်ဘာသာ ထူထောင်ရဦးမယ်တဲ့...”

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့ အယဉ်တို့လည်း ပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့၊ အယဉ်တို့က မယ်မယ်မရှိဘဲ မနေနိုင်ဘူးလို့...၊ အယဉ်တို့ချည်းပဲဆိုလည်း ခုလိုမျိုး ရပ်တည်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့၊ မယ်မယ် မရှိရင်တော့ တပ်ပျက်ကြီး ဖြစ်သွားပြီး လွင့်ချင်ရာ လွင့်၊ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ကုန်မှာလို့...”

“နင်တို့ကလည်းဟယ်... နင်တို့ အဲလိုပြောနေရင် မမယ်ခမျာ သေတောင် အသေဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့အပေါ် အံ့ယောဇဉ်ကြီးတာလည်း သိသားနဲ့...”

တာတာနှင့် အယဉ်တို့ ပြောနေကြတုန်းမှာ နွဲ့က အပြေးလေးရောက်လာကာ...

“အယဉ်ရေ... မယ်မယ့်ဆီက ဖုန်း...”

“ဟယ်၊ လာပြီ... လာပြီ”

အယဉ်က တယ်လီဖုန်းရှိရာ ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားတာမို့ တာတာလည်း နောက်ကလိုက်လာမိပါသည်။

“ဟဲလို... မယ်မယ်၊ ဟုတ်... အယဉ်ပါ၊ ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့၊ မပူပါနဲ့၊ မယ်မယ်၊ အဲဒီပွဲကို အယဉ် သေချာစီစဉ်ပေးထားပါတယ်၊ ဟုတ်... ဟုတ်၊ သွားလိုက်ပါမယ်၊ ဟုတ်... စိတ်ချပါ၊ ဪ... တာတာလား၊ လာတယ်မယ်မယ်၊ လာလွန်းလို့ကို ခက်နေတာ၊ မယ်မယ် ပြန်မလာသေးလို့ဆိုပြီး တဂျီဂျီ ပြောပြောနေတာပဲ၊ ခုလည်း ရောက်နေတယ်လေ”

၂၆၄ * ပုညခင်

မမယ် တာတာအကြောင်းမေးမှန်းသိတာမို့ တာတာက တာတာလည်း ပြောချင်ကြောင်း အယဉ်ကို လက်ဟန်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်ပါသည်။

“မယ်မယ် ... မမတာက ပြောချင်လို့တဲ့၊ ကဲ ... ကဲ ... လာပါ ပြောပါ မမတာ ...”

တာတာက ဝမ်းသာအားရ ဖုန်းကိုင်လိုက်ရင်း ...
“မမယ် ... ပြန်မလာသေးဘူးလား၊ ဟင် ... ဟုတ်လား၊ တနင်္လာ ပြန်လာမှာလား၊ ဘယ်လေယာဉ်နဲ့လဲ၊ ဘယ်နာရီပဲလိုက်လဲ၊ တာတာ လာကြိုမယ်၊ ဟာ ... မရဘူး လာကြိုမှာပဲ၊ အဟဲ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့၊ တာတာ မှာတာ ဝယ်ပြီးပြီလား၊ အဟီး ... ကျေးဇူးပဲ၊ ဘိုင်ဘိုင် ဆီးယူ ...”

တာတာက ဖုန်းချလိုက်ပြီး ...

“မမယ် တနင်္လာနေ့ ပြန်ရောက်ပါမယ်ရှင်”

ဟု အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်တော့ ကျောတို့က ဝိုင်းလာကာ ...

“မယ်မယ် တစ်ခါမှ အဲဒီလောက် မြန်မြန် ပြန်မလာဖူးပါဘူး၊ ဧကန္တ မမတာ ဂျီကျလွန်းလို့ပဲဖြစ်မယ်”

“မမတာ လေဆိပ်သွားကြိုမှာလား”

“ကြိုမှာလေ ကြိုမှာ”

“အဲဒါလည်း ထူးဆန်းပြန်ရော၊ အရင်ကဆို မယ်မယ်က သူ့ကို ဘယ်သူလာကြိုတာမှ ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မှော်ဆရာဖန်ဆင်းတဲ့ ချစ်ခြင်းခွဲကဏ္ဍ * ၂၆၅

မမတာကျမှ အခွင့်ထူးတွေရနေတာ၊ နာတောင်မနာလိုတော့ဘူး”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

အယဉ်တို့က ပွစိပွစိခိုင်းပြောနေကြပေမယ့် တာတာကတော့ မမယ် ပြန်လာတော့မှာမို့ ပျော်ရွှင်မိကာ ရယ်လို့သာ နေမိလေသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ထိုနေ့က တာတာသည် မမယ်ကို လေဆိပ်မှာ သွားကြိုပြီး မမယ်အခန်းသို့ ကားကို ဦးတည် မောင်းလာခဲ့ပါ သည်။

မမယ်က တာတာ့ ဘေးမှာထိုင်သည်။

နှစ်ယောက်လုံး သိပ်စကားမပြောဖြစ်ကြပေမယ့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မကြာခဏ လှည့်လှည့်ကြည့် မိရင်း မျက်နှာကလေးတွေ ပြုံးတုံ့ကြည်လင်နေသည်။ တာတာ ဘေးမှာ မမယ် ထိုင်နေတာကြောင့်လား မသိ တာတာ့စိတ်က လည်း လုံခြုံနွေးထွေးနေသည်။

“မမယ် ... နည်းနည်း ပိန်သွားသလိုပဲနော်”

“မမယ် ဝမ်းသွားနေတယ် တာတာရဲ့၊ ဟိုမှာ ပင်လယ်စာ တွေ စားတာ များသွားလို့ထင်တယ်”

တာတာက ကားကို ကွန်ဒို basement ကားပါကင် ထဲသို့ မောင်းဝင်လာသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ကားရပ်လိုက်တော့ တာတာက မမယ်ရဲ့ ပစ္စည်း တွေကို ဝိုင်းသယ်ပြီး ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်လာခဲ့ကြသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ မမယ်က ...

“တာတာရေ ... အားတော့နာပါတယ်၊ ခဏလေးနော်၊

မမယ် တို့ငါးလက်(အိမ်သာ) ဝင်လိုက်ဦးမယ် ...”

ဟုပြောပြီး သူ့လက်ရေဂျုံနှင့် အထုပ်တွေကိုဆွဲကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

စဉ့်ခန်းထဲမှာ လက်ဆွဲအိတ် အသေးလေးတစ်လုံး တော့ ကျန်နေခဲ့ပါသည်။

တို့ငါးလက်ဝင်တဲ့ တစ်ခဏမှာတောင် ဥစ္စာခြောက် စွာဖြင့် သူ့အိတ်တွေကို တစ်ခါတည်း ယူဆောင်သွားလေတဲ့ မမယ်ဟာ ထိုလက်ဆွဲအိတ်အသေးလေးကိုတော့ ယူဖို့ မေ့သွား တာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

တာတာက ထိုအိတ်လေးကိုလှမ်းကြည့်ရင်း တာတာ မှာလိုက်သည့် ပစ္စည်းတွေကို သတိရကာ ...

“မမယ်ရေ ... တာတာ့ဖို့ ကင်မရာနဲ့ ပုန်းက ဒီအိတ်ထဲ မှာလား”

ဟု လှမ်းဆော်မေးလိုက်သော်လည်း မမယ်က ကြား ပုံမရချေ။ တို့ငါးလက်ထဲ ရောက်သွားပြီထင်ပါရဲ့ ...။

တာတာက ထိုပလတ်စတစ်လက်ဆွဲအိတ်ကို လှမ်း ဆွဲယူကြည့်မိသည်။ အိတ်ပေါ်မှာ စင်ကာပူက Funanဒစ်ဂျစ်တယ် မော နာမည်ကို တွေ့ရတာမို့ ဒါ တာတာ့အတွက် ဝယ်လာတဲ့

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ကင်မရာ နဲ့ iPhone ထည့်တဲ့ အိတ်ပဲဟု ယူဆလျက် အိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို နှိုက်ယူကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ဖုန်းထည့်သည့် ဘူးတစ်ဘူး တွေ့တာမို့ ဖွင့်ကြည့်တော့ တာတာမာလိုက်တဲ့ iPhone ဖြစ်နေသည်။ နောက်ထပ် နှိုက်ကြည့်တော့ ကင်မရာလေးတစ်လုံး တွေ့ရသည်။

ကင်မရာက စက္ကူဘူးထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ ကင်မရာ အိတ်လေးနှင့် ထည့်ထားတာပင်။ တာတာ ကင်မရာကို မမယ် အပြင်ထုတ် စစ်ဆေးကြည့်ပြီး ဘူးထဲကို ပြန်မထည့်မိတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

တာတာက ကင်မရာကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်သည်။ တာတာ မှာလိုက်သည့် SONY ကင်မရာ အမည်းရောင်လေးမို့ တာတာက ကင်မရာ ပါဝါခလုတ်လေးကို ဖိ၍ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ မမယ်ရဲ့ ကင်မရာဆိုရင်တော့ ရိုက်ပြီးသားပုံတွေ ရှိလိမ့်မည်။ တာတာမို့ ဝယ်လာတဲ့ ကင်မရာအသစ်ဆိုရင်တော့ ပုံတွေ ရှိနေမှာမဟုတ်ပါ။

တာတာက ပုံရှိမရှိ ကြည့်ဖို့ ခလုတ်လေး တစ်ခုကို ဖိ၍ ဖွင့်လိုက်သောအခါ ...

“ဟင် ...”

ကင်မရာ LCD ပေါ်မှာ ပေါ်နေသည့် ယောက်ျား ပီသ ကြည့်ကောင်းလှသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံကို တာတာက ကြက်သေသေ၍ စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

နောက်တစ်ပုံ ... နောက်တစ်ပုံ ... နောက်တစ်ပုံ။ တာတာက ခလုတ်ကို ဆက်ခါဆက်ခါနှိပ်ရင်း ပုံတွေကို ကြည့်၏။

ပုံတွေအားလုံးဟာ နွဲ့နောင်းရိပ် တစ်စက်မှရှိမနေသော ယောက်ျားစင်စစ် တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံရိပ်များ ...။ ပြီးတော့ ကိုထက်လူနှင့် အတူတွဲရိုက်ထားသော ပုံများ။ နှစ်ယောက်စလုံး ဟာ တကယ့် ယောက်ျားများအသွင်ဖြင့်သာ ...။

တာတာက Zoom ဆွဲသည့် ခလုတ်ကိုနှိပ်၍ သူ့မျက်နှာကို အနီးကပ် ဆွဲကြည့်လိုက်သည်။

အိုး ... တကယ့်ကို ယောက်ျားစင်စစ်တစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာပါလား ...။ နှုတ်ခမ်းမွေးလေး နည်းနည်း ရေးရေးပေါ်နေတဲ့ ထိုမျက်နှာဟာ မိုးနတ်မယ်လို အားလုံးက သိထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါပဲ ...။

“တာတာရေ ...”

“ဟင် ...”

သူ့အသံကိုကြားလိုက်ရတာမို့ တာတာက ကင်မရာကို အမြန်ပိတ်ပြီး အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။

သူက တာတာကြည့်နေတာကို မြင်ပုံမရဘဲ ဧည့်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာရင်း ...

“ဝမ်းသွားတာတော့ နည်းနည်းသက်သာသွားပါပြီ၊ တာတာကို စောင့်ခိုင်းရတာ အားနာလိုက်တာ”

မိန်းမလေးသံဖြင့် ပြောနေသော သူ့ကို တာတာ ငေးကြည့်ရင်း ငိုချင်လာမိပါသည်။ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုနေတာ

လဲ။ ဒီလိုပြောရတာလဲ ...။ မြင့်မြတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
ရဲ့ဘဝကို ဘာလို့ နှိမ့်ချပြီး ဒီလိုဘဝနဲ့ နေနေရတာလဲ။

“တာတာ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊ နေမကောင်း
ဘူးလား။”

“ကောင်းပါတယ် မမယ်၊ တာတာ မေမေ့ကို လိုက်ပို့စရာ
လေး ရှိလို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“မမယ်ကိုလာကြံပေးတာ ကျေးဇူးပဲနော် တာတာ၊ တာတာ
မှာလိုက်တဲ့ ကင်မရာနဲ့ ဖုန်း မမယ် ဝယ်လာတာ ဘယ်
အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်မိမှန်းမသိလို့ အလွယ်တကူ ထုတ်ပေး
လို့ မရသေးဘူး၊ မနက်ဖြန်မှပဲ ယူတော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

တာတာ သူ့ရှေ့က လှည့်ထွက်လိုက်ချိန်မှာ မျက်လုံး
ထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာခဲ့သည်။

ဒါကြောင့် သူ့အနား ကပ်လိုက်တိုင်း ထူးဆန်းတဲ့
စိတ်ခံစားမှုကို တာတာ ရခဲ့တာ ...။

ဆန်းကြယ်တဲ့ သံယောဇဉ်တစ်မျိုးနဲ့ သူ့ကို တွယ်
ငင်ခဲ့ရတာ ...။

သိစိတ်မှာ သူ့ကို gay တစ်ယောက်လို့ ယုံကြည်
ထားပေမယ့် မသိစိတ်မှာတော့ ဆန်းကြယ်တဲ့ စိတ်ခံစားမှုမျိုးနဲ့
သူ့ကို သံသယဝင်ခဲ့တာ။

တာတာသည် ရင်ထဲ ကတုန်ကရင်ကြီးဖြစ်လျက်
တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လာခဲ့ရသည်။

တာတာက အိမ်သို့ ကားမောင်း၍ ပြန်လာရင်း
ပြည့်ဖူးဆီသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ပြည့်ဖူး ... ကိုထက်လူ စင်ကာပူက ပြန်ရောက်ပြီလား
လို့ စုံစမ်းပေးပါ၊ ပြန်ရောက်နေတယ်ဆိုရင် ငါ သူနဲ့
တွေ့ချင်တယ်၊ တွေ့ဖို့ စီစဉ်ပေးပါ”

ပူဂျီ စားသောက်ဆိုင်၏ သီးသန့်ခန်းလေးသည် အေးမြရှင်းသန့်နေခဲ့သည်။ ထိုအခန်းထဲမှာ ကိုထက်လူ၊ တာတန်ခူး နှင့် ပြည့်ဖူးတို့ အတူရှိနေခဲ့ကြသည်။ ကိုထက်လူ၏ စကားသံက တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းလေးထဲမှာ ခပ်မှန်မှန် ထွက်ပေါ်နေခဲ့သည်။

တာတာရော ပြည်ဖူးပါ သူ့စကားလုံးတွေထဲမှာ စီးမျောခံစားရင်း သက်ပြင်းချတဲ့အခါ ချရသည်။ ရင်နှင့်တဲ့အခါ နင့်ရသည်။

ကိုထက်လူ စကားဆုံးသွားတော့ တာတာ့ ပါးပြင်ပေါ်ကို မျက်ရည်တွေ စီးကျလာခဲ့သည်။

ပြည့်ဖူးက တာတာ မျက်ရည်သုတ်ဖို့ တစ်ရှူးစလေး လှမ်းပေးသည်။

ကိုထက်လူက တာတာ့ကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချရင်း ...

“ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြခဲ့ပါဘူး တာတာ၊ ဒါဟာ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ဆိုင်တဲ့၊ ဘဝနဲ့ချီတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပါ။ တာတာ့ကိုတော့ ပြောသင့်တယ်ထင်လို့ ပြောပြဖြစ်တာပါ ...”

တာတာက မျက်ရည်သုတ်နေရင်းက ကိုထက်လူကို ခိုက်ကြည့်လိုက်မိရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့ တာတာ့ကိုမှ ပြောသင့်တယ်လို့ ထင်ရတာလဲ ကိုထက်လူ”

ကိုထက်လူက မဖြေပါ။ သက်ပြင်းချကာ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲသွားပါသည်။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ ကိုထက်လူ၊ တာတာ သိပါရစေ၊ တာတာ့ရင်ထဲမှာလည်း ခံစားချက်တွေ ရှုပ်ထွေးပြီး တအား မွန်းကြပ်နေပါတယ်၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး တာတာ့ကို အလုံးစုံ သိခွင့်ပေးပါ”

ကိုထက်လူက တာတာ့ကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းခွဲပြန်ရင်း ...

“တာတာက သူချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးမို့လို့ပါ”

တာတာသည် ရုတ်တရက် စိတ်အာရုံ လွတ်သလို ပေါ့လှပသွားပြီးမှ လူက ကတုန်ကရင်ဖြင့် ရင်ပန်းတုန်ကာ ငိုချင်ရယ်ချင် ဖြစ်လာသည်။

“သူ တာတာ့အကြောင်း ကျွန်တော့်ကို အမြဲပြောပြခဲ့ပုံတယ်၊ တာတာ့ကို သူချစ်နေတယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်

တဖြည်းဖြည်း သိလာခဲ့ပါတယ်။ တာတာ့အတွက်ဆို သူ
အမြဲ စိတ်ပူခဲ့တယ်။ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ချင်ခဲ့တယ်။
တာတာ့ကို မာန်ရဲ ခေါ်သွားတယ်လို့ ညာပြောပြီး ချိန်းတုန်း
ကလည်း သူ တစ်ယောက်တည်း သွားပြီး လေးယောက်
တစ်ယောက် သတ်ပုတ်လာခဲ့တာပါ။ သူ တာတာ့ကို သိပ်
ချစ်ပါတယ် ... ”

တာတာက ငိုချင်သော်လည်း ဟက်ခနဲ ရယ်ချလိုက်

မိရင်း ...

“ယောက်ျားတစ်ယောက်လို အချစ်မျိုးနဲ့ သူ တာတာ့ကို
ချစ်တယ်ဆိုရင် ချစ်သူတွေဖြစ်ခွင့်ရဖို့ သူ့လက်ရှိဘဝကို
ခဝါချခဲ့ရမှာပေါ့။ ချစ်ရုံအပြင် တခြား ဘာမှမတတ်နိုင်တော့
ဘူးလား၊ ဒီဘဝမျိုးနဲ့ ဘယ်အချိန်ထိနေပြီး တာတာ့ကို
တိတ်တိတ်လေး ချစ်နေဦးမှာလဲ၊ တာတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပဲ ပြောပါတော့မယ် ကိုထက်လူ၊ တာတာလည်း သူ့ကို
ချစ်ပါတယ်။ သူ ယောက်ျားမှန်း မသိခင်တုန်းကတော့
ထူးဆန်းတဲ့ သံယောဇဉ်လို့ ထင်ခဲ့ပေမယ့် ယောက်ျားအသွင်
နဲ့ သူ့ပုံတွေကို မြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ တာတာ့စိတ်က
သူ့အပေါ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့
ချစ်နေတယ်ဆိုတာ သေချာသွားပါတယ်။ သူ့ဘဝကို
သိတော့ တာတာ ရင်နာရတယ်။ သူ ဒီဘဝထဲက ဘယ်
တော့ထွက်လာမှာလဲ ... ”

“အဲ့ဒါကတော့ တာတာ့အပေါ် မူတည်တယ်”

တာတာက နားမလည်စွာဖြင့် ကိုထက်လူကို ကြည့်
မိသည်။ ကိုထက်လူက ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“သူ ဒီဘဝထဲက ထွက်ချင်လာအောင် တာတာက ဆွဲ
ဆောင်စည်းရုံးရမှာပေါ့၊ တာတာ့အပေါ် ချစ်တဲ့အချစ်တွေ
ပမာဏကြီးလာလေ ဒီဘဝထဲက ထွက်ချင်လာလေ ဖြစ်
သွားမှာပေါ့”

တာတာက ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း ...

“အဲ့ဒီလောက် မလွယ်ပါဘူး ကိုထက်လူရယ်၊ သူ့မှာက
သူ့တပည့်တွေအပေါ် သံယောဇဉ်ရော အလုပ်အပေါ်
သံယောဇဉ်ကော၊ သူ့မွေးစားအမေရဲ့ လက်ငုပ်လက်ရင်းကို
မပျက်စီးစေချင်တာရော၊ ချည်နှောင်မှုတွေက အများကြီးပါ၊
တာတာ့ကို ချစ်ရင်တောင် အလွယ်တကူ ရုန်းထွက်လာနိုင်
မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“တာတာကလည်း အလွယ်တကူ စိတ်မလျော့နဲ့လေဟယ်၊
ကြိုးတော့ ကြိုးစားကြည့်ရဦးမှာပေါ့ ... ”

ပြည့်ဖူးက ဝင်ပျောင်းဖျသည်။

ကိုထက်လူက နားချသည်။

တာတာကတော့ ငိုပဲငိုချင်နေခဲ့သည်။

ပြည့်ဖူးနဲ့ ကိုထက်လူတို့က ကိုမိုးမဟာကို ဒီဘဝထဲက ရုန်းထွက်လာအောင် တာတာ့ဘက်က စည်းရုံးဆွဲဆောင်ကြည့်ဖို့ပြောသော်လည်း တာတာကတော့ တာတာ့ကို ချစ်ခြင်းအားဖြင့် သူ့ဘဝကို သူ့ဘာသာ အလိုလို ပြောင်းလဲလာဖို့ကိုသာ မျှော်စောင့်မိလေသည်။

New Year တစ်ညမှာတော့ ပြည့်ဖူးနှင့် တာတာက ဟော့ပေါ့နှင့် အကင်လုပ်ဖို့ အသားငါး၊ အသီးအရွက်တွေဝယ်ကာ သူ့အိမ်သို့ သွားဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သူကတော့ အရင်လို မိန်းမသားအသွင်ဖြင့် ပီပီရီရီ သရုပ်ဆောင်တတ်မြဲပင်။

“အသားငါးတွေ ဝယ်လာလိုက်ကြတာ အများကြီးပါပဲလား တာတာရယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... လာကြ၊ ဧည့်ခန်းမှာ တီဗီကြည့်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စောင့်ကြ၊ မမယ်ဟော့ပေါ့လုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ် ... ”

ပုညဇင် စာအုပ်တိုက်

“ပြည့်ဖူးတို့လည်း ကူညီမှာပေါ့၊ မမယ်ရဲ့၊ အသားတွေ၊ အသီးအရွက်တွေ လှီးဖို့ချွတ်ဖို့ ပြည့်ဖူးတို့ ဝိုင်းကူမှာပေါ့၊ တာတာ ... လာ ... မမယ်ကို ဝိုင်းကူကြရအောင်”

တာတာတို့က သူ့မီးဖိုချောင်ထဲထိ လိုက်လာကာ သူ့ကို ဝိုင်းကူပေးကြသည်။ သူက အသားကင်ဖို့ ပြင်ဆင်ရင်းက တာတာ့ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်ရင်း ...

“အရင်နှစ်တွေတုန်းက New Year ဆို မမယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြတ်သန်းဖြစ်တာများတယ်၊ မမယ်တစ်ယောက်တည်း ဝရန်တာမှာထိုင်ပြီး ကောင်းကင်ပေါ်က ကြယ်လေးတွေကို လှမ်းကြည့်ရင်း နှစ်တစ်နှစ် ကူးပြောင်းသွားမယ့် အချိန်ကို စောင့်ဖြစ်တယ်၊ ဒီနှစ်ကတော့ ပြည့်ဖူးတို့ ရောက်လာတော့ အရင်နှစ်တွေလို အထီးကျန်တော့ဘူးပေါ့။”

“နောက်နှစ်ဆိုရင်တော့ မမယ် အရင်လိုပဲ အထီးကျန်ရတော့မယ် ထင်တယ်”

ပြည့်ဖူးက ရုံးပတ်သီးလေးတွေကို တံစိုးဖြင့်ထိုး၍ သီရင်းက သူ့ကို လှမ်းပြော၏။ အသားတွေကို နယ်နေသော သူက ပြည့်ဖူးကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ...

“နောက်နှစ်ဆိုရင်တော့ မမယ်ဆီ မလာကြတော့ဘူးဆိုပါတော့ ... ”

“တာတာက သိပ်မကြာခင် အင်္ဂလန်ကို ပြန်တော့မှာပေါ့”

အသားတွေ နယ်နေသော သူ့လက်က ရွှေစာနံ့သွား

ပုညဇင် စာအုပ်တိုက်

ကာ တာတာကို လှမ်းကြည့်၏။ ကြက်သွန်ဖြူနှင့် အာလူးဥသေး
သေးလေးကို တံစိုဖြင့်ထိုး၍ သီနေသော တာတာက သူ ကြည့်နေ
မှန်း သိပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်လား ... တာတာ”

“အင်ဟင် ... ဘာလဲဟင်”

တာတာက ခုမှ ကြားသလို သူ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ တာတာကို ကြည့်နေတဲ့ သူ့အကြည့်တွေက သနားစရာ
ကောင်းနေသလိုပင် ...။ မုန်းလိုက်တာ ရှင်ရဲ့ အဲ့ပုန်းအချစ်ကြီး
ကိုလေ ...။

“တာတာ အင်္ဂလန် ပြန်တော့မှာဆို”

“အင်းလေ ... ပြန်တော့မှာပေါ့၊ ဒီမှာ အလုပ်မှ မရှိတာ၊
ဒီမှာနေလို့ အလကားပဲ၊ တာတာအတွက် အနာဂတ်က
ဒီမှာမှ မရှိတာ”

သူ ငြိမ်သွားခဲ့သည်။ ပြည့်ဖူးက တာတာကို လှမ်း
ကြည့်ရင်း မျက်စပစ်ပြသည်။ တာတာက မဲပြုံးကလေး ပြုံးပြမိ
သည်။ သူက ဇလုံကြီးထဲက အသားတွေကို လိုတာထက်ပိုပြီး
နယ်ဖတ်နေတာမို့ ပြည့်ဖူးက ...

“မမယ် အသားက အဲ့ဒီလောက်ဆို ရပြီလေ၊ တအားကြီး
ဆက်နယ်နေဖို့မှ မလိုတာ ...”

“ဪ ... အင်း၊ အသားထဲကို အရသာ စိမ့်ဝင်အောင်
ကြာကြာနယ်နေရတာ”

သူ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့မကပ်တာ သေချာသည်။ တာတာ
ကို မပြန်စေချင်ရင် ရှင့်ဘဝကို ပြောင်းလဲပစ်ရဲတဲ့ သတ္တိတော့
ရှိမှဖြစ်မှာပေါ့ ကိုမိုးမဟာရယ်။

မီးဖိုချောင်ထဲမှာ သုံးယောက်လုံး အစားအသောက်
အတွက် ပြင်ဆင်နေကြသော်လည်း အရင်လို သွက်လက်တက်ကြွ
မှု မရှိကြတော့ပါ ...။

သူ မျက်နှာမကောင်းတော့တာလည်း အသိသာကြီး
ပင်။

သူက အသားတွေကို အကင်စက်ထဲ ထည့်နေရင်း
က ...

“ကဲ ... အလုပ်တွေကတော့ ပြီးသလောက် ရှိပါပြီ၊ မီးဖို
ချောင်ကတော့ မမယ်ပဲ ရှင်းလိုက်ပါတော့မယ်၊ တာတာတို့
ဧည့်ခန်းမှာ တီဗီကြည့်ရင်း စောင့်နေကြ၊ အားလုံးပြီးမှ
မမယ် ခေါ်လိုက်မယ်နော်”

“ဟုတ် ...”

ပြည့်ဖူးက လက်သွားဆေးပြီး ဧည့်ခန်းဘက်သို့
ထွက်သွားသည်။ တာတာကတော့ ခေါင်းထဲ ငြီးစိစိကြီးဖြစ်နေ
တာမို့ ဝရန်တာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဝရန်တာမှာ ရပ်မိတော့ အေးမြသော ဆောင်းလေ
ကို ရှူရှိုက်မိသည်။ ဒီဇင်ဘာဥက အပြူရောင်ငွေနှင့်တွေ့ မရှိပေ
မယ့်လည်း လွမ်းဆွတ်စရာကောင်းနေသလိုပင် ...။ ကိုယ်ချစ်တဲ့

သူက ကိုယ့်အနားမှာ ရှိပေမယ့်လည်း ဘဝခြားနေတာကတော့ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလှပါသည်။

တာတာက ဝရန်တာမှာရှိနေသည့် ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ လျှော့မှီ၍ထိုင်လိုက်ရင်း ကြယ်ကလေးတွေ ပျူပျလင်းနေသည့် ညကောင်းကင်ကြီးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးမျှော်ကြည့်နေမိသည်။

ခဏကြာတော့ သူ ဝရန်တာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“တာတာက ဝရန်တာမှာကိုး၊ ဒီအချိန် လေကအေးလာပြီ၊ အအေးမိနေဦးမယ်၊ အထဲပြန်ဝင်တော့လေ”

“ဒီမှာ ခဏနေချင်သေးလို့ပါ၊ တာတာ လွယ်လွယ်နဲ့ အအေးမမိတတ်ပါဘူး၊ ခေါင်းထဲမှာ အုံ့တုံ့ကြီး ဖြစ်နေလို့ လေရှူရင်း ခဏနေနေတာပါ”

• “မျက်ခုံးရိုးရယ်၊ နှာခေါင်းရင်းရယ်၊ နားထင်ကနေ နားရွက် အထိရယ်ကို လက်မနဲ့ လက်ချောင်းလေး နှစ်ချောင်းသုံးပြီး အသာလေး ဖိဖိပြီးနှိပ်လိုက်ရင် သက်သာသွားမှာ၊ ခေါင်းက ဦးရေပြားကိုလည်း လက်ချောင်းလေးတွေသုံးပြီး နှိပ်ကြည့်ပေါ့၊ ချွေးပေါက်တွေပွင့်ပြီး ပေါ့သွားလိမ့်မယ်”
“မမယ် နှိပ်ပေးပါလား”

သူက ချက်ချင်း ခေါင်းမညိတ်ဘဲ တွေဝေချိန်ဆ နေပုံဖြင့် ငြိမ်နေပါသည်။

“မနှိပ်ပေးချင်လည်း နေလေ ရပါတယ်၊ ပြည့်ဖူးကို ခေါ်ပြီး နှိပ်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာတော့ မနှိပ်ချင်ဘူး”

“ရ... ရပါတယ်၊ မမယ် နှိပ်ပေးပါမယ်”

သူက ထိုင်ခဲ့တစ်လုံးကို မယူကာ တာတာထိုင်နေသည့် ဒရင်းဘက်ရဲ့ ခေါင်းရင်းမှာ ချပြီး ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“တာတာ ... ဒရင်းဘက်ကို နည်းနည်း နောက်လှန်လိုက်မှ နှိပ်လို့ အဆင်ပြေမယ် ထင်တယ်”

တာတာက ခလုတ်ကိုဆွဲကာ ခုံကို လှန်လိုက်တော့ ခေါင်းက နောက်သို့လန်သွားသည်။

အဲ့ဒီနောက်မှာတော့ သူ့လက်ချောင်းများက တာတာ ခေါင်းပေါ်သို့ ထိတွေ့လာခဲ့သည်။ ပထမတော့ ထိုလက်တွေဟာ မရဲတရဲ ရှိလှသည်။ နောက်တော့ သူ့လက်ချောင်းများက တာတာ ခေါင်း ဦးရေပြားကို အသာအယာ နှိပ်နယ်လျက်ရှိလေသည်။

နွေးထွေးသော သူ့လက်ဖဝါးဖြင့် တာတာနဖူးကို အုပ်ကိုင်ပြီး ဆံစရင်း တစ်လျှောက် အလယ်မှ ဘေးဘက်သို့ လက်မဖြင့် ဖိကာ ဖိကာ နှိပ်သွားသည်။

ပြီးတော့ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ဆုံရာနားကို လက်မနှစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်၍ ညင်သာစွာနှိပ်သည်။ နားထင်နှစ်ဖက်ကို အသာအယာနှိပ်သည်။

တာတာသည် မျက်လုံးလေး မှိတ်လျက် သူ ပြုစု နှိပ်နယ်ပေးနေတာကို ငြိမ်သက်စွာခံယူရင်း ရင်ထဲမှာတော့ ငိုချင်ပြင်းပျနေခဲ့ရသည်။

တာတာက ငိုချင်စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ရင်း သူ့ကို စကားပြောဖို့ ကြိုးစားရသည်။

“မမယ်...”

“ဟင်၊ ပြောလေ တာတာ...”

“တာတာ ပြန်သွားရင် မမယ် အထီးကျန်မှာလား”

“တာတာ့ကို သတိရနေမှာပါ...”

“တာတာ့ကို ပြန်စေချင်လား၊ ဒီမှာပဲ နေစေချင်လား”

“တာတာ သဘောပါ၊ တာတာ ပျော်တဲ့အရပ်မှာ နေပါ၊ ဘယ်မှာပဲနေနေ တာတာ ပျော်တယ်ဆိုရင် မမယ် ဝမ်းသာ ပါတယ်”

“ဒီလို နယူးရီးယား ညတွေကို တစ်ယောက်တည်းတော့ မဖြတ်သန်းပါနဲ့လား မမယ်၊ မမယ်နားမှာ အမြဲနေမယ့် အဖော်တစ်ယောက်တော့ ရှိစေချင်တယ်”

“မမယ်ရဲ့ အလုပ်နဲ့ အယဉ်တို့တွေအားလုံးဟာ မမယ်ရဲ့ အဖော်ပါပဲ”

“ဒီအဖော်တွေနဲ့ပဲ မမယ် ဘဝက ပြည့်စုံလုံလောက်တယ် ပေါ့နော်...”

သူက မဖြေချေ...”

သူ့လက်ချောင်းတွေကတော့ တာတာ့ နဖူးစပ်ကို နှိပ်နယ်နေဆဲ ပြစ်သည်။

“ဟင်... မမယ်၊ တာတာ မေးတာဖြေဦးလေ”

“မလုံလောက်ပေမယ့်လည်း ရောင့်ရဲရမှာပေါ့ တာတာ”

သူ့စကားက တာတာ့ကို မျှော်လင့်ချက် မဲ့စေပါ

သည်။

ပုညဝံ စာအုပ်တိုက်

“မမယ် လူတစ်ယောက်ကိုချစ်မိရင် အဲ့ဒီလူအတွက် ဘာ တွေလုပ်ပေးချင်လဲဟင်...”

“သူပျော်မယ်ဆို ဘာမဆိုပေါ့”

အဲမယ်... ဒီစကားမျိုးတော့ ပြောတတ်သားပါလား။

“မမယ်ရဲ့အလုပ်နဲ့ မမယ်ရဲ့ဘဝကို သူ့အလိုကျ ပြောင်းလဲ ပစ်ရမယ်ဆိုရင်ရော...”

သူက ခဏငြိမ်နေပြီးမှ...

“အဲ့ဒီမေးခွန်းကိုတော့ ခုချိန်မှာ မမယ် မဖြေတတ်သေးဘူး တာတာ၊ မမယ်အတွက်တော့ အချစ်ဆိုတာ မစားကောင်း တဲ့ အသီးတစ်လုံးလိုပဲ၊ မမယ်ရဲ့ ဘဝက မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်ဖို့ အဆင်မပြေသလို မမယ်ရဲ့ ဣန္ဒြေ နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖို့လည်း စိတ်ကူးမိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချစ်ပြီးတော့သာ နေတော့ပေါ့ မမယ်ရယ်...”

တာတာ့ စကားက ထေ့ငေါ့သံ ပါသွားသလား... ကိုယ်တိုင်လည်း မသိချေ။

ဝရန်တာမှာ မီးလုံးဝါဝါလေး တစ်လုံးသာ မှိန်ပျော့ ပျော့ လင်းနေတာမို့ တာတာ့ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲက မျက်ရည်စတုန့် စီးကျလာတာကိုလည်း သူ မြင်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

ပုညဝံ စာအုပ်တိုက်

“ကိုထက်လူကို တာတာ အကူအညီတစ်ခု တောင်းပါရစေ...”

“ပြောပါ တာတာ၊ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပါမယ်”

“တာတာ မပြန်ခင် သူ့ကို ယောက်ျားဝတ်နဲ့ မြင်ဖူးသွားချင်တယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အသံနဲ့ စကားပြောတာကို ကြားဖူးသွားချင်တယ်၊ တာတာကို ကူညီပေးပါ”

“ကျွန်တော် ကူညီပါမယ် တာတာ”

နောက်နှစ်ရက်ခန့်အကြာမှာ တာတာက ကိုထက်လူဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ... ကိုထက်လူလား ... ”

“ဪ ... တာတာ၊ ပြောပါ ... တာတာ၊ အခြေအနေဘာထူးလဲ”

“ဘာမှမထူးပါဘူး ကိုထက်လူ၊ တာတာ အင်္ဂလန် ပြန်တော့မှာမို့လို့ ကိုထက်လူကို နှုတ်ဆက်ရင်း အကူအညီလေးတစ်ခု တောင်းချင်လို့ပါ”

“ဟင် ... ပြန်တော့မလို့လား၊ ဟိုကောင် မိုးကြီး သိပြီးပြီလား ... ”

“သူ့ကို ပြောပြီးပါပြီ”

“သူက မတားဘူးလား”

“မတားပါဘူး ကိုထက်လူ ... ”

ကိုထက်လူဘက်က တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။

“တီး...တောင်”

နံရံကပ် ဗီရိထဲက ဝိုင်ဖန်ခွက် နှစ်ခွက်ကို မိုးမဟာ လှမ်းယူနေချိန်မှာ တံခါးဘဲလ်သံ မြည်လာသည်။

ထက်လှက သူ ကားပါကင်မှာ ရောက်နေပြီဟု ဖုန်းဆက်ထားတာမို့ သူက တံခါးသော့ကို ဖွင့်ပြီး တံခါးကိုစေ့ရ သာ စေ့ထားခဲ့သည်။

သူက တံခါးသွားဖွင့်မပေးတော့ဘဲ ဝိုင်ခွက်ထဲသို့ ဝိုင်ငုံထည့်ရင်း ထက်လှကို စောင့်နေခဲ့သည်။ ဘဲလ်တီးလို့မရရင် သူ့ဘာသာ ဖွင့်ဝင်လာမှာပေါ့...။

သို့သော် ထက်လှက တော်တော်နဲ့ ပေါ်မလာချေ။

“နေပါဦး... ငါ သေသေချာချာ သော့ဖွင့်ပေးထားပါတယ်၊ ဒီကောင် ဘာကြာနေတာလဲ”

သူက ဝိုင်ခွက်တစ်ခွက်ကို ကိုင်ကာ တစ်ကျိုက်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

သောက်လိုက်ရင်းက ထိခွက်ကို ကိုင်လျက်ပင် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက် လာခဲ့ပါသည်။

ထမင်းစားခန်းထောင့်အကွယ်ကနေ နေည့်ခန်းဘက် သို့ လှမ်းထွက်လိုက်စဉ်မှာ...

“ဟင်... တာတာ”

တာတာသည် လန့်ဖျပ်သွားသော သူ့ရုပ်သွင်ကို ရင်နာစွာဖြင့်ပင် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေမိလေသည်။

ဘယ်လောက် ကြည့်ကောင်းလိုက်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ပါလဲ...။

အမည်းရောင် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် မီးခိုးရောင် တီရှပ် တစ်ထည်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ သူ့ပုံစံဟာ အထူး မပြင်ဆင်ရဘဲ ကြည့်ကောင်းလွန်းနေခဲ့သည်။ လည်ကုပ်ပေါ်မှာ ဝဲဖြာကျနေသည့် စတက်ဆပ်ပင် ပျော့ပျော့ရှည်ရှည်လေးတွေဟာ ခေါင်းလျော်ပြီးစမို့ စွတ်စွတ်စိုစိုလေး ရှိနေဆဲ...။ ဘာမိတ်ကပ် ဘာနုတ်ခမ်းနိမ့် ရှိမနေတဲ့ သူ့မျက်နှာအသားအရည်ဟာ သဘာဝ အတိုင်း လတ်ဆတ်ကြည်လင်နေခဲ့သည်။ လက်တစ်ဖက်မှာ ခွက်လေးကို ကိုင်ထားပုံကအစ စတိုင်လ်ကျနေခဲ့သည်။ နံမြောစရာ ကောင်းလိုက်လေ။

“တာတာ... ဘယ်... ဘယ်လို့...”

တာတာက ထိတ်လန့်နေသော သူ့အသွင်ကို အယာပင် ပြုံးပြလိုက်မိရင်း သူ့စကားသံကို နားဆင်ခဲ့ရသည်။

“ကိုမိုးမဟာ ဘာပြောချင်လို့လဲ ပြောပါ”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ကိုယ် ... ကိုယ် အရမ်းအံ့ဩတယ် တာတာ၊ တာတာ ဘယ်တုန်းကတည်းက သိနေခဲ့တာလဲ ...”

အို ... နားထောင်လို့ ကောင်းလိုက်လေ ...။ ဒါမှ တကယ့် ယောက်ျားအစစ်ရဲ့ အသံတည်း။ ချိုမြိန်တော့သော အသံ။ တည်ကြည်ရင့်ကျက်သည့် အသံ။

“ရှင် စင်ကာပူက ပြန်ရောက်တဲ့ နေ့က တာတာက ကင်မရာ နဲ့ ရှင်ကင်မရာ မှားဖွင့်ကြည့်ရင်း သိခဲ့တာပါ”

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျနေပါသည်။

“ကိုယ်ကလေး ပြောပြလို့ ရှင် ဒီလိုနေရတဲ့အကြောင်းရင်းကို လည်း တာတာ သိပြီးပါပြီ၊ ကဲလေ ... ဒါတွေ မပြောတော့ ပါဘူး၊ အခုက မနက်ဖြန် တာတာ အင်္ဂလန် ပြန်မှာမို့လို့ ရှင်ကို လာနှုတ်ဆက်တာ ...”

“မနက်ဖြန် ! ...”

“ဟုတ်တယ် ... မနက်ဖြန်”

“မမြန်ဘူးလား”

“တာတာက ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးရင် မတွေဝေတတ်ဘူး၊ အချိန်မဆွဲတတ်ဘူး”

“ထိုင် ... ထိုင်ပါဦး တာတာ”

“မထိုင်တော့ပါဘူး၊ နှုတ်ဆက်ပြီးပြီဆိုတော့ တာတာ ပြန် လိုက်ပါဦးမယ်၊ ရှင် တာတာကို ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ”

အဲဒီ မေးခွန်းထဲမှာ တာတာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ဘယ်လောက်ပါသွားတယ် မှတ်သလဲ ကိုမိုးမဟာ ...။

ရှင်စကားတစ်ခွန်းနဲ့ ကျွန်မဘဝကြီးကို ပြောင်းလဲ ပစ်ရဲတဲ့ သတ္တိ ကျွန်မမှာရှိတယ်ဆိုတာ ရှင် သိရဲ့လား ...။ မိန်းမ တွေဟာ ချစ်မိပြီဆိုရင် ယောက်ျားတွေထက် သတ္တိရှိတယ်၊ အနစ် နာခံရဲတယ်ဆိုတာ ရှင် နားလည်ရဲ့လား။

“မရှိ ... မရှိတော့ပါဘူး တာတာ”

“ကောင်းပါပြီ ကိုမိုးမဟာ၊ ဂွတ်ဘိုင်ပါ”

တာတာ သူ့ရှေ့မှ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

တံခါးဝမှာရပ်လျက် တံခါးသော့ဖုကို လှည့်လိုက် စဉ်မှာပဲ ...

“တာတာ ...”

“အမေ ...”

ရုတ်တရက် တာတာ ခန္ဓာကိုယ်လေးဟာ သူ့ရင်ခွင် မှာ မြုပ်ဝင်သွားခဲ့သည်။

“ကိုယ် ... ချစ်တယ်၊ ကိုယ် မင်းကို အရမ်းချစ်ပါတယ် တာတာရယ်”

သူက တိမ်းမှူးဖွယ် မြည်တမ်းလျက်ရှိသည်။ တာတာ သည် သူ့ရင်ခွင်ကျယ်မှာ အငိုက်မိ ငြိမ်သက်နေရာက ရုန်းထွက် လျက် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ရင်း ...

“အဲ့ဒီတော့ ...”

သူက တာတာကို နားမလည်စွာ ကြည့်သည်။ “အဲ့ဒီတော့ ရှင် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ တာတာကို ချစ်တော့မှ ရှင်ဘဝကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ ပြောပါ ကိုမိုးမဟာ”

၂၉၀ * ပုညခင်

သူက ငြိမ်သက်မြဲ ...။

“ပြောလေ ကိုမိုးမဟာ ...။”

“ကိုယ် တာတာကိုချစ်တာ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မပါပါဘူး၊

ရှုပ်ထွေးတဲ့ ကိုယ့်ဘဝက တာတာနဲ့ မထိုက်တန်ပါဘူး။”

တာတာက ရင်ထဲ တုန်လှိုက်လာသော်လည်း ဟက်

ခနဲ ရယ်ပစ်လိုက်ရင်း ...

“ဒါဆိုလည်း ဒီအတိုင်းလေးပဲ ကျန်ခဲ့ပါတော့၊ ချစ်ရုံက

လွဲပြီး ဘာမှအဖြစ်မရှိတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို တာတာ အရမ်း

မုန်းတယ် ကိုမိုးမဟာ ...။”

တာတာက စကားဆုံးသည်နှင့် တံခါးကို ဆတ်ခနဲ

ဆွဲဖွင့်ကာ သူ့အိမ်ထဲမှ လှမ်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူကတော့ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

နောက် တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ...

“တူ ... တူ ... တူ”

“ဟဲလို ... မိုးနတ်မယ်ကပါရှင်”

“အယဉ်လား ... တာတန်ခူးပါ”

“ဟယ် ... မမတာ၊ လောင်းတိုင်း(မ်)နိုးစီး မမတာ၊ မမတာ
ဘယ်က ဆက်နေတာလဲဟင်”

“တို့ မနေ့ကပဲ ပြန်ရောက်တယ် အယဉ်”

“အလည်ပြန်လာတာလားဟင် မမတာ၊ အယဉ်တို့ဆီ လာ
လည်ဦးလေ ...”

“တို့ အလည်ပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူး အယဉ်၊ မင်္ဂလာ
ဆောင်ဖို့ ပြန်လာတာပါ”

“ဟယ် ... တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့၊ ဟိုမှာ တို့ချစ်သူအသစ်ရတယ်လေ၊ အဲဒါ
ကြောင့် အခု ဒီမှာ မင်္ဂလာ ပြန်ဆောင်တာ ...”

“သတို့သားရော တစ်ခါတည်း ပါလာလားဟင်”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“သူက နောက်မှ လိုက်လာခဲ့မှာ”

“ဟင် ... မမတာကလည်း လုပ်ပြန်ပြီ၊ အယ် ... ဆောရီး ဆောရီး၊ အယဉ် စကားပြောမတတ်ရင် ခွင့်လွှတ်နော်၊ အယဉ်က စိတ်ပူလို့ ပြောတာပါ”

“ဒီတစ်ခါတော့ အရင်လို မဖြစ်စေရပါဘူး၊ အယဉ်ရယ်၊ စိတ်မပူနဲ့နော်၊ မနက်ဖြန် အယဉ်တို့ဆီ လာခဲ့မယ်၊ သတို့သမီးဝတ်စုံ လာရွေးမှာလေ၊ တို့က မမယ်လက်ရာပဲ ဝတ်ချင်တာလို့ မမယ်ကို ပြောပေးနော်”

“ဟုတ် ...”

“မနက်ဖြန် ၁၀ နာရီ တို့လာမယ်လို့ ပြောပေးထား”

“ဟုတ် ...”

“ဒါဆို ဒါပဲနော် အယဉ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမတာ ...”

အယဉ်က ဖုန်းချပြီးတာနှင့် မယ်မယ် ရှိနေသော အခန်းဘက်သို့ ပြေးလာကာ ...

“မယ်မယ်ရေ ... မမတာ ဖုန်းဆက်တယ်၊ မမတာ ဒီကို မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ပြန်လာတာတဲ့၊ မယ်မယ် ဝတ်စုံပဲ ဝတ်မှာတဲ့၊ မနက်ဖြန် ၁၀ နာရီ ဒီကိုလာပြီး ဝတ်စုံရွေးမှာတဲ့”

အဲ့ဒီသတင်းကြောင့် အေးစက်နေတဲ့ ရင်ခွင်ဟာ တစ်ဖန် ပြန်လည်ပူနွေးလာခဲ့တယ်ဆိုရင် တာတန်ခူးကတော့ ရယ်တော့မှာပါပဲ ...။

တာတာ ခွဲသွားခဲ့တာဟာ တစ်နှစ်လောက် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့မှာတော့ မနေ့တစ်နေ့ကလို ထင်မိဆဲပေါ့။

ကိုယ့်ဝတ်စုံနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မယ်ဆိုတာ နည်းနည်းတော့ ရက်စက်ရာ မကျဘူးလား တာတန်ခူးရယ် ...။

“ဟဲ့ ... အယဉ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် မမတာက သူ့သတို့သားပါ ခေါ်လာမှာလား”

“သူ့သတို့သားက နောက်မှ လိုက်လာမှာတဲ့ နဲ့ရဲ့ ...”

“ဟယ် ... လုပ်ပြန်ပြီဟယ်၊ မမတာတို့ကတော့ လူကို ခိုးရိမ်အောင် သိပ်လုပ်တာပဲ၊ တော်ကြာ သူ့သတို့သားက ရောက်မလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...”

“ဟဲ့ ... ဖွဟဲ့ မဦးမချွတ်၊ လူဆိုတာ ဘယ်လောက် ကံဆိုးဆိုး တစ်သက်မှာ နှစ်မင်္ဂလာလုံးတော့ မပျက်ဘူးဟဲ့ ...”

“အင်္ဂလန်က ယောက်ျားဆိုတာ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးမှ တခြားမိန်းမကို ယူတတ်တဲ့အကျင့်များ ရှိသလားလို့ ခိုးရိမ်နေရတာပါဟယ်”

အယဉ်တို့ နဲ့တို့တွေက တာတန်ခူးအကြောင်း စုဝေး ဝိုင်းဖွဲ့ပြောနေခဲ့ကြသည်။

သူကတော့ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ဖက်ရှင်ကက် တလောက် စာအုပ်တွေကို လှန်လှောကြည့်ရင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်မိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ တာတန်ခူး တစ်ယောက်
တည်း သူတို့ရုံးခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

အယဉ်တို့က သူတို့ မမတာကို သဲသဲလှုပ် ဆီးကြို
ခဲ့ကြသည်။

သူကတော့ ခံစားချက်တွေကို မျိုသိပ်လျက် တည်
ငြိမ်စွာပင် စောင့်နေခဲ့သည်။

တာတန်ခူးဟာ ခုချိန်မှာ ပြစ်မှားခွင့်မရှိသည့် သတို့
သမီးလေးပဲလေ ...။ သူကတော့ မင်္ဂလာဆောင်နေ့မှာ သတို့
သမီးလေး အစွမ်းကုန်လှနေဖို့ တာဝန်ယူပေးရမည့် အလှဖန်တီးရှင်
တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

တာတန်ခူးကတော့ အရင်လို လှပလန်းဆန်းမြဲပင်။
ပုခုံးစွန်းသာသာထိရှည်သော ဆံပင်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးနှင့်။ ဘောင်း
ဘီရှည် အဖြူနှင့် လိမ္မော်ရောင် အင်္ကျီပါးပါးပွပွလေးကို ခါးပတ်
သေးသေးလေးပတ်၍ ဝတ်ထားသည်။ ကြိုးသိုင်း ခေါက်ဖိနပ်

အဖြူလေးကို စီးလျက် လျှောက်ဝင်လာသော သွယ်လျ ကြောရှင်း
သည့်အသွင်လေးက နှင်းစိုစွတ်သော ပန်းပွင့်ကလေးလို လန်းဆန်း
လတ်ဆတ်မြဲပင်။

“မမယ် ... တာတန်အတွက် ဝတ်စုံကို မမယ်ပဲ ရွေးပေးပါ။
မင်္ဂလာဆောင်နေ့မှာ တာတာ အရမ်းလှနေဖို့ မမယ်တာဝန်
ယူရမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ တာတာ၊ အလှဆုံး ဖြစ်ရပါစေမယ်”
ခုတော့လည်း ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာ
ခံစားချက်မှမရှိခဲ့သလို ဆက်ဆံပြောဆိုရုံပဲရှိတော့တာပေါ့ တာတာ။

တာတန်ခူးက ဝတ်စုံတွေကို သူနဲ့အတူ အချိန်တွေ
အကြာကြီး ရွေးချယ်နေခဲ့ပြီးမှ ...

“မမယ် ... တာတာ ဒီဝတ်စုံတွေ တစ်စုံမှ မကြိုက်ဘူး၊
မမယ် ဒီခိုင်းအသစ်ဆွဲပြီး တစ်စုံ အသစ်ထပ်ချုပ်ပေးပါ”

“မင်္ဂလာဆောင်က ဘယ်နေ့လဲ”

“ရှေ့တစ်ပတ် တနင်္ဂနွေ”

“တစ်ပတ်ပဲ လိုတော့တာ ...”

“တစ်ပတ်အတွင်း ချုပ်မပေးနိုင်ဘူးလား”

“ချုပ်ပေးပါ့မယ် ...”

“ဟယ် ... မယ်မယ် ကတိပေး မစောနဲ့လေ၊ ထိုင်မသိမ်း
တစ်ထည်ကို တစ်ပတ်တည်းနဲ့ ဘယ်ပြီးပါ့မလဲ၊ မမတာက
လည်း မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ တစ်ပတ်အလိုကျမှ ပြန်လာရတယ်
လို့၊ စောစောစီးစီးဖြင့် မလာဘဲနဲ့ ...”

၂၉၈ * ပညာစင်

အယဉ်တို့ကဝိုင်းပြောသော်လည်း သူက လက်မခံဘဲ
 “ရပါတယ်၊ မယ်မယ် လုပ်နိုင်ပါတယ်”
 “ခက်တာပဲ၊ မယ်မယ်တို့ကတော့ မနိုင်ဝန်ထမ်းနေပြီ”
 “မမတာအတွက်ပဲဟယ်၊ တို့လည်း အစွမ်းကုန် ဝိုင်းကူ
 ကြတာပေါ့”

အယဉ်တို့က တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောဆိုနေခဲ့ကြ
 သည်။ တာတာက အယဉ်တို့ဆီသွားကာ ရယ်မောပြောဆိုနေပေ
 မယ့် သူ့ကိုတော့ ခပ်စိမ်းစိမ်းသာ ဆက်ဆံပါသည်။

“ဪ... မမယ်၊ သတို့သားအတွက် တိုက်ပုံနဲ့ တောင်
 ရှည်ပါ စီစဉ်ပေးဦးနော်”
 “အသစ်ချုပ်မယ်ဆိုရင် သတို့သားကိုယ်တိုင်း လိုတယ်
 တာတာ”

တာတာက သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကာ သူ့ကို ခြေဆုံး
 ခေါင်းဆုံး သိမ်းကြိုးကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“သတို့သား အရပ်က မမယ်လောက်ပဲ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း
 မမယ်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းပဲ၊ တိုက်ပုံကိုတော့ မမယ်ကိုယ်တိုင်း
 နဲ့ပဲ အပ်ထားလိုက်လေ၊ တောင်ရှည်ကတော့ ကိုယ်တိုင်း
 မလိုဘူး မဟုတ်လား”

သူ ခေါင်းသာညိတ်ရသည်။

ကိုယ့်ကို တမင် နှိပ်စက်ချင်လိုများ ပညာပြလေရော
 သလား တာတန်ခူးရယ် ...

ပညာစင် စာအုပ်တိုက်

“တူ ... တူ ... တူ ...”

“ဟဲလို ...”

“မိုးကြိုး ... ငါပါကွ”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် မင်း ပြန်ရောက်နေတာလား”

“အေး ... ဒီနေ့ပဲ ရောက်တာ”

“မင်းလည်း မင်းအမေ နေကောင်းသွားပြီးကတည်းက

ပျောက်သွားလိုက်တာ ခုမှပဲ ပြန်ပေါ်လာတော့တယ်”

“ငါ စင်ကာပူ ပြန်သွားတာ ခြောက်လပဲ ရှိပါသေးတယ်

ကွာ၊ ဟိုရောက်ကတည်းက ပစ်ထားတဲ့ အလုပ်တွေကို

သေချာပြန်လုပ်နေရတာ လုံးဝ မအားဘူးလေကွာ”

“ခု ဒီကိုဘာပြန်လုပ်တာလဲ ...”

“တာတန်ခူး မင်္ဂလာဆောင် လာတာ”

သူ တိတ်ဆိတ်နေမိပါသည်။

“ဟဲလို ... ဟေ့ကောင်”

ပညာစင် စာအုပ်တိုက်

၃၀၀ * ပုညဝံ

“ငါ နားထောင်နေပါတယ်”

“တာတာက ဆက်ဆက်လာဖို့ ငါ့ဆီဖုန်းဆက်လို့ လာခဲ့ရတာ၊ သူပြောတော့ သူ့အတွက် ဝတ်စုံကို မင်းချုပ်ပေးနေတယ်ဆို...”

“အေး...”

“ညကျရင် ငါ မင်းဆီလာခဲ့မယ်၊ ဝိုင်သောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောရအောင်၊ အမြည်းလေးတော့ လုပ်ထား”

“အေးပါ ... လာခဲ့လေ၊ ငါလည်း မင်းနဲ့ စကားပြောချင်နေတာ”

“အိုခေ၊ ဆီးယူ ...”

ထက်လူ ဖုန်းချသွားတော့ သူက ဧည့်ခန်းမှာ ဖြန့်ချထားသော ထိုင်မသိမ်းပေါ်က ပြန့်ကျနေသည့် ကျောက်တွေကို ကောက်ယူကာ ဒီဇိုင်းဆွဲထားသည့် နေရာလေးမှာ နေရာချထားကြည့်နေမိလေသည်။

မိုးမဟာ၏ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သော ထက်လူသည် ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲက ကော်စောပေါ်မှာ ဖြန့်ချထားသည့်ကျောက်တွေထိုးလက်စ ဖက်ဖူးစိမ်းရောင် ထိုင်မသိမ်းကို တအံ့တဩကြည့်နေမိပြီးမှ မျက်တွင်းချိုင့်ဟောက်နေသော မိုးမဟာကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“မင်း ... ဒါတွေ ကိုယ်တိုင်လုပ်နေတာလား”

“နေ့ခင်းဘက်ကတော့ အယဉ်တို့ လုပ်တာပေါ့ကွာ၊ ညဘက်ကျတော့ အိမ်ယူပြီး ကျောက်ထိုးဖို့ လိုတာလေးတွေ နိုင်သလောက် လုပ်ကြည့်နေတာပါ၊ ပြီးခါနီးနေပါပြီ”

“အိပ်ရေးတွေ ဘယ်နှညအပျက်ခံပြီး လုပ်ထားလို့ မင်းရပ်က ခုလိုဖြစ်နေတာလဲ...”

“နည်းနည်းပါ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကဲ... လာကွာ၊ ဧည့်ခန်းက ရှုပ်နေတယ်၊ ဝရန်တာမှာပဲ သွားထိုင်ရအောင်”

ဝရန်တာမှာ ထက်လူနှင့် သူ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင် မိကြသည်။

ထက်လူက သူ့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“မင်း သိပ်ခစားနေရလား မိုးကြီး...”

သူက မချီပြုံး ပြုံးရကာ...

“မခစားရဘူးပြောရင်ကော မင်းက ယုံမှာမို့လို့လား”

“ငါကတော့ မင်းကိုပဲ သတ်ချင်တာ”

“အကြောင်းရင်းက...”

“မင်း သတ္တိမရှိလို့ပေါ့၊ တာတာ ပြန်တဲ့နေ့က မင်း စိတ် ဆုံးဖြတ်ပြီး လေဆိပ်ကို လိုက်သွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒီအချိန်ကတည်းက သူ့ကို မင်းတားလိုက်ရင် ဒီလိုမျိုး မင်း မခစားရဘူး”

“ငါ သူ့ကိုချစ်လို့၊ မခွဲချင်လို့ ငါဘဝကိုလည်း ပြောင်းလဲ ပစ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး လေဆိပ်ကို လိုက်သွားခဲ့တာ ပါ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို လိုက်ပို့တဲ့ သူ့အမေနဲ့ သူ့အဘွား ကိုမြင်တော့ ငါ့စိတ်တွေ ထွေသွားခဲ့တယ်၊ သူတို့ အရမ်း ချစ်တဲ့ ဒီသမီးလေး ဒီမြေးလေးဟာ gay လူထွက် ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ယူမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက် ရင်ကျိုးကြမလဲ၊ ပြီးတော့... ငါက လူသိများတဲ့သူလေ၊ ငါ့အကြောင်းက ဖုံးဖိထားလို့လည်း ရမှာမှမဟုတ်တာ၊ ငါဟာ ယောက်ျားပီသတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါလို့ သူတို့ယုံကြည်ဖို့ ခက်ကြမယ်၊ gay တွေနဲ့အတူ နှစ်ပေါင်း

များစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ငါ့ကို သူတို့ သံသယဝင်ကြမှာ ပဲ၊ ငါ့ရဲ့ ရှုပ်ထွေးတဲ့ ဘဝကြီးကို သူတို့ကို မပေးရက်ပါ ဘူးကွာ...”

“တာတာ့ခမျာ ပထမ တစ်ခါတုန်းကလည်း မင်္ဂလာပွဲပျက်၊ နောက်တစ်ခါ ယူမယ့် ယောက်ျားကလည်း အလှဖန်တီးရှင်ဆိုရင်...”

“မင်းကိုက အတွေးများပြီး တွေဝေနေတာပါ၊ တစ်ခါ တလေကျတော့ ကိုယ့်ဘက်က တကယ် စစ်မှန်ရိုးသားရင် အထင်လွဲမှုတွေဆိုတာ သူ့အလိုလို ပြေပျောက်သွားတတ် ကြတာပဲ...”

“နေပါစေတော့ကွာ...၊ အခု တာတာလည်း ဖူးစာဖက် တွေ့ပြီပဲ၊ သူ့ဘဝလေးနဲ့သူ ငြိမ်းချမ်းနေပါပြီ”

ထက်လူက ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ သူ့ကို ပြုံး စိစိ ကြည့်နေသည်။

“မင်း မျက်နှာက ဘာဖြစ်တာလဲ ပြုံးစိစိနဲ့...”

“တာတာ့ သတို့သားက ချောတယ်ကွ...”

“ဟုတ်လား... တာတာလည်း ချောတာပဲ၊ နှစ်ယောက် သား လိုက်ဖက်ညီတာပေါ့”

“မင်း သူ့သတို့သားကို မမြင်ဖူးချင်ဘူးလား”

“သူ့သတို့သားက မရောက်သေးဘူးလေ”

“သြော်... အေး... ဟုတ်သားပဲ”

ထက်လူက ပြုံးစိစိရုပ်နှင့်ပင် ဝိုင်ပုလင်းတို လှမ်း

၃၀၄ * ပညာစင်

ယူကာ မိုးမဟာရဲ့ ခွက်ထဲသို့ ငဲ့ထည့်ပေးလိုက်ပြီးမှ သူ့ခွက်ထဲသို့ ငဲ့ထည့်လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ဝိုင်ခွက်ကို မြှောက်ကိုင်လိုက်ရင်း...

“ကဲ... မင်းနဲ့ငါ ခွက်ချင်းတိုက်ပြီး ချီးယားစံလုပ်လိုက်ကြရအောင်...”

“ဘာအောင်မြင်မှု အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ချီးယားစံလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ လုပ်ဆို့ လုပ်လိုက်ပေါ့”

သူက အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ခွက်ကို မြှောက်ပေးလိုက်တော့ ထက်လူက ‘ချီးယားစံ’ ဟု အော်ကာ ဝိုင်ခွက်ချင်းတိုက်လိုက်ပြီးမှ ဝိုင်ကို မော့သောက်လိုက်တာမို့ သူလည်း ထက်လူလုပ်သလို လိုက်လုပ်လိုက်ရသည်။

အဲဒီတုန်းကတော့ ထက်လူ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ လုပ်တယ်ဆိုတာ သူ မသိခဲ့ရိုး အမှန်ပါပင်။

“လှလိုက်တာ မမတာရယ်၊ အရမ်းလှတာပဲ...”

ဖက်ဖူးစိမ်းရောင် သတို့သမီး ဝတ်စုံလေးဝတ်လျက် အဝတ်လဲခန်းတွင်းမှ တစ်လှမ်းချင်းထွက်လာသော တာတန်ခူးရဲ့ အလှကို အယဉ်တို့အားလုံး ရင်သပ်ရှုမောသွားကြပါသည်။

ရှက်ပြိုးနှင့် မျက်လွှာချနေသော တာတန်ခူးက သူ့ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“တာတာလှရဲ့လားဟင် မမယ်...”

သူက အသာအယာပြိုး၍ ခေါင်းညိတ်ပြရသည်။

“မမယ် ဝတ်စုံလေးလည်း အရမ်းလှပါတယ်၊ အမြန်ချုပ်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဪ... ဒါနဲ့ သတို့သားဝတ်စုံရော ပြီးပြီလားဟင်”

“ပြီးပါပြီ တာတာ”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ရအောင်လေ... တာတာ သတို့သားက မရောက်သေးဘူးဆိုတော့ ခုလောလောဆယ် မမယ် ခဏ

၃၀၆ * ပုညဝင်

ဝတ်ကြည့်ပေးပါလား၊ မမယ်နဲ့ တာတာ သတို့သားနဲ့က
အရပ်အမောင်းရော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ပါ မတိမ်းမယိမ်း
ဆိုတော့လေ၊ မမယ် ဝတ်ကြည့်လိုက်တော့ အချိုးအစား
ကျမကျ အဆင်ပြေမပြေ ကြိုသိထားရတာပေါ့၊ တိုက်ပုံက
အနားနီးမှ အဆင်မပြေရင် ထပ်ချုပ်ဖို့ မလွယ်ဘူးလေ”
“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီအကြောင်းတယ်၊ ဝတ်ကြည့်ပေး
လိုက်ပါ မယ်မယ်ရယ် ...”

အယဉ်တို့က တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းတိုက်
တွန်းကြသည်။ တာတာနှင့် အတူရှိနေသော ပြည့်ဖူးကလည်း ...

“မမယ်ကိုအကူအညီတောင်းတာပါ၊ ဝတ်ကြည့်ပေးပါနော်”

“အယဉ်တို့လည်းကြည့်ချင်တယ်၊ ဝတ်ကြည့်ပေးပါ မယ်မယ်”

သူ မငြင်းနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

အယဉ်က တောင်ရှည် ပုဆိုးနှင့် တိုက်ပုံကို ပွေ့ကာ
သူ့လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးရင်း သူ့ကို ပြုံးပြသည်။ ထူးထူးဆန်း
ဆန်း အယဉ်မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲနေခဲ့သည်။

နဲ့က ခေါင်းပေါင်းဘူးကိုကိုင်ကာရပ်စောင့်နေသည်။

ကျောကရင်ကပ်ပန်းကိုကိုင်ကာအသင့်စောင့်နေသည်။

ဒီနေ့ကျမှ သူ့တပည့် ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး သူ့

ရုံးခန်းမှာ စုဝေးရောက်ရှိနေခဲ့ကြသည်။

သူက သတို့သား ဝတ်စုံကို ပွေ့လျက် အဝတ်လဲ
ခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာခဲ့လေသည်။

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ဖက်ဖူးစိမ်းရောင် တောင်ရှည်ပုဆိုးနှင့် ဝိုးရင်ဖုံး
တိုက်ပုံကို ဆင်မြန်းလျက် အဝတ်လဲခန်းထဲမှ ထွက်လာသော
သူ့ကိုငေးကြည့်ရင်း အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ကြသည်။

အဝတ်လဲခန်းတွင်းမှ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်၍ သူ့
မျက်နှာပေါ်က မိတ်ကပ်တွေကို ဖျက်ပစ်ခဲ့ပြီးပြီမို့ သူ့မျက်နှာဟာ
ခုချိန်မှာ တောင်ရှည်ပုဆိုးနှင့် လိုက်ဖက်ညီသော ယောက်ျား
မျက်နှာ။

ဆံညပ်ကလစ်နှင့် ဆံပင်အလှဆင်ခြင်းကို ဖြုတ်
ပယ်ပစ်ခဲ့ပြီမို့ သူ့ဆံပင်တွေက လည်ကုပ်နှင့် နားသယ်တစ်ဝိုက်
မှာ ဝေဝေစင်းကျနေသည်။

အားလုံး မင်သက်ငေးမောနေကြရာက ကျောက
ပထမဆုံး သတိဝင်လာကာ သူ့ဆီ သွက်သွက်လျှောက်လာပြီး
သူ့ရင်ဘတ်မှာ ရင်ကပ်ပန်းကို ချိပ်တွယ်ပေးလိုက်သည်။ ကျော
မျက်လုံးထဲမှာလည်း မျက်ရည်စတွေနဲ့ပင် ...။

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

နဲ့ကလည်း အပြေးကလေး လှမ်းလာကာ ခြေဖျား ထောက်၍ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ ခေါင်းပေါင်းကို ဆောင်းပေးလိုက် သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ တာတာက သူ့ကိုပြုံးကြည့်ရင်း သူ့ ဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာနေလေသည်။

သူ အခြေအနေ အားလုံးကို နားမလည်နိုင် ဖြစ်ရ ဆဲမှာပင် တာတာက သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာ ယှဉ်တွဲရပ်လျက် သူ့ရဲ့လက်ကို လှမ်းချိတ်လိုက်ပါသည်။

အယဉ်က ဘိုကေးအဖြူလေးကို အပြေးသွားယူကာ တာတာ့လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကင်မရာမီးရောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ် လက်သွားခဲ့လေသည်။

“ထက်လူ ...”

ထက်လူက ကင်မရာကို ကိုင်၍ ပြုံးစိစိနှင့် သူ့ရှေ့ သို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာရင်း ...

“ဘာရမလဲ ... မင်းတော့ ထောင်ချောက်မိတာပဲ”

“မင်းတို့ ဘာတွေလုပ်ကြတာလဲ ...”

“မင်းနဲ့ တာတာနဲ့ကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးတာလေ ...”

“ဟာ ... မင်းတို့ ...”

“နေဦး ... ရှင်းပြတာ နားထောင်”

ထက်လူက လက်ကာပြလိုက်ရင်း ...

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“တာတာနဲ့နဲ့ ငါ ဇာတ်တိုက်ပြီး မင်း ထဘီကို အတူ ပူးပေါင်းချွတ်ကြမလို့ မြန်မာပြည် ပြန်လာကြတာ၊ တာ တာနဲ့နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မယ်ဆိုတာ လုပ်ဇာတ်တွေ၊ တာတာနဲ့ နဲ့က သူပြန်တုန်းက မင်း လေဆိပ်ကိုလိုက်လာတာ မြင် လိုက်တယ်၊ မင်းစိတ်ကိုလည်းနားလည်တယ်၊ ဒီတစ်နှစ် အတောအတွင်းမှာ သူ့မိဘတွေကို မင်းအကြောင်း ပြောပြ နားချပြီး သူ့မိဘတွေရဲ့ သဘောတူမှုကို စောင့်နေရလို့ ချက်ချင်း ပြန်မလာနိုင်တာ၊ ခုတော့ သူ့မိဘတွေလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းထဘီကို မင်း သဘောနဲ့မင်း ချွတ်မယ့်အချိန်ကို မစောင့်နိုင်တော့လို့ ငါနဲ့ အတူ ဇွတ်ချွတ်ဖို့ အားလုံး ဇာတ်တိုက်လာခဲ့ကြတာ ...”

“မင်း ... မင်းကွာ”

သူက ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ထူပူနေသည်။ ကိုယ့် တပည့်လေးတွေရဲ့ မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ရဲပါ။

ထက်လူက ရယ်မောရင်း ...

“အခုဆိုရင် မင်း ခုန ချွတ်ချလိုက်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ ကိုလည်း တစ်ယောက်ယောက်က ဖျောက်ဖျက်ပစ်ပြီးပြီ၊ မင်းရဲ့ အိမ်သော အပိုတစ်ချောင်းကို ငါနီးပြီး မင်းအိမ်ထဲက အချိပ်ထဘီနဲ့ မိန်းမအဝတ်အစားတွေ အားလုံးကို အပြင် သယ်ထုတ်ပြီး အမျိုးသမီး သင်တန်းကျောင်းကို သွားရ လိုက်ပြီးပြီ၊ မိန်းမဘဝကို မင်းပြန်သွားလို့မရအောင် တစ် ဘည်း လက်စတုံးပစ်လိုက်တာလေ ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မိုးမဟာက ကြည်နူးပျော်ရွှင်စိတ် တစ်ဝက်၊ စိတ် လှုပ်ရှား အံ့သြခြင်း တစ်ဝက်ဖြင့် ကိုယ့်ဘေးက သတို့သမီးလေး ကို ငဲ့ကြည့်တော့ သတို့သမီးလေးက ကိုယ့်ကို ပြုံးမော့မော့လေး ကြည့်နေပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သူ သနားငဲ့ညှာ သံယောဇဉ် ပိုခဲ့ ရသော အယဉ်နှင့်တကွ သူ့တပည့်ပေါင်းများစွာက သူ့ခြေရင်း ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်ချ၍ လက်အုပ်ကလေးတွေ ချီလိုက်ကြရင်း...

“အယဉ်တို့အားလုံးအတွက် ရပ်တည်ပေးခဲ့တဲ့ မယ်မယ့် ကို ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်၊ အယဉ်တို့ကို မမတာနဲ့ ကိုထက်လူတို့ အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြနားချထားလို့ အယဉ် တို့လည်း မယ်မယ့်အဖြစ်ကို သိရပါတယ်၊ မယ်မယ် မမ တာနဲ့ ဖြောင့်ဖြောင့် လက်ထပ်လိုက်ပါတော့၊ အယဉ်တို့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ် ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားသွား မှာပါ၊ အယဉ်တို့ အစ်ကို မိုးမဟာကို ကန်တော့ပါတယ် ရှင်...”

အားလုံးက ပျပ်ဝပ်စွာ ဦးချကန်တော့လိုက်ကြတာမို့ တာတာရော မိုးမဟာပါ မျက်ရည်အဝဲသားဖြင့် အယဉ်တို့အားလုံး ကို ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

“ကဲ... ကဲ... ဓာတ်ပုံရိုက်ကြမယ်၊ နေရာယူကြပါ”

ထက်လူ၏ အသံကြောင့် အယဉ်တို့အားလုံးက မိုးမဟာတို့ စုံတွဲရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ နေရာယူလိုက်ကြသည်။

ထက်လူက ကင်မရာကို ထရိုင်ပေါ့ဖြင့် ထောက်၍ ချိန်ထားရင်းက...

“အိုခေ... စမိုင်းလ်၊ ရိုက်မယ်... ပြုံးပါ”

ဟုအော်ရင်း အော်တိုခလုတ်ကို နှိပ်ပစ်ခဲ့လျက် သူ တို့နှင့်အတူ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ နေရာပြေးယူလိုက်သည်။

အရှိန်ဖြင့် ပြေးလာတာမို့ အစွန်မှာ ရပ်နေသည့် အယဉ်ကို တိုက်မိကာ အယဉ် ပခုံးကို လှမ်းဖက်လိုက်ချိန်မှာ အယဉ်ရဲ့ ‘အို... ဘာလုပ်တာလဲ’ ဟူသော အသံကြောင့် အားလုံး ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာ ကင်မရာမီးက ပျပ်ခနဲ ပွင့်သွားလေ သည်။

မျက်ရည်စလေးများနှင့်အတူ ပြုံးရယ်နေကြသော မျက်နှာများစွာက နောက်နှစ်ပေါင်းများစွာထိ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံ လေးကို အသက်ဝင် လှပနေစေမှာ အသေအချာပင်တည်း...။